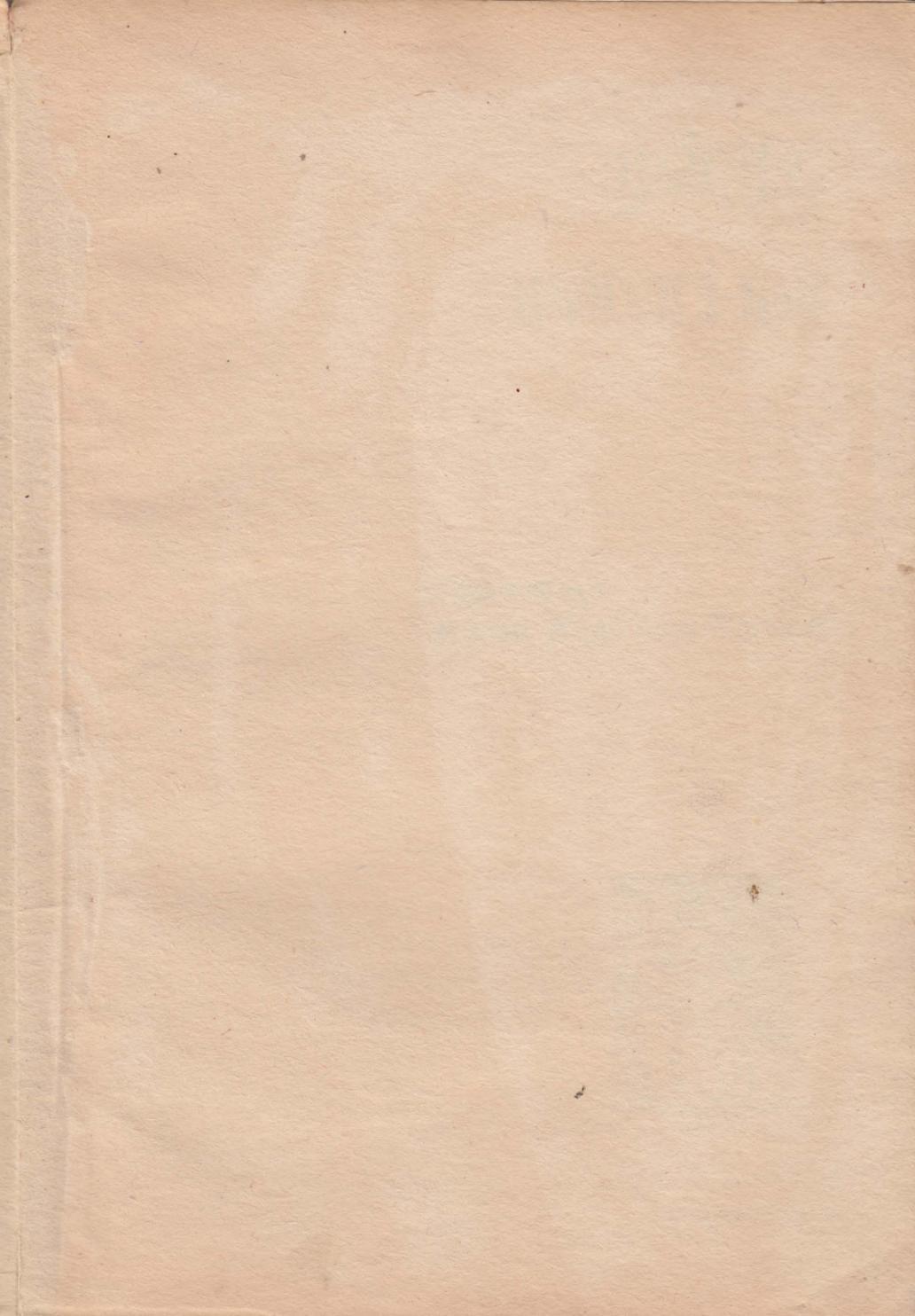

முடியமுடி முடிவினாசுள்

இளைவையூர்
சீகம்பர கிருச்சிசந் கிருகன்

முள்முடி மன்னர்கள்

இணுவையூர்
சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

மீரா வெளியீடு
யாழ்ப்பாணம்

TITLE:- MULL MUDI MANNARGAL
SUBJECT:- A Contemporary Novel
AUTHOR:- Inuvaiyoor
 Sithampara Thiruchchenthinathan
LANGUAGE:- Thamizh
PUBLICATION:- June 1991
EDITION:- First
PRICE: 50/-
COPYRIGHT:- Reserved With the Publishers
PAPER USED:- News Print
SIZE:- 17.5 c. m X 12.5. c. m. Crown
TYPE POINTS:. 10 Pt
PAGE:- 104 X 4
COVER:- Thaya
BLOCK:- Ananthan
PUBLISHER:- David Ligory. Meera Veliyeedu
 38, Vembadi Road, Jaffna
PRINTER:- A. S. I. Printing Works
 Mallakam.

Price 50/-

“சோதனைகள் நிறைந்த காலத்தில்
 வாழ்ந்தாலும், மனம் தளராத
 இந்த மண்ணின் மைந்தர்களின் கதை”
 இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்
 எழுதும் புதிய நாவல்

“மீண்டும் புதிதாய் பிறப்போம்”

“அக்கினி” நாவல் பரிசு முடிவுகள்

மீரா வெளியீடான “அக்கினி” நூலை வாங்கி அதில் இணைக்கப்பட்டிருந்த வாசகர் பரிசுக் கூப்பனை அனுப்பிய வாசகர்களுக்கு நன்றிகள் பல.

நீங்கள் அனுப்பிய கூப்பன்களில் குலுக்கலில் தெரிவு செய்யப்பட்ட முதல் பத்து வாசகர்களுக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் 400/- ரூபா பெறுமதியான பத்தகங்கள் அன்பளிப்பாக வழங்கப்படுகிறது.

பரிசு பெற்றவர்கள் விபரம்

1. தேவராணி பிரபாகரன்
“இராணிமலை” ஏழாலை தெற்கு, சுன்னாகம்.
2. சிவமணி. க. சிவகுமாரக் குருக்கள்
மஞ்சவனப்பதி முருகன் ஆலயம் - கொக்குவில்.
3. விமலநாயகி லோஜன்ஸ்
ஏழாலை கிழக்கு, ஏழாலை.
- ★ பரிசு பெற்றுக் கொள்ள வேண்டிய இடம்
துர்க்கா ஸரேசனேர்ஸ், சுன்னாகம்.
4. சோ. முரளிதாஸ்,
கச்சாய் ரோட், வீரபத்திரர் கோவிலடி - சாவகச்சேரி
5. க. சுந்தரலிங்கம்
“பூரணபதி” இத்தகாவில் - பளை.
6. ஜெனிற்றா யேசுதாசன்
கோவில் குடியிருப்பு - சாவகச்சேரி.
7. க. நளாயினி இந்துக்கல்லூரி - சாவகச்சேரி.
- ★ பரிசு பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய இடம்
திருக்கணிதம் புத்தகசாலை, சாவகச்சேரி.
8. என். செல்வராஜா (ஈவ்வின் இரத்தினம் நிறுவனம்)
பல்கலைக்கழக ஒழுங்கை - திருநெல்வேலி.
9. பொ. மேகலாதேவி
290, சுண்டி வீதி - யாழ்ப்பாணம்.
10. வே. சபாரத்தினம்
மார்க்கட்லேன், நவாலி தெற்கு - மானிப்பாய்.
- ★ பரிசு பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய இடம்
மீரா வெளியீட்டகம், 221, ஆஸ்பத்திரி வீதி யாழ்ப்பாணம்.
- ★ அடையாள அட்டையுடன் வரவும்.

அன்பார்ந்த இனுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதனுக்கு

‘முடிவல்ல ஆரம்பம்’ மிகச் சிறப்பாக உள்ளது. விஷயம் கலை. சிந்தனை மூன்று வகையிலும் உங்களிடம் நிறைய எதிர்பார்க்கும் நம்பிக்கையை உண்டாக்குகிறது.

உங்களுக்கு சொல்லும் கலை கைவந்திருக்கிறது. முத்துத் தெறித்தாற் போலவும் Natural ஆகவும் எழுத வருகிறது. இன்றைய ஈழத்தின் அவலத்தை ஒரு நான்கு வரிகளில் நெஞ்சில் விழும்படி “வசதியில்லாதவர்கள், வாய்ப்பு இல்லாதவர்கள்... பக்கம் 83... இறங்கச் சொல்லும் போது இறங்கி ஓடச் சொல்லும் போது ஓடி, கையைத் தூக்கு எனும் போது தூக்கி அடையாள அட்டை காட்டி அய்யோ ஒரு நாட்டிற்கோ, ஒரு இனத்திற்கோ இப்படியொரு அவலமா என்று நெஞ்சு பதறு வைக்கிறது.

ஒரு போராளி என்பவன் இதயமில்லாதவனா ஆசாபாசங்கள் அற்றவனா? இல்லை கணநாதன், தன் அறியாப்பருவத்தில் மாப்பிள்ளை தோழன் என்றால் யார் என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு நெஞ்சில் நட்டு வளர்த்தானே ஒரு ஆசை அதை தனது கடைசி பயணத்தில் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டு நினைவு கூர்ந்து பேசுகிறானே அப்போது மானிடம் கசிகின்ற கண்ணீரோடு அவனுக்குத் தலை வணங்கும்.

அத்தியாயத்திற்கு அத்தியாயம் பலசிறப்பு களைக் கொண்ட நாவல் ‘முடிவல்ல ஆரம்பம்’ எனது மனமுவந்த பாராட்டுகள்.

“ஜெயந்தன்”

3-வது பிரதான சாலை,

4-வது சந்தி,

ஜெகன்னாதபுரம்,

வேளச்சேரி.

சென்னை 600042.

என்யுரை

மீரா வெளியீடாக வெளிவரும் என்னுடைய முன்றாவது நூல் இது.

“முள்முடி மன்னர்கள்” என்னும் இந்த நாவலின் சில அத்தியாயங்கள் “உள்ளம்” என்னும் இலக்கிய சஞ்சிகையின் தொடராக வெளி வந்தன.

கொக்குவில் வளர்மதி சனசமூக நிலைய வெளியீடான “உள்ளம்” சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவுக்கும். குறிப்பாக எஸ். செல்வகுமார் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

பத்திரிகைத்தாள் தட்டுப்பாடும் பல மடங்காகி விட்ட அதன் விலையும் பாரிய அச்சுறுத்தல்களாக இருந்த போதிலும், நண்பர் டேவிட்லிகோரி தன்னுடைய வெளியீட்டு முயற்சியில் சிறிதும் சோர்வடையவில்லை.

அவருடைய உந்துதலே நாவல் நூலாக வெளிவரக் காரணமாக இருந்தது. அவருக்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றிகள்.

எனது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு எப்போதும் துணை புரியும் என் இனிய நண்பர்களுக்கும் நன்றி.

சிறுவயது முதல் என்னை ஊக்குவித்து மறைந்தாலும் இப்போதும் எனக்கு துணையாக இருக்கும் எந்தையா சிதம்பரநாதரின்னை (இணுவையூர் த. சிதம்பரநாதன்) அவர்களை நினைவில் கொள்கின்றேன்.

“தளஸ்தான்”

உடுவில் வீதி,
மருதனாமடம்
சுண்ணாகம்.

16-05-1991

இணுவையூர்

சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

பதிப்புரை

அன்பான வாசகர்களே!

பத்திரிகை, புத்தகங்கள் வெளியிடும் நிறுவனங்களில் ஆசிரியர் குழுவில் பணி புரிபவர்களுக்கு "தலைவலிகள்" நிறைய உண்டு.

தினசரிப் பத்திரிகையானால் நாலு பக்கத்திற்கு முக்கிய செய்திகளைத் திரட்டித் தருவதற்குள் நாற்பது பக்கத்திற்கு வரக்கூடிய உயிச் செய்திகளை அலசி ஆராய்ந்தாக வேண்டும்.

வார, மாத, பத்திரிகையானால் நாலு நல்ல கதைகளைத் தேர்ந்தெடுக்க நாற்பது கதைகளைப் படித்தாக வேண்டும்.

இந்த நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு சில எழுத்தாளர் களின் கதைகளைப் படித்ததுமே "அப்பாடா" என்று ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சு எழும்.

அவர்களில் ஒருவர் இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்தி நாதன்.

"அன்றாட யதார்த்தங்களை ஒதுக்குவதோ அவற்றிலீ குந்து தானே, ஒதுங்குவதோ சமூகப் பொறுப்புள்ள ஒரு படைப்பாளி செய்யக்கூடாத காரியமாகும்.,,

யதார்த்தமான சம்பவங்களுடன் விறுவிற்றுப்பாக கதை யை வளர்த்து எதிர்பாராத திருப்பத்தைத் தந்து "முள்முடி மன்னர்கள்" நாவலை எழுதியிருக்கிறார்.

வாசகர்களாகிய நீங்கள் எங்களுக்கு எழுதும் கடிதங் கள் எம்மை மிகவும் உற்சாகப்படுத்துகின்றது. ஆரோக்கிய மான இலக்கியத் தேடலை. நீங்கள் நாடுவதை உங்களிட மிருந்து வரும் கடிதங்கள் புரியவைக்கின்றன.

மீரா வெளியீடுகளாக தொடர்ந்து இனிவரும் நூல் களில் இந்த மண்ணினதும், மக்களதும் வாசனையை நீங்கள் நுகரலாம்.

38, வேம்படி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

16-05-1991

அன்புடன்
டி. லிகோரி

“இந்த வேலையையும் போட்டு உடைத்துவிட்டு
 புதிதாக வேலை தேடுவது
 சிங்கள அரசு தழிழ் மக்களின்
 சுயநிர்ணய உரிமையை
 ஏற்றுக்கொள்ளும் என எதிர் பார்ப்பது
 போலாகிவிடும்”

ஓற்றைக் காகம் விடாமல் கரைந்து கொண்டிருந்தது.
 திறந்திருந்த ஜன்னல் ஊடாக சூரியக் கதிர்கள் இளம்
 சூட்டுடன் சுகம் விசாரித்தன.

ஞானரூபன் புரண்டு படுத்தான். போர்வை ஒருபுறம்,
 பாய் மறுபுறமாக சிதைந்து போய் இருந்தன படுக்கும்
 போது எல்லாமே ஒழுங்குதான்.

நித்திரைக் கலக்கம் இன்னமும் தீரவில்லை. ஜன்னல்
 ஊடாக நிர்மலமான வானம் தெரிந்தது. நேரம் காலை
 ஏழு மணிக்கு மேல் இருக்கும் என்ற ஊசும் அவனுள்
 எழுந்தது.

ஐன்னல் சுரையோரமாக நின்ற வேப்பமரத்தின் பசுமை கண்களில் பட்டது. அதன் கிளுகிளுப்பான மென்காற்று மெல்லென அறையினுள் புகுந்து உடலைக் கவ்விக் கொண்டது.

பக்கத்து வீட்டு மாஸ்டரின் கடைசிப் பெண் கீதா வீரிட்டு அழுவதும் தாய் வெருட்டுவதும் அட்சரம் பிழைக் காமல் கேட்டது. நர்சரிக்குப் போகும் அந்தச் சிறுபெண் போக மறுத்து, அடம் பிடித்துச் செய்யும் விஷமங்கள் வழக்கம் போலதான் இன்றும்.

அதிகாலை ஐந்துமணிக்கு முன்னரே எழும்பும் வீட்டார் பற்றி அவன் நினைத்துக் கொண்டான். அம்மா நகுலாம்பிகை வைரவர் கோயில் மணி கேட்கும்போது குசினிக்குள் அடுப்புச்சரம்பல் அள்ளிக்கொண்டு இருப்பாள். ஐயா கணேசபிள்ளை காறித் துப்பிக் கொண்டு, வெளி விறாந்தையில் இருந்து சுருட்டுப் புகைப்பார். ஞானரூபனுக்கு மூத்தவர்களான மனோகரியும், மேனகாவும் ஏனைய வீட்டுவேலைகளில் ஆழ்ந்து போய் இருப்பார்கள்:

இப்போது வீட்டு வேலைகளில் எவ்வளவோ முடிந்திருக்கும். முற்றம் பளிச்சென்று பிரகாசிக்கும். முற்றத்து துளசிச்செடி தண்ணீரில் குளித்திருக்கும். ஆடுகள் மேயப் புறப்பட்டு இருக்கும். குசினியில் காலைச் சாப்பாடு தயாராகி, மத்தியானத்திற்காக மனோகரி வெங்காயம் உரித்துக் கொண்டு இருப்பாள்.

ஞானரூபன் படுக்கையை விட்டு எழுந்தான். எழும்புவதற்கு மனம் இல்லைத்தான், என்றாலும் என்ன செய்வது? வேலைக்குப் போகாவிட்டால் ஒன்றும் குடிமுழுசிப்போகாது முதலாளிதான் நாளை பாய்வார்.

நொடிப்பொழுதில் முதலாளி பரமசிவம் ஞானரூபன் மனக்கண் முன் வந்து நின்றார். மாரிகாலத்து மழைபோல எந்நேரமும் சிணுங்கிக் கொண்டு இருக்கும் அவர் காலை எட்டு மணிக்கு சற்று பிந்தினாற்கூட பாய்ந்து கடிக்கத் தொடங்கி விடுவார்.

“இண்டைக்கு வேலைக்குப் போகாவிட்டால் என்ன” என்ற எண்ணம் மனதில் முளைவிட்டது. நாளைக்குப் போனால் பேச்சுக் கேட்க வேண்டி வரும். கூடவே முறைப் பார்.

முறைத்தால் என்ன? “போடா நீயும் உன்ரை வேலையும் என்று சொல்விவிட்டுப் போகவேண்டியது தான்” எனவும் நினைத்தான். ஆனால் இப்படியான சிந்தனையால் எத்தனை வேலைகளை தூக்கி எறிந்தாகி விட்டது.

எந்த வேலையில் தான் ஒழுங்காக இருந்திருக்கிறேன். இது நான்காவது வேலை. இரண்டு வருடங்களுக்குள் நான்காவது வேலை. நினைத்துப் பார்த்து அழுவதா சிரிப்பதா எனப் புரியவில்லை அவனுக்கு.

இந்த வேலையையும் போட்டு உடைத்துவிட்டு புதிதாக வேலை தேடுவது சிங்கள அரசு தமிழ்மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்ளும் என எதிர்பார்ப்பது போலாகி விடும்.

“இண்டைக்கு வேலைக்குப் போகத்தான் வேண்டும்” என்ற மீள் சிந்தனை எழுந்தது. ஆனால் காலை எட்டு மணிக்கு முன்னர் போய்ச்சேர முடியாது முதலாளி பரமசிவத்தின் பாய்ச்சலை தாங்கிக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் பாய்ச்சலா அது?

ஏனோ தெரியவில்லை. காயத்திரி மீதும் கல்யாணி மீதும் அவரது பாய்ச்சல் வித்தியாசமானது. தாமதமாக வந்தாலும் பேச்சு நடக்கும். அந்தப் பேச்சில் ஒரவிதமான சூழைவு இழையோடும். கல்யாணியை விட காயத்திரியிடம் அந்தக் குழைவு அதிகம்.

ஐம்பது வயதும், நரையோடிய தலையும், ஊதிய வயிறும், உருட்டி விடக்கூடிய உடம்புமாய் காட்சி தரும் பரமசிவத்தை நினைத்துப் பார்த்தான் ஞானரூபன்.

பாயைச் சுருட்டி மேசையின் கீழ் எறிந்தான். போர்வையை மடித்துக் கொடியில் போட்டுவிட்டு ஜன்னல் கரையேரமாக வந்து நின்றான் ஞானரூபன்.

நேரம் காலை ஏழேகால் ஆகிவிட்டதை ரேடியோவில் இருந்து கேட்ட நிகழ்ச்சி சொன்னது. இன்னும் நாற்பத்தைந்து நிமிடங்களுக்குள் ஆகவேண்டிய அலுவல்களைப் பார்த்து, யாழ்ப்பாணம் போவது என்பது இலகுவான காரியமல்ல.

ஏழு கிலோ மீற்றரையும் எதிர்க்காற்றையும் எதிர்த்துக்கொண்டு சைக்கிளில் போய்ச்சேரவே முக்கால் மணித் தியாலம் தேவை. அதுவும் இடையில் பிரச்சனைகள் இல்லாமல், இந்திய இராணுவத்தின் செக்கிங் என்று எதுவுமே குறுக்கிடாமல் இருந்தால் தான்.

கண்கள் நன்றாக எரிந்தன. நெஞ்சையும் என்னமோ பிராண்டுவது போன்ற உணர்வு. நன்றாக முழுகினால் தான் கண்எரிவு நிற்கும். கண்எரிவு மட்டுமல்ல, உடம்பில் கூட நேற்று மாலை அடித்த மணம் பரிபூரணமாக வீசுகின்றது.

வேப்பமரத்திற்கும் வேலிக்கும் இடையில் இருந்த கயிற்றுக்கொடியில் அப்போதுதான் தோய்த்துப் போட்ட துணிகள் காய்ந்து கொண்டு இருந்தன.

அதில் அரைவாசி ஞானருபனுடையது தான். நேற்று குளித்துவிட்டு கிணற்றடியிலேயே கைவிட்ட சாரம், நேற்றுப் போட்ட சேட், லோங்ஸ் வேறு சில உடுப்புகள் எல்லாமே பளிச்சென்று கொடியில் தொங்குகின்றன.

சட்டென்று ஞாபகம் வந்தது. நேற்று வீட்டை விட்டு சேர இரவு எட்டு மணியாகி விட்டது நேற்று மட்டுமென்ன அனேகமாக ஏழு மணிக்குப் பின்னர் தான் வருவதுண்டு.

அம்மா எத்தனை தடவை அம்மன் கோயிலடியில் நின்று முறையிடுவது போல “நேரத்துக்கு வாடா” என்று மன்றாடி முறையிட்டும் பிரயோசனப்படவில்லை.

கிட்டத்தட்ட மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் அப்பாவின் தலையீடுகள் அதிகமாக இருந்த காலம். வெளியே போனால், வந்தால், நின்றால், இருந்தால் என்று எதற்

கெடுத்தாலும் அப்பாவின் கேள்விகள் இருந்தன. ஆனால் எதையுமே ஞானசூபன் கேட்டதாக இல்லை.

பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்து அப்பாவும் மகனும் முட்டி மோதும் நிலை வந்தபோது, சாடையாக வெறி இருந்த ஒருநாள் அம்மாவிடம் சொன்னான். “நான் இந்த வீட்டில் ஒழுங்காக இருக்க வேண்டும் எண்டால், அப்பா, மேன் எண்ட மரியாதை இருக்க வேணும் எண்டால், இண்டையோடை என்னைப் பற்றி எதுவும் கதைக்க வேண்டாம் எண்டு அவருக்கு சொல்லுங்கோ. நான் எங்கை போறன் வாறன் எண்டு நாய்பிடிசாரர் மாதிரி பின்னால முன்னால திரிஞ்சால் நான் என்னை செய்வன் எண்டு தெரியுமே. இனி வாயால சொல்ல மாட்டன். ஒ... செய்கையில் காட்டுவன். இப்ப என்னைப்போல பெடியன் எல்லாம் என்ன செய்யிறாங்கன் எண்டு தெரியுமே? இருந்தாற் போல் ஒரு நாளைக்குக் காணாமல் போயிடுவன் பிறகு..” என அவன் கதையை முடிக்காமல் நின்றான்.

வீட்டில் அப்போது எல்லாருமே நின்றார்கள். மத்தியானம் இரண்டு மணி இருக்கும் உள்ள கஸ்டங்கள் போதாது என்று வெய்யில் வேறு வாட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அம்மாவும், மனோகரியும், மேனகாவும் குசினியில் இருந்தார்கள். அப்பா வேப்பமரத்தடியில் சாய்மனைக் கதிரையில் நித்திரையாகிப் போயிருந்தார்.

குசினி வாசலில் நின்றே, ஞானசூபன் இவ்வாறு சொன்னான். அம்மாவின் விழியோரங்களில் கண்ணீர் அரும்பு கட்டியிருந்தது.

சட்டென்று அவள் நிலை குலைந்து போனாள். “தம்பி ஞானம்” என்றுதான் சொல்ல முடிந்தது. அதற்கு மேல் அவளால் எதையுமே கூறமுடியவில்லை. பொலபொல வென்று கண்ணீர் பாய அவள் அழத் தொடங்கினாள்.

ஞானசூபனுக்கு தாயின் அழகை அப்போதைய நிலையில் பெரிதாகப் படவில்லை. அப்பாவின் “வாத்தியார்” தன் வேலைகளை அடியோடு நிறுத்துவதற்கு இதைவிட வேறு சந்தர்ப்பம் இல்லை என்பதை முடிவு செய்தான்.

“அம்மா சொல்லிப் போட்டன் இனிமேல் என்னோட ஆரும் விசர்க்கதை கதைக்கக் கூடாது நான் ஒண்டும் குழந்தைப்பிள்ளை இல்லை என்னோடை எல்லோரும் கவனமாய் இருக்க வேணும். ஆர் எண்டால் என்ன ஒம் ஆர் எண்டால் என்ன. இனிமேலும் ஏதாவது சேட்டை விடுகிறதெண்டால் இப்பவே சொல்லிப் போடுங்கோ “என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு காலை தூக்கி தரையை உதைத்தான். ஏற்கனவே சாடையான தடுமாற்றம் உதைவிதால் அவனது நடு நிலைமை குலைய சுவரோடு சரிந்து போனான். யாருமே அவனுக்கு கிட்ட வரவும் இல்லை. சிறு சொல்லைக் கூட பதிலாகச் சொல்லவில்லை.

அவனாகவே தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொண்டான். எல்லாருமே மெளனமாக இருப்பது அவனுக்கு அதிக உற்சாகத்தை கொடுத்திருக்கு வேண்டும்.

“எல்லாரும் கவனம் - கவனம் ஆர் எண்டாலும் கவனம். எங்கைதான் நிம்மதி இருக்கு வீட்டில் இருக்கா வெளியில் இருக்கா? கடைசி வேலை வெட்டியாவது. என்ன தரித்திரம் பிடிச்ச நாடும் நாங்கனும் ஒண்டுக்கும் வழியில்லை. எங்களை மேய்க்கிறதற்கு மாத்திரம் ஆட்கள் வெளிக் கிட்டு விடுவினம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு குசினிக் கதவை ஒங்கி உதைந்து விட்டு தன் அறைக்குள் போனான் ஞானரூபன். உடுப்புக்களைக்கூட மாற்றாமல் பாயை இழுத்துப் போட்டுவிட்டு படுத்தவன் தான் அப்படியே உறங்கிப் போனான்.

மீண்டும் கண்விழித்தபோது மாலை வெய்யில் தணிந்து இருளுடன் இணைந்து கொண்டிருந்தது. வேப்பமரத்து இருப்பிடத்திற்கு வழக்கமான பறவைகள் திரும்பியிருந்தன அவற்றின் இனிமையான ஆரவாரங்கள் கேட்டன.

தலைமாட்டில் அம்மா, கண்கள் தாண்டு முகம் பெருத்துச் சிவந்து காணப்பட்டாள். ஞானரூபன் தன் முகத்தினைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

“சாப்பிட வாவனெடா தம்பி” என்ற அம்மாவின் குரலின் கனிவினை அவன் பெரிதாக எடுக்கவில்லை.

“எனக்கு வேண்டாம்” என்றான் பதிலுக்கு.

“எழும்பு ஞானம் சாப்பிட்டு படுராசா” என்றான் அம்மா மீண்டும்.

“வேண்டாம் எண்டால் விளங்கேல்லையோ” என முறைத்த ஞான ரூபனின் முகத்தை தன் நடுங்கும் விரல்களால் பற்றிப்பிடித்தாள் அவள். காற்றில் அவள் தலைமயிர் படபடத்தது உதடுகள் துடித்தன. தொண்டை அடைத்திருந்தது.

“என்றை ராசா வாடா சாப்பிட” என்னும் போதே மீண்டும் கண்ணீர் வெளிப்பட்டது.

அன்றைக்குப் பின்னர் யாருமே அவனுடன் எதைப் பற்றியுமே கதைப்பதும் இல்லை. கேட்பதும் இல்லை. தன்னுடைய தகப்பன் என்னும் ஸ்தானத்தின் மரியாதையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள மௌனியாகி விட்டார் அப்பா மனோகரியோ மேனகாவோ அப்படியே தான்.

திருமணமாகிப் போய்விட்ட கார்த்திகா அக்காவும், கல்பனா அக்காவும் எப்போதாவது வீட்டுக்கு வருவார்கள் அவர்கள் அன்னோடு முகம் கொடுப்பதைத் தவிர்த்து விட்டார்கள். ஆண்டுக்கு ஒரு தடவை வெளிநாட்டில் இருந்து வந்து சுகம் விசாரித்து விட்டுப் போகும் மூத்தஅண்ணர் புவனச்சந்திரனும் அன்னியமாகி விட்டான்.

அம்மாதான் ஏதாவது கேட்பாள், சொல்லுவாள் தயங்கி தயங்கி இறைஞ்சும் விழிப்பார்வைகளுடன் சில வேளை விம்முവാள். தன் வேதனைகளை தன்னுடன் குமைந்து கொள்ளுவாள்.

ஞானரூபன் வருவான், போவான், சாப்பாட்டைக் கொடுத்தால் சாப்பிடுவான். எதையுமே கேட்பதில்லை. ஆனால் அவன் கேட்காமலே அவனது அலுவல்கள் பல நடந்தன.

அவன் அறையை ஒழுங்குபடுத்துவது. அவன் உடுப்பு களைத் தோய்த்துப் போடுவது என்று எல்லாவற்றையுமே அவன் கேட்காமல் மனோகரியோ, மேனகாவோ செய்து கொடுப்பார்கள்.

கொடியில் கிடந்த அவன் உடுப்புக்களைப் பார்க்க அவனுக்கு மீண்டும் நேற்றைய சிந்தனை எழுந்தது.

ஐந்தரை மணிக்கு கடை பூட்டிய பின்னர் காயத்திரியும் கல்யாணியும் பஸ்குக்கு போய்விட்டார்கள். முதலாளி பரமசிவம் வரவில்லை. எனவே, இராமநாதன் வந்திருந்தார்.

பரபரப்புடன் காணப்படும் நகரம் மாலை இருள் கட்ட தளரத் தொடங்கிவிடும் அனேகமான கடைகள் முகம் மறைக்க ஆரம்பித்தன.

ஞானரூபன் சைக்கிளை எடுக்க இராமநாதன் கேட்டார் “வாவண்டா தம்பி பிளேன்ரீ குடிப்பம்”

அவன் கடை பூட்டிய பின் ஒரு பிளேன்ரீ குடித்து சிகரெட் புகைத்துவிட்டுத்தான் டுறப்படுவது வழக்கம் இன்றைக்கு புதினமாக இராமநாதன் ரீ குடிக்க கேட்டதால் மறுக்கமுடியாமல் அவருடன் புறப்பட்டான். அவன் நண்பன் தவலிங்கமும் வந்து சேர்ந்தான்.

மினித் தியேட்டருக்குப் பக்கத்தில் இருந்த அந்த தேநீர் கடையில் ஆட்கள் அதிகம் இல்லை அலங்கோலமான ஒருபாடலை முக்கி முனகித் தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. கடையின் ரேடியோ.

மினித்தியேட்டர் வாசலில் தியேட்டரை விடப் பெரிதான கட்அவட் அதில் அந்தப் பாடலுக்குப் பொருத்தமாக இன்றைய முன்னனி தென்னிந்திய சினிமா நட்சத்திரமும் வருங்கால தமிழகத்து அரசியல் தலைவியுமான பெண் நெஞ்சைக் காட்டி சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன மச்சான், இந்தக்கீழமை இந்தப் பக்கம் காணேல்லை” என விழிசிவந்த இளைஞன் ஒருவன் ஞானரூபனைக் கேட்டான். அவன் அந்த மினித் தியேட்டரில் வேலை செய்பவன்

“எப்படிப்படம்” என்று கேட்டான் ஞானரூபன்

“தொங்கல்” என்றான் அவன்

சிரித்துக் கொண்டு உள்ளே போர்னான் ஞானசூபன். இராமநாதன் முன்னரே போய் உள்ளே இருந்துவிட்டார் வயது நாற்பத்தைந்திற்கு மேல் ஆகிவிட்டது. கலியாணம் கனவில்கூடச் செய்ததில்லை. நெற்றியிலே திருநீற்றுப்பூச்சு கோயில் தரிசனம் முதலாளி பரமசிவம் இல்லாத நேரங்களில் அக்ரிங் முதலாளி, காசியர், மனேச்சர் எனப் பல தரப்பட்ட பாத்திரங்கள், சிலவேளை முதலாளி உள்ள போதும் வருவார். பெண்களைக் கண்டால் வெட்கம் அப்படியான அப்பிராணி.

ஞானசூபன் உள்ளே நுழைய முன்னர் இரண்டு சிகரட் வாங்கினான் ” ஏண்டாப்பா அந்த மனுசனுக்கு முன்னாலிருந்து சிகரெட் குடிக்கிறது சரியில்லை என இழுத்தான் தவலிங்கம் “பேசாமல் வா நாங்கள் என்ன அவற்றை காசிலையே குடிக்கிறம் இல்லாட்டியும் எத்தனை நாளைக்கு மறைக்கிறது” என்றபடி சிகரெட்டுக்கு நெருப்பு மூட்டினான் ஞானசூபன்.

அவருக்கு முன்னால் போய் இருந்து கொண்டு புகையை ஊதினான் தவலிங்கமும் சங்கடப்பட்டு புகைக்கத் தொடங்கினான்.

சிகரட் புகை அவரைக் கண்டப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். அவர் பார்வையில் “நீ சிகரட் குடிக்கிறனியே” என்ற அர்த்தம் தொனித்தது.

மூன்று பிளேன் ரீ வந்தது.

“உனக்கு எத்தனை வயதடாப்பா” என்றார் இராமநாதன் தன்னுடைய அதிர்வினைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் “இருபத்தி மூன்று” என்றான் ஞானசூபன்.

“அவள் முகம் சிவந்திருந்தது. அவன் அவள் முகத் தினையே விடாமல் பார்வையினால் அலைந்தான். பரீபூரணமான செளந்தரியம் நிறைந்த அதன் சின்னணியில் மறைந்து போய் இருக்கும் வேதனைச் சுவடுகளின் ஆழம் தான் என்ன?

நியூமார்க்கட் எழுச்சி பெற்றிருந்தது. கடைகளும் வண்ணம் வண்ணமாய் முகம் மலர்ந்திருக்க இரைதேடும் பறவைகள் போல ஆண்களும் பெண்களும் சடைகளில் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

றோட்டுக் கரையோரமாக இந்திய இராணுவத்தின் இரண்டு வாகனங்கள் நின்றன. தலைப்பாகைகள் சகிதம் கடும் பச்சை உடுப்புக்களுடன் இராணுவத்தினர் நின்றனர்.

இளவெய்யில் மறைந்து வெய்யில் உடலை வாட்டத் தொடங்கியிருந்தது. கடைகளின் முன்புறம் மிளிபஸ்களும் சைக்கிள்களும் இடம் பிடித்திருந்தன. இடையில் நடைபாதை வியாபாரிகள் இவர்களின் வியாபாரப்-பொருட்கள் ஞானரூபன் படியேறிய பொழுது முதலாளி பரமசிவம்

அவனையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார். வழக்கமான இடத்தில் கல்யாணி அவனைப் பார்த்ததும் முகத்திலே எந்தவிதமான உணர்வையுமே காட்டாமல் நின்றாள். காய்த்திரியைக் காணவில்லை.

“இப்ப நேரம் என்ன?” என்ற முதலாளியின் கேள்வியில் குடு இருந்தது.

“ஒன்பதேகால்” என்றான் ஞானரூபன்.

“எத்தினை மணிக்கு வேலைக்கு வரவேணும் என்று தெரியாதே? எதுக்கும் ஒரு ஒழுங்கு முறை இருக்கு. நீ ஆடி ஆடி ஒன்பது மணிக்கு வா, அவ ஒருத்தியை இன்னும் காணேல்லை வியாபார நேரத்தில நான் இஞ்சை இருந்து வாற ஆட்களோடே மல்லுக் கட்டுறன்”

ஞானரூபன் பதில் சொல்லாமல் நின்றான். கல்யாணி தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

“ஏன் நேரஞ் செண்டது.

அவன் திரும்பி நோட்டைப்பார்த்தான். நோட்டின் நடுவே இருந்த நடை பாதைக் கடை ஒன்றில் இருந்து இரண்டு பேர் பெரிதாகச் சத்தம் போட்டுக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நகரத்தின் அத்தனை சத்தங்களையும் மீறி அவர்கள் பேச்சுச் சத்தம் கேட்டது.

முதலாளியின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாததால் அவருக்கு கோபம் வந்திருக்க வேண்டும், ‘நான் கேட்டது காதிலை விழேல்லையே. ஏன் நேரஞ் செண்டது. வேலை எண்டால் ஒரு பொறுப்பு இருக்க வேணும் அக்கறை வேணும்”

ஞானரூபனுக்கு என்ன பதிலைச் சொல்வது என்று தெரிய வில்லை. சட்டென்று என்ன பதிலைச் சொல்வது “எங்கடை பக்கம் சின்னப் பிரச்சினை. அதுதான் ஆமிக்காசர் கால மை மறிச்சு வைச்சவர்கள். இப்ப்தான் விட்டாங்கள்” என்றான்.

சட்டென்று இப்படியான டீப் எப்படி அடிக்க முடிந்தது என்பதை நினைத்து அவனுக்கு ஆச்சரியமாகப் போய் விட்டது.

முதலாளியின் முகத்தில் இருந்த தீவிரம் மறைந்தது இல்லறை வேலைகளுக்காக இருக்கும் சிறுவனான கணேசன் தலையில் சுமையுடன் உள்ளே வந்தான். அது ஒரு பெரிய கார்ட் போட் பெட்டி.

ஞானசூபன் கணேசனுடன் சேர்ந்து பெட்டியை இறக்கினான்.

“உதிலை இறக்கிறதை அந்த ஸோக் கேசில அடுக்கு” என்றார் முதலாளி.

ஞானசூபன் செயல்பட ஆரம்பிக்க கல்யாணியும் துணைக்கு வந்தாள் காயத்திரி இல்லாததன் வெறுமையை அப்போதுதான் ஞானசூபன் உணர்ந்தான்.

“காயத்திரியை ஏன் காணேல்லை.” என்று கல்யாணியைக் கேட்டான் ஞானசூபன்.

“அந்தப் பக்கத்தில் இருந்தும் பஸ் ஒண்டும் வரேல்லை ஏதேனும் பிரச்சினையோ தெரியாது. இராத்திரி அந்தப் பக்கம் செல் சத்தமும் கேட்டது” என்றாள் கல்யாணி.

என்னவோ ஒன்றை இழந்தது போன்ற உணர்வு காயத்திரி இல்லாததன் காரணத்தால் எழுந்திருக்க வேண்டும். அவள் இருந்தால் ஏதோ ஒரு பிரகாசம் பரவியது போல இருக்கும்.

பெட்டியில் இருந்த பௌடர் ரின்களை அடுக்கும் போது அதன் இனிய வாசம் மூக்கைத் துளைத்தது. இரண்டு இளம் பெண்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

“ரெட்கலர் லேஸ் இருக்கா” என்றாள் ஒருத்தி. கல்யாணி அவர்களை நோக்கி நகர்ந்தாள்.

ஞானசூபனுக்கு மீண்டும் காயத்திரியின் நினைவே வந்தது. முதன் முதலாக ஒரு மாதத்திற்கு முன் இந்த பான் சிக் கடைக்கு வேலைக்கு வந்த போது முதலாளி புரம சிவம் கடையில் இருக்கவில்லை கணேசனோ இராமநாத ரோ கூட இல்லை.

இதே போலத்தான் ஒன்பது மணி நேரக் காலைப் பொழுது சோக் கேசில் இருந்த பொருட்கள் ஒரு விதமான கனவு உலகு பிரம்மையை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

ஞானரூபன் தயங்கித் தயங்கி கடைவாசலில் நின்றான். "என்னதம்பி வேணும்" என்று காயத்திரி கேட்டாள்.

அவனுக்கு உடனடியாக பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அவனது மௌனம் காயத்திரிக்குச் சிரிப்பை உண்டாக்கி யிருக்க வேண்டும். அவள் கல்யாணியைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

"என்ன வேணும் என்று சொல்லும் தம்பி" என்றாள் மீண்டும்

"முதலாளி நிற்கிறாரோ"

"இல்லை ஏன்" எனக் கேட்ட காயத்திரியின் விழிகளில் மின்னிய ஜொலிப்பு ஞானரூபனை வெகுவாகத் தாக்கியது

"இல்லை இன்டைக்கு வரச் சொன்னவர்"

"என்னத்திற்கு"

"வேலைக்கு" என்றான் ஞானரூபன்

காயத்திரியின் விழிகள் வியப்பால் மலர்ந்தன.

"நீரே புதிசாய் வேலைக்கு வாற ஆள்" எனக் கேட்டாள் ஆர்வத்துடன்.

"ஓம்-"

"முதலாளி இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்திவ வந்திடுவார். பாங்கிற்குப் போட்டார்." என்ற குரலில் ஆதரவு தொனித்தது.

அவள் முகம் மலரச் சிரித்தாள். கன்னங்களில் மெல்லிய தாக்ககுழி விழுந்து மறைந்தது. விழிகளில் பிரகாசம் கொப்பளித்தது. ஞானரூபனுக்கு இனம் தெரியாத விபரிக்க முடியாத ஒருவகை மகிழ்ச்சி உண்டானது.

ஏற்கனவே முன்று இடங்களில் இரண்டு வருடங்களைக் கடத்திய போதும் இவ்விதமான அனுபவம் ஏற்படாதிடில்லை.

“முந்தி எங்கை வேலை செய்தனர்”

“சுந்தரலிங்கம் பார்டீஸ் கடையீல்”

“அதை விட்டுக் கனநாளே - “அடுத்த கேள்வி காயத் திரியிடம் இருந்து பிறந்தது. எதுவிதமான சலனமும் இல்லாமல் இயல்பாக அவள் கதைக்கத் தொடங்கினாள்.

கல்யாணி இந்த உரையாடலில் எதுவிதமான சம்பந்தமும் இல்லாதவள் போல இருந்தாள். ஞானரூபனுக்கும் இவ்வளவு நேரமும் இருந்தபதட்டம் சற்றுத் தணிந்திருந்தது

“மூன்று கிழமை இருக்கும்”

“ஏன் அந்த வேலையை விட்டனர்”

ஞானரூபன் சிறிது நேரம் பதில் கூறாமல் நிற்க காயத்திரி சிரித்தாள்.

“முதலாளியோடை பிரச்சினையோ”

“அந்தாள் எந்த நேரமும் பாய்ஞ்ச படிதான் மரியாதையாய் கதைக்கத் தெரியாது. ஆட்களுக்கு முன்னாலே பேசும்” என்றான் ஞானரூபன்.

காயத்திரி மீண்டும் சிரித்தாள்.

“உறுகளை எல்லாம் எதிர்பார்த்தால் எங்களைப் போல ஆட்கள் இப்படியான பிறைவேற் செக்டரில் வேலை செய்ய வேலாது. அப்பிடி எண்டால் ஒவ்வொரு மாதமும் ஒவ்வொரு வேலை தேட வேணும். எத்தனை பேர் வேலையில்லாமல் இருக்கேக்க அதெல்லாம் சுகமான அலுவலே வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி மாதிரி எல்லா இடமும் இப்பிடித்தான் என்ற காயத்திரி தொடர்ந்து சிரித்துக் கொண்டு சொன்னாள்

“உப்பிடி எண்டால் நீர் இஞ்சை தன்னும் கன காலத்திற்கு நிண்டு பிடிக்க மாட்டீர்”

ஞானரூபனுக்கு என்னவோ போல் ஆகிவிட்டது.

அவள் முகம் சிவந்திருந்தது. அவன் அவள் முகத்திணையே விடாமல் பார்வையினால் அழைந்தான். பரிபூரண

மான சௌந்தரியம் நிறைந்த அதன் பின்னணியில் மறைந்து போய் இருக்கும் வேதனைச் சுவடுகளின் ஆழம்தான் என்ன? 'எவ்வளவு படிச்சனர்' என காயத்திரிதான் கேட்டாள்.

“அட்வான்ஸ் லெவல்”

“எத்தனை பாடங்கள்”

“வன் சீ - வன் எஸ்”

“மட்ஸ் சோ பயோ - வோ - ”

“மட்ஸ் ஒருக்காத்தான் எடுத்தனான் பிறகு எடுக்கேல்லை”

“ஏன்”

“எடுத்து என்ன பிரயோசனம். எந்த வழத்தால எங்களைப் போல ஆட்களுக்கு பிரயோசனம் இருக்கு. மேலைதான் படிக்க வசதியிருக்கா. படிச்சாலத்தான் வேலை இருக்கா? படிச்சுப் போட்டு வேலையில்லாமல் இருக்கிறதை விட இப்பிடியே திரிஞ்சால் நல்லது தானே. உயிரோடை நிம்மதியாய் இருக்க ஆர்தான் விடுறாங்கள். சந்தோஷமாய் இருக்க எங்கை வழி இருக்கு.”

வெறுப்பும் விரக்தியும் வெளிப்பட ஞானரூபன் சொன்னதை காயத்திரி கேட்டாள்.

“நீர் சொல்லுறது சரிதான். எல்லாரும் நிம்மதியாயும் சந்தோஷமாயும் இருக்கத்தான் விரும்பிறம். ஆனால் எங்கடை மண்ணில் ஆர்தான் சந்தோஷமாய் இருக்கினம். எல்லாரும் கவலையும் வேதனையுமாய் இருக்கேக்கை மற்றவையால எப்படி சந்தோஷமாய் இருக்க முடியும்.” என்றாள் காயத்திரி இப்பேரது தான் அறிமுகமானவனுடன் நான் அதிகம் பேசிவிட்டேனோ என்ற எண்ணமும் ஏற்பட்டது.

ஞானரூபன் அவளை வினோதமாகப் பார்த்தான் என்ன சொல்கிறாள் இவள் என்ற மாதிரி.

“விரக்தியும் வெறுப்பும் தான் வாழ்க்கை அல்ல, அதுக்கு மேலேயும் சில விசியங்கள் இருக்கு. அப்பிடி இல்லாட்டி வாழலாது. எப்படியும் நாங்கள் வாழத்தான் வேணும். இண்டைக்கு இல்லாட்டியும் எண்டைக்கோ ஒரு நாளைக்கு நாங்கள் சந்தோஷமாய் இருப்பம், அப்ப எங்கை - நாடு விடுதலை பெற்றிருக்கும். எனச் சொல்ல நினைத்தாள் ஆனால் சொல்ல முடியவில்லை.

ரீடம்ளர்களுடன் கணேசன் அப்போது உள்ளே நுழைந்தான்.

“இதை வைச்சிட்டு இன்னுமொரு ரீ வாங்கிக் கொண்டு வா கணேசா” என அவனைத் திருப்பி அனுப்பினாள் காயத்திரி,

கணேசன் ஞானரூபனைப் புதினமாகப் பார்த்துக் கொண்டு திரும்பப் போனான், காயத்திரி ஒரு டம்ளரை எடுத்து ஞானரூபனிடம் நீட்டினாள்.

“நீங்கள் குடியுங்கோவன்” என்று மறுத்தான் அவன்.

“இது எல்லாருக்கும் தான் வாறது, நீரும் இனி இஞ்சை தானே வேலை செய்யப் போறீர் குடியும்,” என்றாள் கரிசனையுடன். ஞானரூபன் ரீயை வாங்கிக் கொண்டான்.

இப்படித்தான் அவர்களின் அறிமுகம் ஆரம்பமாயிருந்து வளர்ச்சியும் கண்டது.

யாழ்ப்பாணத்தில் அவன் பலவிதமான இளம் பெண்களைக் கண்டிருக்கின்றான். அவனோடு படித்தவர்கள், தெரிந்தவர்கள் என்று விதம் விதமான ஆடைகளுடன் புதிது புதிதாக முளைத்தெழும் பாஷன்களை அங்கீகாரம் செய்து கொண்டு திரியும் பெண்களையும் பார்த்திருக்கின்றான். பொழுது போவதற்காகவே வெளிக்கிட்டுத் திரிபவர்கள், இருக்கும் உடைகளை அணிவதற்காகப் புறப்பட்டு விட்டவர்கள். கையில் இருக்கும் காசை எப்படியாவது செல வழித்தே தீரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் பஸ் எடுப்பவர்கள் என்று எத்தனை ரகம்.

வேலைக்கு வருபவர்களில் கூட அனேகம் பேர் பொழுதுனைப் போக்காட்டத்தான் வருகின்றார்கள். தாங்கள்

எடுக்கும் சம்பளத்தினை வீட்டுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லாதவர்கள் தங்கள் மேக்கப் செலவுகளை ஆடைகளை, தென்னிந்திய சினிமாச் சரக்குகள் நிறைந்த சஞ்சிகைகளை வாங்குவதில் கரைத்துக் கொள்ளுபவர்கள்.

ஆனா எத்தனை பெண்கள் தங்கள் குசினிகளில் நெருப்பு எரிவதற்காக வேலைக்கு வருகின்றார்கள். வயது போன பெண்கள் நெருப்புடன் வீட்டில் அமுங்கிக் கொண்டு இருக்க மற்றுப் பெண்கள் கொஞ்சச் சம்பளங்களுக்காக தனியார் தொழில் நிறுவனங்களில் நொறுங்கிக் கொண்டு உள்ளனர்.

குடிப்பதையே சுதந்திரமான மனிதனின் கடமையாக எண்ணும் தகப்பனார் மதியாபரணம், வெளி உலகம் தெரியாமல் அம்பாள் வழி விடுவாள் என நம்பிக் கொண்டு இருக்கும் அம்மா, வாழ்க்கை என்பது விபரம் தெரியாத குழந்தைப்பிள்ளைப் பருவம் வரை தான் இனிமையானது. பின்னர் அது வசதி படைத்தோருக்கு மட்டுமே என்று நம்பும் ஐந்து பெண்கள் கொண்ட அந்தக் குடும்பத்தில் காயத்திரி இரண்டாவது பெண்.

“என்றை வயது உனக்குத் தெரியுமா ஞானரூபன்,” என ஒரு தடவை அவள் கேட்ட போது திக்கு முக்காடிப் போனான் அவன்.

சதாகாலமும் மலர்களாகவே பூத்துச் சொரியும் பூச் செடியைப் பார்த்து வயதைக் கேட்ப தென்றால்

“போன மாசி மாதத்தோடை காயத்திரி சிரித்தாள். எனக்கு இருபத்தியெட்டு வயது முடிஞ்சிட்டுது.” என்றாள் அவள்.

தன்னை வீட ஐந்து வயது முத்தவள் என்பதை ஞானரூபனால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

ஐந்து பெண்களில் மூத்த பெண் வீட்டில் தாய்க்கு குசினியிலும், குடித்து விட்டு வந்து தகப்பன் சத்தியெடுக்க அதனைத் துப்பர வாக்கவும் துணையாக இருக்கின்றாள்.

காயத்திரிக்கு அடுத்தவர் கமலா உள்ளூரிலேயே ரொபிக் கொம்பனிக்கு வேலைக்குப் போகின்றாள். கமலாவுக்கு அடுத்த கற்பகத்திற்கு ஒரு கால் ஊனம் நடப்பதே சிரமம் எல்லோருக்கும் சமையாக இருக்கின்றேனே என்ற கவலை வேறு அவளுக்கு கடைசிப் பெண் ரோகினி மாத்திரம் படித்துக் கொண்டு இருக்கின்றாள்.

“இருந்த தோட்டக் காணிகள் எல்லாம் வித்துக் குடிச்சிட்டார் ஐயா இப்ப மிஞ்சியது வீடும் வளவும் தான். அதுகூட ஈடுதான். மிச்சமாய் இருக்கிறது வறுமையும் எங்கடை வயதுகளும் தான்,” என்று காயத்திரி சொல்லி யிருந்தாள்.

“யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிற எத்தனையோ குடும்பங்கள் என்னென்ன மாதிரியெல்லாம் முன்னேறி விட்டுது கள் எண்டெல்லாம் ஆட்கள் சேர்ந்து கதைப்பினம் ஒவ்வொரு வீட்டுக்கு ஒண்டோ இரண்டு பேர் வெளிநாடு களுக்குப் போய் உழைச்சு அனுப்புறாங்கள் பிறகென்ன பிரச்சினை எண்டெல்லாம் கதைக்கிற ஆட்கள் யாழ்ப்பாணத் தின்றை ஒரு பகுதியைத்தான் பாக்கினம். எங்களைப் போல கஸ்டப் படுகிற எத்தனையோ குடும்பங்கள் இஞ்சைதான் இருக்கினம். எண்டதை அவை மறந்து போகினம்,” என அவள் சொன்ன போது விழிகளில் ஈரம் பளபளத்தது.

நேரம் காலை பத்து மணியான பின்னரும் காயத்திரி வரவில்லை. வியாபாரம் குடு பிடித்த நிலையில் காயத்திரி இல்லாததன் தாக்கத்தினை உணர முடிந்தது.

“இந்த பட்டின் என்ன விலை? பிங்கலர் நெயில் பொலிஸ் இருக்கா?” என்ற எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் டக்டக் என்று பதில் சொல்லக் கூடியவள் அவள் தான்

மூன்று வருடங்களாக இந்தக் கடையில் தொடர்ந்து இருக்கின்ற படியால் வியாபாரத்தில் நெழிவு, கழிவுகளை யெல்லாம் அட்டகாசமாக அறிந்து வைத்திருக்கின்றாள்.

மத்தியானம் ஒரு மணிக்கு சாப்பாட்டுக்கு முதலாளி புறப்பட்டு விட்டார். வீட்டுக்குப் போய்ச் சாப்பிட்டு விட்டு அவர் மூன்று மணிக்குத் தான் வருவார்.

அவர் திரும்பி வரும் வரை காயத்திரி தான் பொறுப்பு. அந்த நேரங்களில் தான் மூன்று பேரும் கதைக்க வசதியுண்டு முதலாளி நிற்கும் போது ஆளை ஆள் பார்க்கலாமே தவிர கதைக்க முடியாது.

முதலாளி புறப்பட்ட கையுடன் ஞானரூபனும் புறப்பட்டான். வழக்கமாகச் சாப்பிடும் கடையில் தவலிங்கம் சாப்பிட்டு விட்டு சிகரெட்டுடன் இருந்தான்.

“ஏன்டாப்பா லேட்” என கேட்டான் தவலிங்கம்.

“மூனா இப்பதான் போறார். அதோடை கொஞ்சம் கடையில் சனமுமாய்ப் போச்சு,” என்றான்.

கடைப் பெடியன் இலை போட்டு இடியப்பம் வைத் தான்.

“ஏன் சோறு சாப்பிடேல்லையோ,” எனத் தவலிங்கம் கேட்டான்.

“இல்லை, பின்னேரம் வீட்டை போய்ச் சாப்பிடுவம்,”

“வீட்டில சோறு வைச்சிருப்பினமே,”

“அம்மா ஒவ்வொரு நாளும் வைச்சிருக்கிறவ தானே நான் தான் அதைப்பற்றி அக்கறைப் படுகிறேல்லை,”

“நீ ஒரு சரியான விசித்திரமான பிறவியெடாப்பா,”

“நீ சொல்லுறது உண்மைதான். மச்சான். சிலவேளை தனிய இருந்து யோசிச்சுப் பாக்க எல்லாம் வித்தியாச மாய்த் தான் இருக்கு, ஆனால் என்ன செய்யிறது. என்னால ஆரோடையும் ஒத்துப் போகலாமல் இருக்கு. எந்த விதமான கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் சுதந்திரமாக இருக்கத் தான் மனம் அந்தரப் படுகுது. எந்த நேரமும் சந்தோஷமாக இருக்க வேணும் நினைச்சபடி எந்த குறுக்கீடும்

இல்லாமல் வாழ வேணும்'' இதுதான் என்ரை மனதில இருக்கு'' என்றான் ஞானசூபன்.

''நேற்று நான் எட்டு மணிக்குப் போக - வீட்டாக்கள் பெரிய அமளிப்பட்டுக் கொண்டு நிண்டினம்,''

''நான் போகேக்க ரோட்டில ஒரு சனம் இல்லை. இப்ப ஆறு மணிக்கே ஊர் அடங்கிப் போகேக்க நாங்கள் எட்டு மணிக்குப் போனால் எப்படி இருக்கும். நான் போகேக்க வீட்டில எல்லாரும் வெளி விராந்தையில் தான் இருந்தினம் ஒருதர் ஒரு கதையில்லை. வீட்டுப் படியேற எனக்குச் சத்தி வந்திட்டுது. ஓவெண்டு எடுத்தால் உடுப் பெல்லாம் சத்தி போட்ட சேட் லோங்ஸ் எல்லாம் சரி,''

என ஞானசூபன் தொடர்ந்து சொன்னான்.

3

''எண்பத்தி யேழில் பிரச்சனையான ஒரு மாதத்தில் அவர் நீண்ட தெருவில் நெடு சாணாய் விழுந்து கிடந்தார். தெருவோரத்து ஒற்றைப் பனை மரத்தின் நிழல் அவர் முகத்தில் விழுந்திருந்தது.....,,

காலையில் வேலைக்குப் போகும் போது இருப்பது போல எதிர் காற்று உதைக்கவில்லை. ஓடும் வழத்திற்கு காற்று இருந்தபடியால் சைக்கிளை ஓடுவது இலகுவாக இருந்தது.

சனங்கள் இல்லாத பஸ்கள் யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கி வர முச்சத் திணறும் சனங்களுடன் பஸ்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து போய்க் கொண்டிருந்தன.

நீலவானத்தில் சாம்பற் பூச்சு படர, மேற்கு வானம் தின் அடிக்கோடி செந்நிறமாக ஜொலித்தது. ரோட்டுக் கரையோரத்து சில வீடுகளில் பெண்கள் கேற்றடியில் தவம் இருந்தார்கள்.

மினித் தியேட்டருக்குப் பக்கத்துக் கடையில் எப்போதும் போல பிளேன் ரீ குடித்து, சிகரெட் புகைத்துப் புறப்பட்ட போது மாலை ஆறு மணியாகி விட்டது.

“ரோட்டு என்னமாதிரி வெளிச்சப் போச்சு எண்டு பாரன் மச்சான்” என்றான் தவலிங்கம்.

“எங்கடை ஊரில இருந்து பக்கத்து ஊருக்குப் போற தே வேறை நாட்டுக்கை போற மாதிரி இருக்கு, எங்கையோ இருந்து வந்தவன் எங்களை எங்கடை சொந்த மண்ணில எப்பிடி யெல்லாம் ஆட்டிப்படைக்கிறான் பார். பிறகு எப்பிடி ஆறு மணிக்குப் பிறகு சனம் ஏன் ரோட்டுக்கு வரப் போகுது. எங்களைப் போல ஆட்களைத் தவிர” என்றான் ஞானசூபன்.

“இப்பிடியான காலத்தில் இப்பிடிக்கூத்தடிக்கிற நாங்கள் எல்லாம் நோமலாக இருந்தால் எப்பிடி இருப்பம்” தவலிங்கம் கேட்டான்.

“இப்ப நாங்கள் செய்யிறதகளை ஒரு கூத்தடிப்பாய் நான் நினைக்கேல்லை ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொரு விதமாய் தங்கடை உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தினம். நாங்கள் இந்த வழி எங்களுக்கு வேறை எங்கையும் போக விருப்பம் இல்லை. வெளிநாடு போகக்கூட மனம் இல்லை. வேறை நாங்கள் என்ன செய்யலாம். எங்கடை மண்ணை ஆக்கிரமிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறவனோடை சண்டை பிடிக்கத் தான் எங்களால் முடியுமே அவன்களோடை சண்டைப் பிடிச்சு

நாங்கள் ஏன் வீணாய் சாகவேணும் ஆனால் எங்களால் எதையும் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கவும் மனமில்லை,' என்றான் ஞானரூபன், தவலிங்கம் சிரித்தான்.

“நீ நல்லாய் சிரி,” என்ற ஞானரூபன்.

“கொஞ்சம் சைக்கிளை நிற்பாட்டு மச்சான் சிகரெட் வேண்ட வேணும்,” என்றான்.

“என்னடாப்பா நீ இப்பதான் வெளிக்கிடேக்க குடிச் சனிதானே,”

“இல்லை மச்சான் குடிக்க வேணும் போல இருக்கு,’ என்ற அவன் அரசடிச் சந்திக் கடையில் சைக்கிளை நிறுத்தினான்.

நான்கு சிகரெட்டுகள் வாங்கி இரண்டை பொக்கற்றில் போட்டுக் கொண்டு, ஒன்றை பற்ற வைத்துக் கொண்டு மற்றதை தவலிங்கத்திடம் கொடுத்தான். அவனும் பற்ற வைத்தான். இரண்டு பேரும் ஒருதடவை நன்றாக புகையை இழுத்து அனுபவித்து சைக்கிளில் பயணப்பட்டார்கள்.

வழியில் ஒரு இராணுவ தடைமுகாமடியில் இறங்கி அடையாள அட்டை காட்டிக் கொண்டு அப்பால் போக வேண்டியிருந்தது.

சந்திக்கு வந்த போது மாலை ஆறுமூப்பதாகி விட்டது. எப்போதும் போலவே ஹர்த்தால் காலத்து சந்தி போல வெறிச் சோடிப்போய் இருந்தது.

தேவீர்க் கடை ஒன்று முழுமையாக இறந்திருக்க அதன் பக்கத்தில் இருந்த கனகசபையின் கடை ஒற்றைக் கதவில் காணப்பட்டது.

அதுவும் ஒரு தேவீர் கடையாகத்தான் இருந்தது. வியாபாரம் நன்றாக எடுபடாமல் போகவே கனகசபை வழியை மாற்றிக் கொண்டான்.

ஒவ்வொரு நாளும் பிழையில்லாமல் போத்தில்கள் பறக்கும். காலை எட்டு மணிக்கு கடைமுகம் மலர்ந்தாலும்

மத்தியானமும் பின்னேரமும் நாலு மணிக்குப் பின்னரும் வியாபாரம் சூடு பிடிக்கும் சைக்கிள்களும் மோட்டார் சைக்கிள்களும் கடை வாசலில் பழிகிடக்க அதில் வந்த வர்கள் எச்சில் படுத்தப்பட்ட கிளாஸ்களை மேலும் எச்சிற் படுத்தி, " தண்ணி" அடித்துக் கொண்டு இருப்பார்கள்.

அவித்த முட்டையும், அரை அவியல் கறியும் பொரித்த சமாச்சாரங்களும் கனகசபை பக்குவமாகப் பரிமாறுவதால் சர்வதேசப் புகழ் பெற்ற கடையாகி விட்டது.

கேட்பதற்கு ஆள் இல்லை. தடுப்பதற்கு சட்டங்கள் இல்லை. என்னும் போது எப்படித் தடைப்படும் வியாபாரம். கனகசபை உள்ளேயும் கவனித்துக் கொண்டு அடிக் கடி வெளியேயும் வந்து பார்ப்பான்.

வழக்கமான வாடிக்கை யாட்களை காத்திருந்து அழைப் பது போல காதல் வலை வீசுவான், கனகசபையின் கடைக் குப்போக வேண்டும் என்ற சிந்தனை இல்லாமல் வருகின்ற வர்களைக் கூட வழி மடக்கி வார்த்தையாடி - தண்ணி காட்டி விடுவான்.

ஞானருபனுக்கும் தவலிங்கத்திற்கும் அந்தச் சந்தி வரை தண்ணி அடிக்கும் எண்ணமே இருக்கவில்லை. சில வேளை களில் " இண்டைக்கு குடிக்க வேணும்." என்ற எண்ணம் சைக்கிளில் வரும் போதே வந்துவிடும். பல வேளைகளில் கனகசபையின் முக தரிசனம், பின்னர் தொடங்கும் கதையும்தேர்ந்து குடிக்கச் செய்து விடும்.

கையில் காச இருக்க வேண்டும் என்பது முக்கியம் அல்ல. அவர்களைக் குடிக்கப் பழக்கிய கனகசபை அப்படி அவர்களை பரிதவிக்க விட்டு விடமாட்டான் அவர்கள் கடனுக்கும் குடிப்பார்கள்.

அவர்கள் படிக்கும் காலத்திலே கனகசபை கடை முக்கியமான இடம் கல்லூரிக்குப் போகும் போதும் வரும் போதும் ரியூஷனுக்கு வெளிக்கிட்டாலும் கனகசபை கடை ஒரு தங்குமடம், ரீ குடிப்பது என்று தொடங்கி, தேர்ந்

திருந்து சும்மாள் மடிப்பது, கள்ளச் சிகரெட் புகைப்பது என்று எல்லாமே அங்குதான் அரங்கேறின.

அப்போது அவர்களில் எட்டுப் பேர் இருந்தார்கள். இப்போது உயிருடன் இருப்பவர்கள் ஐந்து பேர் தான் அதில் மூன்று பேரும் ஆளுக்கு ஒரு நாடாக வெளிநாட்டில் அகதியாக இருக்கின்றார்கள் இறந்து போய் விட்ட மூன்று பேரும் விடுதலைப் போராட்டத்திற்காக தம்மை அர்பணித்தவர்கள் தான்

கனகசபை கடையுடன் உயிரும் பிராணமும் இருந்தவர்கள் தவலிங்கமும் ஞானரூபமும் தான்.

தேவீர் கடையாக இருந்த தன் கடையை சில்லறையாகச் சாராயம் விற்கும் கடையாக மாற்றிக் கொண்டான் எப்போதாவது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குடித்துப் பழகியிருந்த ஞானரூபமும் தவலிங்கமும் முன்னேறிபதும், குடிக்கும் கலையில் நிபுணர்களாக மாறியதும் அதன் பின்னர் தான்.

கனகசபையின் கடை இருந்த சந்தி அவர்களின் ஊரின் தொடக்கத்தில் இருந்தது. தவலிங்கமும் ஞானரூபமும் பிரிந்து கொள்வதும் அந்தச் சந்தியில் தான்.

“என்னடாப்பா இண்டைக்கு கனகசபை கடைவாசலில் கனகசைக்கிள்களைக் காணேல்லை,” என்றான் ஞானரூபன்.

“சாமான் இல்லையோ,”

“அப்பிடி இருக்காது. கனகசபை வலு விண்ணன்,” ஞானரூபன் பதில் சொன்னான்.

அவர்கள் கடையை அண்மித்த போது கடை வாசலில் நான்கு சைக்கிள் மாத்திரம் நின்றன. உள்ளே யாரோ, உரத்த குரலில் கத்துவது கேட்டது.

“உள்ளுக்க, சி. ரி. பி, பொன்னுத்துரை போல கிடக்கு” ஒரு சொட்டுச் சாராயம் உள்ளுக்க போக மனிசன் கத்தத் தொடங்கி விடும்,” எனச் சொல்லிக் கொண்டு ஞானரூபன் சிரித்தான்.

அது ஒரு நாற்சந்தி தான். என்றாலும் பிரதான தெருவை ஊடறுத்துச் சென்றது ஒழுங்கைப் பாதை தான்.

பிரதான தெருவின் இரண்டு பக்கமும் கொஞ்சக் காலத்திற்கு முன்னர் பல கடைகள் இருந்தன. ஒரு புறம் கனகசபை நாகலிங்கம் போன்றோரின் தேனீர் கடைகளும் சங்கரப்பிள்ளையின் பலசரக்குக் கடையும் இருந்தன.

எதிர்ப் புறம் ஒரு சலூன் ஒரு லோன்றி பலசரக்கும் மரக்கறியும் விற்கும் ஒரு பெட்டிக்கடை.

ஒரு காலத்தில் இவை எல்லாவற்றிலும் நல்ல வியாபாரங்கள் நடந்தன. என்பதை பின்னர் வரும் சரித்திரம் சொல்லும். எப்போதும் ஆரவாரமிக்க கடைத் தெருவாக அது இருந்தது. என்பதை நாளை சந்ததி நம்புமா? என்பதும் கஸ்டமே.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் பொம்பர் போட்ட குண்டுகளால் சலூன் லோன்றி போன்றவை அடியோடு அழிந்து போய் விட்டன. கனகசபையின் கடைப் பகுதியும் அரைகுறையாகத்தான் மிஞ்சியது.

முற்றாக இடிந்த பகுதி இடிந்த பகுதியாகவே தான் இருக்கின்றது. இன்னமும் அதற்கு சாபவிமோசனம் கிட்டவில்லை. மறுபிறப்பு கிடைக்காத பலவிதமான சங்கதிகளுடன் அவையும் சேர்ந்து விட்டன.

ஞானரூபனும், தவலிங்கமும் இடிந்து கிடந்த கடைகளுக்கு முன்னால் சைக்கிளை நிறுத்தினார்கள்.

“இண்டைக்கு நான் வேளைக்குப் போக வேணும்” என்றான் தவலிங்கம்

“ஏன்”

“ஒவ்வொரு நாளும் பிந்திப் போறது எனக்கு என்னவோ அரியண்டமாய் இருக்கு, அம்மாதானே தனிய வீட்டில் வேறே ஆர் இருக்கினம்,”

“பக்கத்தில் உங்கடை சொந்தக்காரர் இருக்கினம் தானே.”

“இருந்தாலும் எங்கடை வீட்டில் அம்மா தனிய, முந்தி
எண்டால் அக்காவும் இருந்தா. இப்ப அவ கலியாணம்
முடிச்சுப் போன பிறகு அம்மா பாடு கஷ்டம். இப்ப தனிய
இருந்து, “அப்பா” இருந்தால் எனக்கு எவ்வளவு ஆறுதல்
எண்டு அடிக்கடி சொல்லுறது என்னை மறைமுகமாய் குத்
துற மாதிரி இருக்கு.”

ஞானரூபன் எதுவுமே கூறாமல் தவலிங்கம் சொன்ன
தைக் கேட்டான். ஆசிரியர் வேலை பார்த்த கனகலிங்கத்
தாருக்கு ஒரு மகனும், தவலிங்கமும் தான் பிள்ளைகள்.

எண்பத்தியேழில் பிரச்சனையான ஒரு மாதத்தில் அவர்
நீண்ட தெருவில் நெடுஞ்சாணாய் விழுந்து கிடந்தார்.
தெருவோரத்து ஒற்றைப் பனை மரத்தின் நிழல் அவர்
முகத்தில் விழுந்திருந்தது. திறந்திருந்த விழிகள் நிலைக்
குத்தாக நின்றன. நெஞ்சத்தின் வழியாக சுரந்த செங்குருதி
தெருவை நனைத்திருந்தது. தமிழ் மண்ணை ஆக்கிரமிக்க
வந்த இந்திய இராணுவம் கொன்ற அப்பாவிடிகளில் அவரும்
ஒருவர் ஆனார்.

தவலிங்கத்தின் அப்பா அப்படித்தான் செத்துப் போ
னார். அப்பாவைத் தேடிவந்த தவலிங்கமும் அம்மாவும்
அதிர்ந்து போனார்கள். நடுத்த தெருவில் விழுந்து குளறும்
அம்மாவையே பார்த்துக் கொண்டு தெருவோரத்தில் குந்தி
விட்டான் தவலிங்கம் “இருந்ததெல்லாம் கொடுத்து அக்
காவுக்கு கலியாணம் செய்து கொடுத்தாச்சு, அப்பாவின்ரை
பென்சன் வீடோ பென்சனாக அம்மாவுக்கு வருகுது எனக்
குக்கூட அம்மா கொஞ்சக்காணி வைச்சிருக்கிறா, எங்களுக்கு
பொருளாதாரப் பிரச்சனை இல்லை. அம்மாவின்றை
தனிமைதான் ஒரு பிரச்சினை” என்றான் தவலிங்கம்.

ஞானரூபன் இடிந்த கட்டிடங்களையே பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான். சலூன் வைத்திருந்த தங்கராசாவும்
லோன்றி வைத்திருந்த பொன்னம்பலமும் இப்போது வரு
கின்ற வருமானத்துடன் குடும்பத்தைச் சமாளிப்பார்களா?
ஒரு நாளைக்கு ஒரு தரம் ஆவது சாப்பிடுவார்களா?

கடைச் சொந்தக்காரர் புதிதாக கடைகட்டி வீடியாகக் கடைக்கும், மினித்தியேட்டருக்கும் கொடுக்கப் போவதாக ஊரில பேசிக் கொண்டார்கள்.

“எனக்கு உன் னையும் உன்னர குடும்பத்தையும் நினைச்சால் தான் கவலை”

“ஏன்” என்று கேட்ட ஞானரூபன் முகத்தில தீவிரத் தன்மை தெரிந்தது.

“உனக்கு இன்னும் இரண்டு பெண் சகோதரங்கள் இருக்கே, அது உனக்குப் பொறுப்புத் தானே, நீ என்ன தான் கூத்தடிச்சாலும் அது உனக்குப் பிரச்சனை தானே,”

ஞானரூபனின் முகம் சட்டென்று மாற்றம் அடைந்தது. ஆர் சொன்னது எனக்குப் பொறுப்பு என்று. எனக்கு என்ன வில்லங்கம். தங்கடை பிள்ளையனை என்ன செய்யி றது என்று அப்பருக்கும் அம்மாவுக்கும் தெரியும் தானே,” என்றான் ஞானரூபன்.

தன் கடைக்கு வெளியே வந்த கனகசபை இருவரையும் கண்டான்.

“என்ன ஞானரூபன் உதென்ன வேலை, நான் வந்து கூப்பிடவேணும் எண்டே நிற்கிறியள். வாங்கோவன்,”

“இல்லை. நாங்கள் போக வேணும்” என தவலிங்கம் சொல்லிக் கொண்டு சைக்கிளை எடுத்தான்.

“நான் போக வேண்டாம் என்று சொல்லேல்லை. களைச்சுப்போய் வந்திருப்பியள், வாங்கோவன். ஒருக்கா அடிச்சிட்டுப் போகலாம்,” என்ற கனகசபை கடையை விட்டு இறங்கி அவர்களை நெருங்கினான்.

தவலிங்கத்தின் மனத்தில் வேதனை பிறந்திருந்தது. ஞானரூபன் குழம்பிப் போய் இருந்தான். கனகசபையின் வார்த்தை ஜாலங்களும் அப்போதைய நிலையும் சேர்ந்து அவர்கள் மனத்தை மாற்றியது.

உள்ளே போய் அதிக நேரம் இருக்க வில்லை. சிகரெட் டைப் பற்றவைத்துக் கொண்டு மீண்டும் வெளியே வந்த போது கனகசபையின் பக்கத்துக் கடையான நாகலிங்கத் தின் தேனீர்க் கடை பூட்ட ஆயத்தமாகி இருந்தது.

ஏற்கனவே வெறியேறிப் போயிருந்த இரண்டு பேர் கனகசபையின் கடை வாசலில் அமர்ந்திருந்தார்கள். ஒரு வர் சி.ரி.பி பொன்னுத்துரை மற்றது பூலோகசிங்கம். “நேற்றைக்கு வெறியேறி நாங்களும் உப்பிடித்தான் இரவு எட்டு மணிவரை உதிலை இருந்திருக்க வேணும்,” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் ஞானசூபன்.

“கனகசபை கடை பூட்டேக்க தானே எங்களை எழுப் பிக் கலைச்சது,”

“வெறி எண்டாலும் உதெல்லாம். ஞாபகமாய் இருக்கு,”

“சைக்கிளில் தானே வீடுகளுக்குப் போனனாங்கள்,” என்றான் தவலிங்கம்

“அப்ப என்ன வெளிக்கிட்டாச்சோ. இண்டைக்கு வேளைக்குப் போல,” எனக் கேட்டபடி வெளியே வந்தான் கனகசபை.

“ஓவ்வொரு நாளும் இரவு எட்டு மணிக்கு நிண்டு மினைக்கெட்டால் எங்கை போய் முடியும்,” எனக் கேட் டான் தவலிங்கம்.

“எனக்கென்னப்பா - நாட்டில் இப்ப இருக்கிற நிலை மை தொடர்ந்து இருக்க வேணும். அப்பதான் என்றை வியாபாரம் ஒழுங்காய் நடக்கும். நானும் என்றை வயித் தை நிரப்பலாம். அப்பநாளைக்கு வாங்கோவன்,” என் றான் அட்டகாசமாக சிரித்துக் கொண்டு கனகசபை.

தவலிங்கம் அவனை விநோதமாகப் பார்த்தான், “எப் பிடி இருக்கு கதை பாத்தியே,” எனக் கேட்டான் தவலிங் கம் “இதைத்தவிர வேறை மாறிக் கதைச்சால் தான் புதினமாய் நினைக்க வேணும். அவனவனுக்கு என்னென்ன

தேவையோ அவனவன் அப்பிடித்தான் கதைப்பான்," ஒவ்வொருத்தனும் தன்ரை தன்ரை விருப்பப்படி தான் வாழ விரும்புவான். அது இயல்பு தானே. எனக்கும் உனக்கும் என்ன பிரச்சினை. தண்ணி அடிச்சு சந்தோஷமாய் இருந்தால் காணும், அது மாதிரித்தான் எல்லாருக்கும்." என்றான் ஞானசூபன்.

சந்தியில் இருந்து புறப்பட்டு தவலிங்கம் தங்கள் ஒழுங்கையால் திரும்ப ஞானசூபனும் தனது ஒழுங்கைக்குள் இறங்கினான்.

இருள் ஆக்கிரமிப்பாளராக மாறியிருந்தது. அடிவானத்தில் ஒளிப் பொட்டாக நிலவு முகம் காட்டிற்று. உயர்ந்த மரங்களில் இலைகள் அதன் கதிர்களால் பொன்னாய் பளபளத்தன.

நீண்டிருந்த ஒழுங்கையில் வெறுமை களிநடனம் புரிந்தது. ஒழுங்கைக் கரையோர வீடுகள் சிலவற்றில் தான் வெளி மின் விளக்குகள் எரிந்தன.

தங்கள் வீட்டுக்குக் கிட்டவர யாரோ பெரிதாக சத்தம் போட்டுப் பேசுவது கேட்டது. சைக்கிளின் வேகத்தினைக் குறைத்தான்.

எதிர் வீட்டின் முன் விறாந்தை மின்விளக்கு வழக்கம் போல எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதன் வெளிச்சம் ஒழுங்கையிலும் படம் காட்டிற்று.

எதிர் வீட்டில் குடியிருப்பவர்கள் அந்த வீட்டுக்கு வந்து ஆறு மாதங்கள் இருக்கும். அந்த வீட்டில் இருந்தவர்கள் குடும்பத்தோடு கனடா போக வீட்டைப் பாதுகாக்க வாடகை இல்லாமல் கௌரவ விருந்தினர்களாக இப்போது இருப்பவர்கள் வந்திருக்கின்றார்கள்.

மூன்றுபெண்கள் மூத்தவளுக்கு ஏற்கனவே திருமணமாகி விட்டது. கல்லரனாலும் கணவனுக்காக காத்திருப்பவர்கள் இரண்டு பேர், சிறுவர்கள் இரண்டு பேர், பன்னிரண்டு பத்துவயதுகளில், வீட்டுக் கூரையும் மாமரக் கிளைகளுமாக இருப்பார்கள். இல்லா விட்டால் ஒழுங்கையில் பந்தடிப் பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு ஒழுங்கையால் போவோரை பந்தடிப்பார்கள்.

குடும்பத்தலைவரான சண்முகம் வெகு நேர்த்தியாக உடையணிந்து காலையில் தான் போவார். மாலையில் ஒழுங்கை வேலிகளைத் தடவிக் கொண்டு வருவார். அர சாங்க திணைக்களம் ஒன்றில் வேலை புரிந்தவர் அவர். ஏதோ தில்லுமுல்லு புரிந்ததால் வேலையில் இருந்து இடை நிறுத்தப்பட்டு உள்ளார் என்று கேள்வி, என்றாலும் அவருக்கு சில செல்வாக்குகள் இருப்பதால் அதைவைத்து அப்பாவினைப் பதம் பார்த்துப் பிழைத்துக் கொள்வதாகச் சொல்லுகின்றார்கள்.

ஞானரூபனுக்கு சண்முகத்தின் கடைசிப் பெண் பிரியா வைத் தான் தெரியும். அவளுக்கு மூத்தவளான பிரதி பாவையும் தெரியும் தான்.

ஆனால் வந்த அடுத்த நாள் காலையே ஞானரூபனைப் பார்த்துச் சிரித்து.

‘எங்கை ரவுணுக்கே போறீங்கள், வரேக்க.....’ என்று பேச்சுக்கு அழைத்தவள் பிரியா தான்.

‘.....சில ஆட்கள் உப்ரிடித்தான்
வடிவாய் சாப்ரிடாட்டியும்
றோஸ் பவுடர் பூசிக் கொண்டு
வெளிக்கிட்டால் காணும்
எண்டு நினைக்கினம்.....’

சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்ட போது காலை ஏழரையாகி விட்டது. சைக்கிளில் பிசாசு ஓட்டம்

ஓடினால் தான் ரவுண் போய்ச் சேரலாம். எட்டு மணிக்கு முதலாளி பரமசிவத்தின் முகதரிசனம் செய்யலாம்.

வெள்ளை உடை அணிந்த சிறுமிகள் புன்சிரிப்பு பூத்த முகங்களுடன் பாடசாலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். பாடசாலை மாணவர்கள் நிறைந்த மினிவான் ஒன்று மெதுவாகச் சென்றது.

ஞானரூபன் தங்கள் கேற்றைத் தாண்டி ஒழுங்கையி னுள் இறங்கியபோது எதேச்சையாக எதிர் வீட்டின் பக்கம் பார்வை சென்றது.

ஞானரூபனுக்குக் கையைக் காட்டிக் கொண்டு அவனை நோக்கி ஓடி வந்தாள் பிரியா. ஞானரூபன் சைக்கிளை நிறுத்தினான்.

“வேலைக்கு வெளிக்கிட்டாச்சோ” எனக் கேட்டாள் அவள்.

அவள் முகம் பளிச்சென்று இருந்தது. தலையை முழு மையாக வாரி உயர்த்திக் கொண்டை போட்டிருந்தாள். கடுஞ் சிவப்பில் பெனியனும் கறுத்த மிட்யும் அவளுக்கு ஒரு வசீகரத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஒரு செக்கனில் ஓராயிரம் முறை துடிக்கும் விழிச் சிறகுகளுடன் கன்னக் கறுப்புசுளில் செழுமை மின்னியது.

கையில் அகலமான பிளாஸ்டிக் வளையல்கள் போட்டிருந்தாள். நீண்ட விரல்களின் நுனியில் நோஸ் கலரில் நெயில் பொலிஸ் பளபளத்தது.

அப்போது தான் அவள் குளித்திருக்க வேண்டும். அவளது அண்மையும், சோப் வாசனையும், இயல்பான கவர்ச்சியும் சேர்ந்து ஞானரூபனை செயல் இழக்கச் செய்து விட்டன.

அவன் பதில் சொல்லாமல் அவளையே பார்த்தான், என்ன யோசினை?” எனக் கேட்டாள் அவள். முகம் ரோஜாவாகப் பூத்திருந்தது.

“ம்” என்றான் அவன்.

“வேலைக்குத் தானே போறியா?” என்றாள் மீண்டும்.

“ம்”

“உங்கடை கடையில நெயில் பொலிஸ் இருக்கும் தானே?”

“ஓ”

“மருன் கலர் இருக்குமே?”

“இருக்க வேணும்”

“இருந்தால் ஒண்டு வேண்டிக் கொண்டு வாங்கோ ப்ளீஸ். நான் இண்டைக்கு ரவுனுக்குப் போக இருந்தனான். ஆனால் இப்ப என்றை பிரண்ட் வந்திருக்கிறா அவளோடை காங்கேசன்துறைக்கு போக வேணும். அதுதான் உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு நிண்டனான்,” என்றாள் அவள்.

“இந்தாங்கோ” என அவள் நீட்டிய காசை உணர்வில்லாமல் வாங்கிக் கொண்டாள்.

“பின்னரம் மறக்காமல் வாங்கிக் கொண்டு வாங்கோ,” என்ற அவள் குரலில் கெஞ்சல் வெளிப்பட்டது.

“ஓம்” என்று முணுமுணுத்தான் ஞானசூபன்.

அவள் வந்த வேகத்திலேயே விரைந்து ஓடி விட்டாள். ஞானசூபன் மீண்டும் சைக்கிளில் பயணப்பட்டான். ஒழுங்கையில் இருந்து பிரதான வீதிக்கு வரும் வரை அவன் ஏதோ அந்தரத்தில் மிதப்பது போன்ற ஒருவகை உணர்வில் இருந்தான்.

சுயநினைவுக்கு வர சில நிமிடங்கள் எடுத்தன. அதன் பின்னர் தான் பிரியா கொடுத்த காசை எடுத்துப் பார்த்தான். நிச்சயமாக. மருன்கலர் நெயில் பொலிஸ் வாங்க அவள் கொடுத்த காசு காணாது. ஐந்தோ பத்தோ, அவன் தலையில் பொறுக்கத்தான் போகின்றது.

இது முதற்தடவை அல்ல. இப்படிப் பல தடவை நடந்துவிட்டது. வீட்டுக்குக் குடி புதந்த முதல் நாளில்

எப்படி ஞானரூபனிடம் பேச்சுக் கொடுத்தாளோ அதே போல அடுத்த நாள் உதவிக்கு வந்துவிட்டாள்.

சிலவேளை காசில்லாமல் கூடச் சில பொருட்களை வாங்கிக் கொடுத்த சம்பவங்கள் உண்டு. இதனைத் தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என எத்தனையோ தடவை நினைத்துக் கொண்டாலும் அவள் மின்னலெனத் தோன்றி விழிகளால் வெட்டி இழுத்துப் பேசும் போது எல்லா நினைவுகளும் உறுதிப்பாடுகளும் பொல பொல வென உதிர்ந்து விடும் பரவசம் அவனைத் தொற்றிக் கொள்ளும். இனம் தெரியாத ஒருவகை பூரிப்பு பொங்கும்.

சனி, ஞாயிறு விடுமுறை நாட்களில் அவள் ஏதோ படிப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு ரவுனுக்கு வருவாள். அப்படி வரும் நாட்களில் அனேகமாக சனிக்கிழமைகளில் ஞானரூபனின் கடைக்கு வருவதும் உண்டு.

முதல் முறையாக அவள் பிரகாசமாக மின்னும் விழிகளுடன் குளிர்மையான பார்வைகளை எறிந்து கொண்டு வந்த போது ஞானரூபன் மெய்மறந்து போனான்.

தவலிங்கம் அறிந்த போது ஒரு நாள் சொன்னான் "நீ என்னடா மடையனா? உனக்கு ஏன் தேவையில்லாத வேலை. இரண்டு மூன்று நாளைக்குக் கூப்பிட்டாலும் தெரியாத மாதிரிப் போ. பிறகு அவள் உன்னை கூப்பிட மாட்டாள். நீ உழைக்கிறது உன்னை செலவுக்கே காணாது. பிறகு எப்படி அவளுக்கு உபகாரம் செய்யிறது."

ஞானரூபன் அவன் சொன்னதை அப்போது அப்படியே கேட்டான். பிறகொரு நாளும் அவளைப் பற்றி அவள் குடும்பத்தைப் பற்றி தவலிங்கம் சொன்னான்.

"அந்தக் குடும்பம் அவ்வளவு நல்ல குடும்பம் இல்லை யடாப்பா. தேப்பனைப் பற்றி உனக்குத் தெரியும் தானே அந்த மனிசனுக்கு ஊரரெல்லாம் கடன். ஆள் மற்றவையைத் தட்டிச்சுத்திறதில நம்பவண் ஆள். தேப்பனுக்கேத்த மாதிரிப் பிள்ளையள் பெண்சாதி எல்லாம். தாயோ பிள்

ளையனோ வெளிக்கிட்டு றோட்டில போனால் பாரன் எவ்வளவு கொண்டிசனாய் போயினம் எண்டு. சில ஆட்கள் உப்பிடித்தான். வடிவாய் சாப்பிடாட்டியும் றோஸ் பவுடர் பூசிக் கொண்டு வெளிக்கிட்டால் காணும் எண்டு நினைக்கினம். மற்றவர்கள் பின்னால நிண்டு குற்றம் குறை சொன்னாலும் பரவாயில்லை. மற்றவையின்றை கண்களைக் கவர்ந்திழுக்கிற மாதிரிப் போனால் நல்லது எண்டதும் அவையின்றை நினைப்பு”

அதெல்லாம் இப்போது நினைவுக்கு வந்தது. நெயில் பொலிஸ் வாங்க காசு தந்ததும், தந்த காசை எண்ணிப் பார்த்து மிகுதியைகேட்காமல் விட்டது ஏதனால் என்ற எண்ணமும் அப்போது ஏற்பட்டது. நிச்சயமாக பின்னேரம் அதனைக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கும் போதாவது கேட்பது என்பது இயலாத காரியம். கட்டாயம் நான் கேட்க மாட்டேன் எனவும் அப்போது நினைத்தான்.

முதல் நாள் கடையால் வீடு திரும்பும் போது எதிர் வீட்டு வாசலில் நின்றவரின் ஞாபகம் வந்தது.

இடுப்பிலே வேட்டி, தோளிலே துவாய், சேட்டு அணியாத வெற்றுடம்பு சகிதம் அந்த மனிதர் காணப்பட்டார். சண்முகம் வீட்டாக்கள் முன்பு இருந்த இடத்திற்குக் கிட்ட அந்த மனிதர் ஒரு சிறிய கடை வைத்திருந்தாராம்.

சில்லறை சில்லறையாக சாமான்கள் வாங்கி ஒரு பெருந்தொகை அவருக்குக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. இன்று தருகின்றோம் நாளை தருகின்றோம். எனச் சொல்லிச் சொல்லி வீடு மாறி வந்துவிட்டார்கள்.

மிகவும் கஷ்ட நிலையில் இருந்த அந்த மனிதர் எப்படியோ விசாரித்து பொழுது மங்குகின்ற நேரத்தில் இங்கு வந்து சேர்ந்து தனக்கு வர வேண்டிய வருமதியைப் பற்றிக் கேட்டார். அவரின் தாழ்மையான விண்ணப்பத்திற்கு பலன் கிட்டவில்லை.

சண்முகத்தின் மனைவியும் பிள்ளைகளும் அந்த மனிதரின் ஏழ்மையை, அவரது பணத் தேவையினைப் புரிந்து

கொள்ளாமல் வீணகதை கதைக்கத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். போதாக்குறைக்கு வெறியோடு வந்த சண்முகமும் சேர காசு கேட்டு வந்த மனிதர் வார்த்தைகளால் துக்கப்பட்டார்.

காசின் தேவை, அது கிடைக்காததால் எழுந்த ஏமாற்றம், அவர்களின் கீழ்த்தரமான கதைகள் எல்லாம் சேர்ந்து அந்த மனிதரின் தன்மானத்தினை சுய உணர்வை மீறச் செய்திருக்க வேண்டும்.

வேதனை குழப்பம் எல்லாம் சேர்ந்து அவரைக் குழப்ப அவர் பேசிக்கொண்டு இருந்தார். அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்களின் காதுகளில் விழவேண்டும் என்பதற்காக பெலத்துக் கத்தியிருக்கின்றார். பிறகு களைத்துப் போய் விட்டார்.

ஞானரூபன் வீட்டுக்குப் போய் உடுப்புகளை மாற்றிக் கொண்டு கிணற்றடிக்கு வந்தான்.

இன்னமும் எதிர் வீட்டின் வாசலில் அந்த மனிதர் நின்று கொண்டிருந்தார். ஞானரூபன் கிணற்றுக் கட்டில் ஏறி நின்று வேலிக்கு மேலால் வீட்டைப் பார்க்க முனைந்தான். பிரகாசமான வெளிச்சம் தெரிந்ததே தவிர ஆட்களைக் காணமுடியவில்லை.

“உங்களை, உங்கடை கதையளை நம்பித்தான் நான் கடன் தந்தனான். என்னட்டை இருக்கிறதே கொஞ்சமுதல்தான். அதை வைச்சுக் கொண்டு கடை நடத்தேலாமல் கடன்பட்டுத்தான் கடை நடத்தினன். வட்டிக் காசு போக வாறது ஒரு நேரக் கஞ்சிக்குத் தான் காணும். அதையும் மண் விழுத்திப் போட்டியள். என்றை நெஞ்சு படுகிற வேதனை உங்களுக்கு விளங்காது தான்,” என்று அந்த மனிதர் சொன்னது இருள் சூழ்ந்த நிசப்தமான அந்த நேரத்தில் வெகு துல்லியமாகக் கேட்டது.

ஒழுங்கையால் போன இரண்டொருவர் அந்த மனிதரிடம் என்ன நடந்தது என்று விசாரிப்பதும் அதற்கு பதில் சொல்வதும் கேட்டன.

யாரும் உள்ளே போகவில்லை, சண்முகத்தின் உண்மை நிலை புரிந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். வந்தவருக்கு ஆறுதல் சொல்லி அனுப்பிவிட்டார்கள்.

ஞானரூபன் கிணற்றடியில் யோசனையில் ஆழ்ந்து போனான். சண்முகத்தின் மீது, அவரின் குடும்பத்தின் மீது பிரியா மீது, பிரதிபா மீது, என்று எல்லரீரின் மீதும் வெறுப்பு உண்டானது.

அந்தக் கடைக்கார மனிதரைப் போல எத்தனை மனிதர்களை சண்முகமும், குடும்பத்தினரும் ஏமாற்றி இருப்பார்கள். ஏமாற்றிக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். இனிமேல் இவர்களுக்கு எந்த உதவியாவது செய்யக் கூடாது. அது யாராக இருந்தால் என்ன. பிரியாவாக இருந்தாற்கூட என்று தான் முடிவு செய்திருந்தான்.

ஆனால் அந்த உறுதிப்பாடு காலையில் கரைந்து உருத் தெரியாமல் போய்விட்டது. வீட்டை விட்டுப் புறப்படும் போது எதிர் வீட்டைப் பார்க்காமல் போக முடியாமற் போனது ஏன்? எனவும் அவன் அப்போது தனக்குள் கேள்வியை எழுப்பிக்கொண்டான்.

பிரியாவைக் கண்டதும் என்னமாதிரி உடலும் உள்ளமும் தீப்பிடித்துக் கொண்டது போல பரபரப்பு அடைகிறது. அவள் சிக்னலைக் கண்டு நின்றதும் கதைத்ததும், நெயில் பொலிஸ் வாங்க பணம் வாங்கிக் கொண்டதும் எதனால்? ஞானரூபன் தனக்குள் குமைந்து கொண்டான்.

கடைக்குப் போய்ச்சேர எட்டரை மணியாகிவிட்டது. என்னதான் "கண்டறியாத வேலை" என மனம் சொல்லிக் கொண்டாலும் நேரம் போய் விட்டதால் மனம் பதட்டப்படத் தொடங்கியது.

நல்ல காலம் முதலாளி பரமசிவம் கடையில் இருக்கவில்லை. இராமநாதர் தான் முழிப்பாகத் தெரியும் சந்தனைப் பொட்டுடன் சாமியாராக அமர்ந்திருந்தார்.

ஞானசூபன் கடைப்படியேற காயத்திரி கல்யாணி கணேசன் எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள். எல்லோரும் நேரத்திற்கு வந்திருக்கும் போது தான் பிந்திப் போனது அவனுக்கு சங்கடமாக இருந்தது.

‘வாடாப்பா நல்லகாலம் மூனா இல்லை இருந்திருந்தால் உனக்கு நல்ல மங்களம் நடந்திருக்கும்’ என்ற இராமநாதரைப் பார்த்து ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தான்.

சேட்டின் முதுகுப் பக்கம் வியர்வையில் குளித்திருந்தது. ‘பாளை’ வேகமாக்கி விட்டு அதன் அருகில் போய் நின்று கொண்டு காயத்திரியைப் பார்த்தான்.

அவள்முகம் எப்போதும் போல மலர்ச்சியாக இருக்கவில்லை. சோக இருள் கவிந்திருந்தது. விழியோரங்களில் ஈரம் பளபளத்தது.

ஞானசூபன் விடாமல் அவளையே பார்த்தான். அதனை அவளும் உணர்ந்து மெல்லியதாக ஒரு புன்னகையைப் பரவ விட்டாள். வழக்கமான புன்னகை போல அது சோபிக்கவில்லை.

இராமநாதர் பேப்பர் வாசிக்கத் தொடங்கினார். ஞானசூபன் வியர்வையினை மறந்து காயத்திரி அருகில் வந்தான். ‘என்ன பிரச்சினை?’ என்று கேட்ட அவனில் ஆர்வம் மிகுந்திருந்தது.

காயத்திரி சில கணங்கள் அவனைப் பார்வையினால் ஊடுருவினாள். அவன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவதா? விடுவதா? என அவள் யோசித்திருக்க வேண்டும்.

அவன் வந்த நாள் தொடக்கம் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் அவள் அவனுடன் கதைத்துக் கதைத்து தன் குடும்ப விடயங்களை யெல்லாம் சொல்லி மனம் ஆறியிருக்கிறாள்.

குமுறி எழும் மன உணர்வுகளை யாரிடமாவது சொல்லிச் சுவையை இறக்க வேண்டும் போல இருக்கும் நேரங்களில் எல்லாம் அவளுக்கு வசதியாக யாரும் கிடைத்த

தில்லை; வீட்டில் அவளது சோகக் கதைகளைவிட வலு
வான துன்பமான விடயங்கள் அதிகம்.

பஸ்சில் போகும் போதும், வரும்போதும் கூட வரும்
சினேகிதிகள் யாருடனாவது கதைக்கலாம் என்றால் கூட
காலம் ஒத்துழைப்பதில்லை. வீட்டின் அயலில் உள்ள சிநே
கிதிகள் கூட எப்போதும் சந்திக்கமாட்டார்கள். ஞாயிறு
விடுமுறை நாட்களில் தான் அது கூட முடியும். எனவே
தான் ஞானசூபன் அவளது மனச்சுமையைக் கேட்கும் பங்
காளியாகி விட்டான்.

வீட்டில் ஆண் சகோதரங்கள் இல்லை. இருக்கும்
சொந்தக்கார ஆண்கள் கூட எப்போதாவதுதான் தலை
நீட்டுவார்கள் காயத்திரிக்கு வேறு வழி கிடைக்கவில்லை.
“ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறியள்? என்ன பிரச்சனை?”
என்றான் மீண்டும் ஞானசூபன்

“என்னத்தைச் சொல்லுறது: குடும்பக் கஸ்டம் ஒரு
பக்கம். குடி முத்திப்போன ஐயா மற்றப்பக்கம். எப்படி
இருக்கும் எங்கடை நிலைமை. ஆர் என்னதான் பழகினால்
என்ன குடிக்க மாத்திரம் பழகக்கூடாது. வெறி கூடினால்
பிள்ளை எண்ட மரியாதையோ, பெண்சாதி எண்ட பற்று
தலோ என்ன மாதிரி இல்லாமற் போகுது!” என்றான்
காயத்திரி.

ஞானசூபனுக்கு என்னவோ போல் ஆகிவிட்டது.
“தான் தண்ணியடிப்பது இவளுக்கு தெரியுமா?” என ஒரு
தடவை யோசித்தான்.

“நேற்றைக்குப் பின்னேரம் வீட்டை போகேக்க வீட்டு
வாசலில் முழுவியளம் ஐயா தான். அதுவும் நிறைவெறி.
குடிச்சது காணாதெண்டு, போய் படலையைத் திறக்க,
குடிக்கக் காசுகேட்டார். என்னட்ட எங்க காசு. சீசன்
ரிக்கட்டோடை திரியிற நான் ஆரிட்டை காசுக்குப் போறது
இல்லை எண்டன். வேலைக்குப் போற உன்னட்டை
இல்லாட்டி ஆரிட்டை இருக்கப் போகுது எண்டார்,
“ம்” என்று கதை கேட்டான் ஞானசூபன்.

“இன்னும் சம்பளம் எடுக்கேல்லை. மாதம் முடியத் தானே சம்பளம் வரும் என்று சொன்னது அவருக்குப் பிடிக்கேல்லை. பெரிசாய் சத்தம் போட்டுக் கத்தத் தொடங்கி விட்டார். பெரிசாய் வேலை வேலை என்று காலமை வெளிக்கிட்டு போங்கோடி ஒரு அஞ்சு சதத்துக்கு வழியில்லை எண்டார்

ஐயா சத்தம்போடாதேங்கோ ஒழுங்கையில் ஆட்கள் எண்டு சொன்னன். ஆட்கள் நிண்டால் என்ன? உனக்கு மானம், ரோசம் இருந்தால் காசைத் தாவன். ஏதோ பெத்த தேப்பன் எனக்கு கனக்க தந்து முறிஞ்சு போனியளே எண்டு பேந்தும் சத்தம் போட்டார். ஐயா சத்தம் போடாதேயுங்கோ ஒழுங்கையில் ஆட்கள் எண்டு சொன்னன். பேந்தும் சத்தம் போட்டார். ஐயா சத்தம் போடாதேயுங்கோ எண்டு திரும்பத் திரும்பச் சொல்லச் சொல்ல அவருக்குக் கோபம் வந்துட்டுது. நீங்கள் என்னடி வேலைக்குப் போறனீங்களோ மாப்பிள்ளை பிடிக்கப் போறனீங்களோ எண்டார்,” சொன்ன காயத்திரியின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

நானருபன் கவலை உச்சமாகியது. என்ன சொல்வது எப்படி ஆறுதல் சொல்வது என்று தெரியாமல் தடுமாறினான்.

விழிகளில் கருணை பொங்க அவளை மிகநுட்பமாகப் பார்த்தான் கலங்கிய கண்களுடன் காயத்திரி அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“ஐயாவைக் குறைசொல்லிப் பிரயோசனமில்லை. அவரின்டை குடி அவருக்கு முக்கியம். எங்கடை சமுதாய அமைப்பும் அப்படித்தான். எவை எவைக்கு எது எது முக்கியமோ அவை அவை அதுகளைத்தான் தூக்கிப் பிடிச்சுக் கொண்டு இருப்பினம். பொது நன்மையை ஆரும் பாக்கிறதில்லை,”

நானருபன் பதில் சொல்லாமல் நின்றான் “நான் ஐயாவின்ரை நிலையை நினைச்சோ எங்கடை கஷ்ட்டங்களைப்பற்றியோ. கவலைப்படுகிறதில்லை. சாடையான ஒரு

வேதனை இருக்குத்தான் எண்டாலும் பரவாயில்லை இதுக். கெல்லாம் சமூகமாற்றம் வேண்டி இருக்கு. அது இப்ப எங்கடை இன விடுதலைப் போராட்டத்தாலை மெல்ல மெல்ல நடந்து கொண்டிருக்கு. நிச்சயமாய் விடுதலை கிடைக்கேக்கை எங்களைப் போல ஆட்களின்டை வாழ்க்கையிலும் மாற்றம் வரும்," என்றாள் வெகு நிதானமாக.

5

“ஆயிக்காரன் மறிச்சால் நான் கதை சொல்லுவன் அவை ஆர் எங்களை மறிக்க. நாங்கள் என்ன துவக்கை தூக்கிக் கொண்டு சண்டை சீடிக்கவே திரியிறம் துவக்கோடை திரியிறவணை தேடிப் சீடிக்கட்டுமன்.”

அழுக்குப் படர்ந்த மேசை பிசுபிசுத்தது. கறுப்பாக விளிம்பு கட்டியிருந்த பிளாஸ்டிக் தட்டில் பொரித்த கடலை அளவுக்கு மிஞ்சிய உப்பும் தூளும் சகிதமாக.

கறைபடிந்த கிளாஸ்கள் அரைவாசி நிரம்பி இருந்தன ஞானரூபன் கையில் சிகரெட் அவன் முன்னால் இருந்த தவலிங்கம் கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு இருந்தான்.

கனகசபை கடைவாசலில் எப்போதும் போல இரை தேடிக் காத்திருந்தான். என்னவோ தெரியவில்லை கடையில் ஆட்கள் இல்லை.

பிரகாசம் இல்லாமல் எரிந்த மின்சார வெளிச்சத்தில் தூசுபடிந்த கண்ணாடி சோக்கேகம், மேசைகளும் கதிரைகளும் இதர தட்டு முட்டுச் சாமான்களும் மங்கலாகத் தெரிந்தன.

கடலையை எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டே ஞானரூபன் தவலிங்கத்தைப் பார்த்தான் தவலிங்கம் இப்போதும் கண்களை இடுக்கிய படிதான் இருந்தான்.

“என்னடாப்பா - ஏன் சோர்ந்து போய் இருக்கிறாய்,”

“நானோ - சா - ஒண்டும் இல்லை,” என்ற தவலிங்கம் சற்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

“இருக்கிறதை அடியன் மற்றத்தரம் எடுக்க வேண்டாமே,”

“இதோடை காணாமடாப்பா - உங்கைபார் நேரமும் நல்லாய் போட்டுது. ஏழு மணி இருக்கும். இருட்டுக்கை போய் வேலியுக்க பதுங்கி இருக்கிற இந்தியன் ஆமிக்காரனிடையே அடி வாங்க வேண்டி வந்திடும்,” என்ற தவலிங்கம் கிளாசை கையில் தூக்கினான்

“உனக்கு எப்பவும் அந்தரம் தான். ஆறுதலாய் அனுபவிச்ச தண்ணியடிக்க உனக்குத் தெரியாது. சந்தோஷமாய் இருக்கிற நேரத்தில ஏன் உந்தக் கண்டறியாத கதையெல்லாததையும் கதைக்கிறாய்,” என்று சொன்ன ஞானரூபனின் குரலிலும், உடலிலும் உற்சாகம் மிகுந்திருந்தது.

சிறிது நேரம் மெளனம் நிலவியது. ஞானரூபனின் கையில் இருந்த கிளாஸ் வெறுமையாகியது.

“மச்சான் நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப் படாத உனக்கு வீட்டை போகப் பயம் எண்டால் நான் கொண்டே உன்னை விடுவன். ஆமிக்காரன் மறிச்சால் நான் கதை சொல்லுவன். அவை ஆர் எங்களை மறிக்க. நாங்கள் என்ன துவக்கைத்தூக்கிக் கொண்டு சண்டை பிடிக்கவே திரியிறம். துவக்கோடை திரியிறவனை தேடிப்பிடிக்கட்டுமன்,” என்ற ஞானரூபன் கனகசபை அண்ணை” என்று உரக்கக் கூப்பிட்டான்.

“வாறன் தம்பி” என்றார் கனகசபை.

“கெதியாய் வாங்கோ அண்ணை.....எடேய் தவலிங்கம் கிளாசைக் கெதியாய் முடியடா. சீமானோடை நான் படுறபாடு,” என்று முணுமுணுத்தான் அவன்.

“என்ன இண்டைக்கு உஷாரைக் காணேல்லை,” என்ற படி வந்த கனகசபை வெறுங் கிளாஸ்களை தூக்கிக் கொண்டு பின்பக்கம் போனான்.

ஞானசூபன் பொக்கற்றில் இருந்த சிகரெட்டை எடுத்து தவலிங்கத்திடம் கொடுத்து விட்டுத் தானும் ஒண்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

கனகசபை கிளாஸ்களைக் கொண்டு வந்து “டப்”, “டப்” என வைத்தான். மஞ்சள் திரவம் கிளாஸினுள் ஆடியதை பார்வையினால் அளந்தபடி ஞானசூபன் சிறிது நேரம் இருந்தான்.

“மச்சான் உனக்குத் தெரியுமே, எங்கடை முதலாளி பேக்கர்கள். ஒரு நாளைக்கு என்றை கையால தான் அடி வாங்குவான்,” என்ற ஞானசூபன் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு கோபமாக தவலிங்கத்தைப் பார்த்தான்.

தவலிங்கம் அதை சுவாரசியம் இல்லாமலே கேட்டான்.

“அவரின்டை சேட்டையைப் பாரன் ஒரு மாதிரி அமளி இல்லாத நேரத்தில அவரின்டை சேட்டை பெரிய சேட்டை”

“ஏன்,” என்றான் தவலிங்கம்.

“பாவம் அந்தப் பெட்டையன். பக்கத்தில நிண்டு கதைக்கேக்க தற்செயலாய் நடக்கிற மாதிரி அதுகளின்ரை கையில் தோளில தொட்டுத் தொட்டுக் கதைக்கிறான் டாப்பா. பார்த்துக் கொண்டு நிண்டால் பத்திக் கொண்டு தான் வரும் மச்சான் என்ன செய்யிறது. எண்டு பல்லைக் கடிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறன்,” என்ற ஞானசூபன் உறுமினான் “உதுக்கேன்டாப்பா நீ மண்டையைப் போட்டு

உடைக்கிறாய், நீ கொழுவிக் கொண்டு என்ன செய்யப் போறாய் இப்படி எத்தனை வேலையைக் குழப்பிக் குழப்பி கடைசியாய் இப்ப உந்த வேலையில வந்து நிற்கிறாய், பெட்டையள்தான் உதுக்கு ஏதும் செய்யலாம்," என்றான் தவலிங்கம் "போடா மடையா, அதுகள் என்ன செய்யிறது. வேலைபைத்தான் விட்டிட்டுப் போகலாம் ஆனால் வேலையை விட்டுப் போட்டு அதுகள் என்ன செய்யிறது. நினைச்ச உடன வேலை தேட முடியுமே அதுவும் எண்பத்தியேழாம் ஆண்டுப் பிரச்சனை தொடங்கின பிறகு அதை இதை சாட்டாய் வைச்சுக் கொண்டு மாதம் மாதம் குடுக்கிற சம்பளத்தையே ஒழுங்காய் ஒருத்தனும் குடுக்கிறான்கள் இல்லை," என்றான் ஞானசூபன்.

தவலிங்கம் ஞானசூபனை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான். ஞானசூபனிடம் கொஞ்ச தீவிரத்தன்மை இருக்கின்றது தான். ஆனால் அது சாதாரண நேரங்களை விட கொஞ்சம் தண்ணி உள்ளே போன பின்னர் தான் தீவிரமானதாக முனைப்புப் பெறும். எனவே அதன் பிறகு கத்திக் கொண்டு இருப்பான்.

தெருவால் நாலைந்து இராணுவ வாகனங்கள் விரைந்து போயின. அவை போன பின்னர் கணகசபை கடையை விட்டு இறங்கி அவை போன திசையைப் பார்த்தான்.

"ஏன் கிளாசை வைச்சுக் கொண்டு இருக்கிறாய் நேரம் போகுதெடாப்பா," என்றான் தவலிங்கம்.

"எடவிசரா நான் எவ்வளவு முக்கியமான கதை கதைச் சுக் கொண்டு இருக்கிறன். நீ திரும்பத் திரும்ப கீறல் விழுந்த றைக்கோட் மாதிரி கத்திக் கொண்டு இருக்கிறாய்," என்ற ஞானசூபன் கிளாசை எடுத்து ஒருதடவை இழுத்தான் கண்களை இறுகமுடி அதன் கசப்பினை அனுபவித்தான்.

"சொல்லு மச்சான் உவன்களை என்ன செய்யிறது நீ இருந்து பாரன். உவன்களுக்கு நான் பாடம் படிப்பிக் காட்டி "என்று கோபித்துக் கொண்டு தண்களை மூடிக் கொண்டான் ஞானசூபன்.

சட்டென்று அவன் உள்ளத்தில் காயத்திரி தோன்றினான். சிவந்த முகமும் கலங்கிய விழிகளுமாக அவன் அவனுள் வியாபித்தான்.

காலையில் அவள் சொன்ன கதைகளைக் கேட்டபோது நெஞ்சத்தில் ஒரு தயக்கம் ஏற்பட்டது. காயத்திரி போன்ற பெண்கள் மாப்பிள்ளை பிடிக்கவா வேலைக்கு வருகின்றார்கள்? காயத்திரி பான்ஸி கடையிலும், அவள் சகோதரி ரொபிக் கொம்பனியிலும் வேலை செய்வதால் தான் அவர்களது வீடு வீடாக இருக்கின்றது. என்று அப்போது அவன் யோசித்தான்.

குமுறி எழும் உணர்வுகளுடன் அதனைக் கொட்டித்தீர்க்க முடியாமல் கஸ்டப் பட்டுக் கொண்டு இருந்த காயத்திரியை அப்போது பார்க்க பாவமாக இருந்தது.

“மச்சான், அவள் சரியான பாவமடா” என்று தவலிங்கத்தைப் பார்த்து ஞானரூபன் சொன்ன போது கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

தவலிங்கம் சிரித்தான்.

“ஏன்டாப்பா நான் வெறியில சொல்லுறன் எண்டு நினைக்கிறியே, எனக்கு இன்னும் நல்லாய் வெறி ஏறேல்லை மச்சான். நான் உண்மையாத்தான் சொல்லுறன் ஐஞ்சு குமருகள். தாய் தகப்பன் எண்டு ஏழு பேருக்காய் அவள் கஸ்டப்பட்டு உழைக்கிறாள். பார் எவ்வளவு பாவம் எண்டு ஆனால் தேப்பனுக்கு தண்ணியடிக்க காசில்லை எண்டு மாப்பிள்ளை பிடிக்கப் போறியோ எண்டு கேக்கிறாராம்,” “நாளைக்கு நாங்களும் இப்பிடித்தான். ஏன் இப்பவும் குறைவே.....” என்று இழுத்தான் தவலிங்கம்.

“உனக்கு உந்த விசர்கதை தான் கதைக்கத் தெரியும்,” என்ற ஞானரூபன் கிளாசில் இருந்த மிச்சத்தையும் குடித்தான்.

கனகசபை படியேறி கடைக்குள் வந்தான்.

“இண்டைக்கு உங்கடை ராசியாக்கும், ஒருத்தரையும் காணேல்லை. சி. ரி. பி. பெண்ணுத்துரையும் பூலோகசிங்

கீழும் எங்கைபோய் துலைஞ்சினமோ இப்பவே நேரம் ஏழ்
ரையாய் போச்சு, நான் கடைபூட்டப் போறன்'' என்றான்

தவலிங்கம் இருந்த இடத்தை விட்டு எழுந்தான்'' வா
வா - கெதியாய் வா - நேரம் போச்சு,'' என்றான்.

ஞானரூபன் அவனைக் கோபத்துடன் பார்த்தான்.

''கொஞ்சம் அடிச்சால் உனக்கு மூளை குழம்பிப் போயி
டும் பொறன் போவம் எங்கடை சந்தியில ஆமிக்காம்
இருக்கேக்கையே நான் இரவு எட்டு மணைக்கு போறனான்
''சரி - சரி இப்ப எழும்பு, அங்கை அம்மா ஒழுங்கையில
நிண்டு கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டு இருப்பா அம்மா அழத்
தொடங்க எனக்கு ஐயா ஆட்டுக்காயத்தோடே நடுறோட்
டில செத்துக் கிடந்தது தான் ஞாபகத்துக்கு வரும்,''
என்றான் தவலிங்கம்.

''ஏன்டா அதுகளை யோசிச்சு கவலைப்படுகிறாய். உது
களை மறக்கத்தானே நாங்கள் தண்ணியடிக்கிறது. இல்
லாட்டி வேறே என்னத்துக்கு நாங்கள் வேலை மினைக்
கெட்டு இந்தக் கடையில வந்து குந்தியிருந்து கொண்டு
தண்ணியடிப்பான்,'' என்ற ஞானரூபன் வாங்கைத் தள்ளிக்
கொண்டு எழும்பினான்.

இருவரும் வெளியே வந்தார்கள். வெளியே இருள் கனத்
திருந்தது. தூரத்தே தெருவோரத்து மின்விளக்குகள் சில
ஒளிப் பொட்டுக்களாக மின்னின.

கடைவாசலில் அவர்களின் சைக்கிள்கள் அநாதரவாக
இருந்தன.

''காலைமை அவள் அழுது கொண்டு சொன்னது இப்
பவும் என்றை கண்ணுக்க நிக்ந்து மச்சான்,'' என்று
சோகத்துடன் சொன்ன ஞானரூபனின் தலையை மெது
வாகத் தட்டிக் கொண்டு ''மச்சான் உன்ரை வீட்டில
உனக்கு இரண்டு பொம்பிளைச் சகோதரங்கள் இருக்கு
எண்டதை மறந்து போனியோ,'' எனக் கேட்டான்
தவலிங்கம்.

ஞானரூபன் பட்டென்று துள்ளி விழுந்தான். 'உனக்கு எப்பவும் உந்த விசர்கதை தான் கதைக்கத் தெரியும். அவைக்குத்தானே வெளிநாட்டில ஒரு பெரிய அண்ணை பெரிய வேலையோடை இருக்கிறார். எண்டு மறந்து போயியே''

தவலிங்கம் அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் கடையை விட்டு இறங்கி சைக்கிளை எடுத்தான். ஞானரூபனும் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு உருட்ட ஆரம்பிக்க சட்டென்று அந்த வித்தியாசம் தெரிந்தது. சைக்கிளின் பின்டயர் ஒடுங்கிப் போய் இருந்தது. காற்று இல்லை.

''இஞ்சைபார் கஸ்டகாலத்தை,''

''சரி சரி சைக்கிளைத் தூக்கி கடையுக்க விடு இனி நாளைக்கு காலமைதான் காத்து அடிக்கிறதோ ஒட்டுறதோ எண்டு பார்க்கலாம். நான் உன்னைக் கொண்டு போய் விட்டிட்டுப் போறன்,''

''சேச்சி - நீ போ. நான் நடந்து போறன்,''' என்ற அவன் சேட்டைப் போட்டுக் கொண்டு வெளியே வந்த கனகசபையிடம் சொல்லிவிட்டு சைக்கிளை கடைக்குள் ஏற்றினான்.

''சரி - சரி மச்சான் கெதியாய் வாவன்'' என்ற தவலிங்கத்தின் அழைப்பை நிராகரித்த ஞானரூபன், 'நீ போடாப்பா கொஞ்சத்தூரம் தானே. நான் நடந்து போறன்'' என்று சொல்லிக் கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தான். ''சொல்லுறதைக் கேளடாப்பா,''' என்றபடி தவலிங்கம் சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினான்.

தவலிங்கம் போக வேண்டிய ஒழுங்கை முகப்பிலும் ஞானரூபனைக் கேட்டுப் பிரயோசனப் படாமல் போய் விட்டது. இருவரும் பிரிந்து கொண்டார்கள்.

ஞானரூபன் தங்கள் ஒழுங்கையில் இறங்கினான். நேரம் இரவு எட்டு மணியாகி இருக்கவேண்டும். ஒழுங்கைக் கரையோரத்து வீடுகள் கடும் இருளில் தலை மறைவாகிப் போய் இருந்தன.

வானத்தில் நட்சத்திரங்கள் மட்டும் யாருக்குமே பயப் படாமல் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தன.

காற்றில் மிதப்பது போல இருந்தாலும் ஞானரூபன் வெகு நிதானமாக நடந்தான். வீட்டை அண்மிக்க ஒழுங்கையில் வெளிச்சம் எட்டிப் பார்த்தது.

தங்கள் வீட்டுக்கு முன் வீடான. சண்முகத்தின் வீட்டு முன் விறாந்தை லைட் மட்டும் வெகுபிரகாசமாக எரிந்து கொண்டு ஒழுங்கையையும் சுகம் விசாரித்துக் கொண்டு இருந்தது.

ஞானரூபன் தன் நடையின் வேகத்தினைக் குறைத்துக் கொண்டு சண்முகம் வீட்டைப் பார்த்தான். வெளி விறாந்தைலைட் எரிந்து கொண்டு இருந்தாலும் ஆட்கள் யாரும் இல்லை.

திறந்திருந்த கதவின் ஊடாக வீட்டின் ஹோலில் ரீ.வி. செயல் படுவது தெரிந்தது. சத்தமும் கேட்டது. எங்கே யோ வசதியாக வீடியோ டெக் கிடைத்திருக்க வேண்டும். வீடியும் வரை பரவாயில்லை. என்று ஞானரூபன் நினைத்தான்.

கணப் பொழுதில் பிரியாவின் ஞாபகம் வந்தது. கூடவே அவளது "மரூண்" கலர் நெயில் பொலிசும் ஞாபகமானது. லோங்ஸ் பொக்கற்றில் அது பத்திரமாக இருந்தது.

அதனை என்ன செய்வது என்று நினைத்தான் சில நிமிடங்கள் சண்முகத்தின் கேற்றடியில் நின்று பார்த்தான். பிறகு கேற்றினைத் தொட்டுப் பார்த்தான். அது பூட்டப் பட்டு இருந்தது. ரீ. வி. வேலை செய்து கொண்டு இருப்பதால் சத்தம் போட்டுக் கூப்பிட்டாலும் கேட்காது.

இரவு எட்டு மணிக்குப் பிறகு வந்து நிண்டு யாரைக் கூப்பிடுவது என்று குழம்பிய அவன் பேசாமல் தங்கள் வீட்டுப் பக்கம் திரும்பினான்.

கேற்றினைத் தள்ள அது திறந்து கொண்டது வெளி. விறாந்தை லைட் எரியவில்லை. வீட்டின் ஹோல் லைட் மட்டும் எரிந்து கொண்டு இருந்தது.

ஆட்களின் அமளியைக் காணவில்லை. எங்கே போனார்கள் எல்லோரும்? சூசினிப்பக்கம் நடந்தான். அப்பா சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருந்தார். மேனகாவும், மனோகரியும் சுவர் ஓரமாக அமர்ந்து இருந்தனர்.

ஞானசூபனுக்கு கொஞ்சம் தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது. சுவரைப் பிடித்துக் கொண்டு சூசினியின் பிடிக்கட்டில் அமர்ந்தான்.

6

“.....சந்தோஷமாய் இருக்கிற வயதில எங்கடை வீ ரூப்பப்படி சந்தோஷமாய் இருக்கேலாமல் இருக்கு. எங்கை தான் நிம்மதியாய் இருக்கக் கூடியதாய் இருக்கு வெளியில தான் நிம்மதியாய் திரியலாமோ சந்திக்கு சந்தி அடையாள அட்டை காட்டி.....”

சூசினியினுள் இருந்து வெளிப்பட்ட ஒளிக்கதிர்கள் எதிரே இருந்த மாமரத்தில் இலைகளில் சிதறி இருந்தன.

இராக் குருவி ஒன்று கீச்சிட்டபடி வீட்டின் கூரையை வட்டம் போட்டு தொலைவில் மறைந்து போயிற்று. ஞானசூபன் அண்ணார்ந்து வானத்தைப் பார்த்தான். வானம் வெகு அழகாக இருந்தது.

நெஞ்சில் மெல்லிய எரிவு ஏற்பட்டது. என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தான். கனகசபையிடம் கேட்டால் “இன்னும் ஒரு றாம் சாராயம் குடிச்சால் நெஞ்சு - எரிவு நிற்கும்” என்றுதான் சொல்லுவான் என ஞானசூபன் நினைத்தான்.

ஒழுங்கையில் சரசரப்புக் கேட்டது. வேலியின் அடிப் பகுதியால் சீராக நடக்கும் பாதங்கள் தெரிந்தன.

கனகாலத்துக்குப் பிறகு நடந்து போயினம் என அவன் நினைத்தான். ஒழுங்கையால் வழக்கமாகப் போகின்றவர்களைக் கண்டாலே குரைக்கும் இந்த நாய்கள் அன்னிய கேசத்தில் இருந்து வந்து இங்கு நடைபயில்பவர்களைக் கண்டு ஏன் இப்போது குரைக்கவில்லை எனவும் அவன் நினைத்தான்.

ஒழுங்கையால் அணீவகுத்துப் போனவர்கள் சண்முகம் வீட்டுக் கேற்றினை இழுத்துப் பார்த்து விட்டு ஓங்கி உதைந்து விட்டுப் போனார்கள். நிட்சயம் திரும்பி வரும் பொழுதும் இப்படி செய்வார்கள் எனவும் அவன் நினைத்தான்.

“ஆமிக்காரர் போறாங்கள்” என குசினிக்குள் இருந்து மனோகரி சொன்னதும் இவனுக்குக் கேட்டது. குசினி வாசற்படியில் தான் இருப்பது அவர்களுக்கு இன்னமும் தெரியவில்லை. என்பதையும் அவன் உணர்ந்தான்.

மெல்லியதாகக் காற்று அடித்தது. அதில் சூளிர்மை கலந்திருந்தது. அப்போதைய நிலையில் அவனுக்கு அந்த அனுபவம் ஆறுதலைக் கொடுத்தது. பரிபூரணமான அமைதி ஒன்று அப்போது நிலவியது.

அதனூடாக அம்மா குரல் வெகு துல்லியமாகக் கேட்டது.

“பெரியவனுக்கு கடிதம் எழுதியாச்சே”

“இல்லையப்பா - இண்டைக்குக் காலமை பென்சன் எடுக்க றூறல் பாங்குக்குப் போய் வந்ததோடை பொழுது

போச்சுது. காலை ஒன்பது மணிக்குப் போய் மத்தியானம் வரை அங்கை அந்த வெய்யிலுக்க கிடந்து காய வேண்டிக் கிடக்கு” எனச் சலித்துக் கொண்டார் கணேசபிள்ளை.

“அப்ப இரவைக்கு எழுதி நாளைக்குப் போடலாம் தானே” என அம்மா நகுலாம்பிகை விடுவதாக இல்லை.

“இனி எழுதுறது கஸ்டம், கண்ணாடி போட்டாலும் இரவில் பார்வை பிரச்சினையாய் தான் இருக்கு. நாளைக்குக் காலமை எழுதி நாளைக்கே போடுறன். மனோகரி நீ என்ன மாதிரி? கொண்ணைக்கு நீ எழுதினனியே,”

“நானும் எழுதினனான். மேனகாவும் எழுதினவள் இரண்டையும் காலமைக்குத்தாறன்,” என்றாள் மனோகரி,

“என்ன மாதிரி அவனுக்கு எழுதப் போறியள்,” என அம்மா மீண்டும் கேள்விக்களை தொடுத்தாள்.

“என்னத்தை எழுதுறது. திரும்பத்திரும்ப ஒண்டைப் பற்றிக் கதைச்சு என்ன பிரயோசனம். நாங்கள் பெரிய வனை நெடுக கரைச்சல் குடுக்கிறதும் சரியில்லைதானே. அவன் வெளியில போய் உழைச்சுத்தான். கார்த்திகாவையும் கல்பனாவையும் கரைசேர்த்தவன். இப்ப அவனும் குடும்பகாரனாய் விட்டான். இனிமுந்தின மாதிரி அவனிடடை தொட்ட தெல்லாத்துக்கும் உதவி கேட்கலாமே,” “அப்ப என்னப்பா செய்யிறது. அந்த நாளையில நாலு பெட்டையளுக்கு இரண்டு பெடியன் ஒவ்வொருத்தனும் இரண்டு இரண்டு பெட்டையளைக் கரைசேர்ப்பங்களெண்டு ஒரு ஆறுதலாய் இருந்தது. ஆனால் என்ன மாதிரி எல்லாம் கனவாய் போச்சு,” என்றாள் கண்கலங்க அம்மா.

“ஏனப்பா நீ கண்ணீர் விடுகிறாய் பெரியவன் தன்ரை கடமையைச் செய்தவன் தானே - இப்பவும் அவன் என்ன மனோகரியையோ, மேனகாவையோ ரோட்டிலேயே விடப் போறான். நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாத”

“எனக்கென்ன கவலை. அவன் பெரியவன் மாதிரி உவன் சின்னவன் ஞானசூபனும் இருந்தால் எப்படி இருக்

கும். இன்னை தான் இருக்கத்தான் சரிவராட்டி வெளியில தன்னும் போயிருக்கலாம் தானே. பெரியவன் இண்டைக்குச் சொன்னாலும் நாளைக்கு ரிக்கட் அனுப்புவன்”

“ஞானருபன் வெளிநாடு போவன் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களே,” எனக் கேட்டாள் மேனகா.

“அவன் எங்களுக்குத் தான் ஒண்டும் செய்யாட்டியும் பரவாயில்லை. கடைசி ஒழுங்காய்த்தன்னும் இருந்தால் எப்படி இருக்கும். ஆருக்குச் செய்த பாவமோ இப்பிடி ஏன் அவன் இருக்கிறான். என்று தெரியேல்லை,” என்று சொன்ன அம்மாவின் குரல் உடைந்து போய் இருந்தது.

“என்ன செய்யிறது எங்கடை தலைவிதி அப்பிடி. தாய் தேப்பனின் கஸ்டத்துக்காக, சகோதரங்களுக்காக வெளிநாடு போய் உழைக்கிற பெடியள் ஒருபக்கம் எங்கடை சுதந்திரத்துக்காக உயிரையே பணயம் வைத்து போராடுற பெடியன்கள் மற்றப் பக்கம் இடையில் ஞானருபனைப் போல பெடியனும் இருக்குதுகள்.” எனக் கேள்வி எழுப்பின யோசித்தார்.

ஞானருபனுக்கு உடம்பில் தீப்பற்றிக் கொண்டது போல பரபரப்பு ஏற்பட்டது. தன்னைப் பற்றி இப்படித் தீவிரமாகக் கதைப்பதைக் கேட்க உடலும் உள்ளமும் வேகம் கொண்டன.

எல்லாராலும் எல்லாம் இயலுமா? என் சபாவம் இப்படி, இப்படி இருப்பது எனக்கு விருப்பமாக இருக்கிறது. எனது சுதந்திரத்தை, என் விருப்பத்தைக் கெடுக்க இவர்கள் யார்? என அவன் தன்னுள் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டான்.

“ஞானருபனும் வெளியில போய் இருந்தால் இப்ப இவளவை இரண்டு பேருக்கும் கலியாணத்தைச் செய்து கொடுத்திருக்கலாம் நானும் நிம்மதியாய் செத்துத் துலைஞ்சிருக்கலாம். இப்ப எனக்கு ஒரு கவலையும் இல்லை. ஞானருபன் உப்பிடித் திரியிறதும் குடிச்சுப் போட்டு வாறது

கூட எனக்கு அவ்வளவு வேதினையைத் தாறேல்லை. உவளவை இரண்டு பேரையும் குமராய் வைச்சிருக்கிறது தான்.....”

“அம்மா திருப்பித்திருப்பி கீறல் விழுந்த றைக்கோட் மாதிரி ஏன் ஒரே கதையை கதைச்சுக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். எங்களுக்கு கலியாணம் செய்து வைக்க வேணும் என்று இப்ப ஒரு அவசரமும் இல்லை,” என்றாள் மனோகரி.

சனேசபின்னையர் சாப்பிட்ட கோப்பையைத் தூக்கிக் கொண்டு எழும்பினார். ஞானரூபன் அந்த நேரத்தில் அவரை நேருக்கு நேர் சந்திப்பதை தவிர்க்க விரும்பினான். அதனால் எழும்பி அறையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

மனத்தில் குழப்பங்கள் அதிகமாகி இருந்தன. கனகசபை கடையில் வைத்து உடம்புக்குள் செலுத்திய சங்கதிகள் அவனுக்கு ஒரு உத்வேகத்தை அப்போது கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்பா, அம்மா, மனோகரி, மேன்கா ஆகியோருக்கு மாத்திரம் அல்ல வெளியில இருக்கிற அண்ணை புவனச் சந்திரனுக்கும் பாடம் படிப்பிக்க வேணும், என்று அவன் நினைத்தான்.

போட்டிருந்த சேட் வியர்வையில் ஊறிப்போய் இருந்தது. அதனைக் கழற்றி கொடியில் போட்டு விட்டு சர்ரத்தை எடுத்தான்.

பெரியண்ணை எப்போதாவது எனக்கு கடிதம் போட்டிருக்கின்றாரா? சுகதுக்கங்களை விசாரித்திருக்கின்றாரா? கடைசி செலவுக்குக் கொஞ்சம் காசு அனுப்பி இருக்கின்றாரா? என்னை ஒரு விடுகாலி காவாலியாக இங்குள்ளவர்கள் மாத்திரம் அல்ல அவரும் நினைத்து விட்டார் என அவன் அப்போது நினைத்தான்.

எனக்கென்ன நான் யாருக்கும் பயப்படப் போவது மில்லை. பயப்படுவதுமில்லை. என்றை விருப்பப்படி போ

மின், வர்றன் எந்த அலுவலையும் என்ரை வீருப்பப்படி தான் செய்வன்.

சாரத்தை அணிந்து கொண்டு லோங்கைக் கழற்றிய போது பொக்கற்றில் இருந்த நெயில் பொலிஸ் போத்தல் தரையில் விழுந்து சிதறியது.

சட்டென்று அவன் நினைவில் பிரியா தோன்றினாள். வீழ்சி சிறகுகள் படபடக்க கன்னக் கதுப்புக்களில் செழுமை பளபளக்க அவள் நாளைக் காலையில் வழிமறித்து நெயில் பொலிஸ் கேட்டால் என்ன சொல்வது என்ற கேள்வி அவனுள் எழுந்தது.

அது காரணமாக கோபம் கிளர்ந்தெழுந்தது. நெயில் பொலிஸ் போத்தல் உடைந்ததுக்கு கூடக் காரணம் வீட்டாக்களின் கதைதான் என்ற மாதிரியான ஒரு உணர்வு அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

தரையில் சிதறிக் கிடந்த தோஸ்கலர் பொலிசை விடாமல் பார்வையினால் அலைந்தான். அறைவாசலில் யாரோ வந்து நிற்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. கோபத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தான். மனோகரிதான் நின்றாள்.

“அம்மா சாப்பிடவரட்டாம்” என்றாள் அவள் எந்த விதமான சவனமும் இல்லாமல்.

தம்பியின் அறையில் நெயில் பொலிஸ் சிதறியிருப்பது அவளுக்கு எந்தவிதமான அதிர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்பதை அவள் வெளியில் காட்டவில்லை.

மனோகரி சொன்னதை அவன் காதுில் விழுத்தியதாகக் காட்டவில்லை. ஆனால் கோபமாக அவளைப் பார்த்தான்.

அவளும் சிறு பொழுது மெளனமாக இருந்து விட்டு “அம்மா சாப்பிடவரச் சொன்னவ” என்று சொல்லி விட்டு நடக்கத் தொடங்கினாள்

‘கண்டறியாத சாப்பாடு, உங்கடை சாப்பாடு சாப்பிடாதது தான் ஒரு குறை,’ என்று சத்தம் போட்டான் அவன்.

அதற்கிடையில் மனோகரி குசினிக்குள் போய் விட்டாள்

ஞானசூபன் சத்தம் போட்டது தாய்க்குக் கேட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் எங்கிருந்தும் பதில் கிளம்பவில்லை.

துவாயை எடுத்துக் கொண்டு அவள் கிணற்றடியை நோக்கி நடந்தாள். குசினிக்குள் அம்மாவும் மனோகரியும் மேனகாவும் ஆளை ஆள் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தார்கள். வெளி விறாந்தையில் ஐயா இருந்து சுருட்டுப் புகைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

குசினிக்குள் புகுந்து எல்லாவற்றையும் தூக்கி அடித்து நொருக்கித் தள்ள வேண்டும் போல மனம் அந்தரப்பட்டது தான் சாப்பிடப் போகும் வரை அவர்கள் அப்படியே குசினிக்குள் இருப்பார்கள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

தன்னைத் திட்டிக் கொண்டு விமர்சனம் செய்து கொண்டு “சாப்பிடவரச் சொல்லிக் கேட்பதும் தனக்காக குசினிக்குள் காத்திருப்பதும் என்ன ரீதியில் என்ன நாடகமா? ஆடுகிறார்கள்.

கிணற்றடியில் முகம் கழுவும் போது யாரோ வீட்டு வாசலில் நின்று “தம்பி - தம்பி” என்று கூப்பிடுவது கேட்டது. வீட்டில் தம்பி என்று கூப்பிடக் கூடிய ஆள் தன்னைத் தான். தன்னைக் கூப்பிடும் ஆள் யாராக இருக்கலாம் என அவள் யோசித்தாள்.

அதற்கிடையில் ஐயா கேற்றடிக்குப் போய் நிற்பதும், குசினி வாசலில் அம்மாவும் தமக்கைமாரும் நின்று கொண்டு கேற்றடியைப் பார்ப்பதும் தெரிந்தது.

முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு அவன் கேற்றடியை நோக்கி விரைந்தான். எதிர் வீட்டு மின்சார வெளிச்சத்தில் ஒரு ஆண் நிற்பது தெரிந்தாலும் முகம் தெரியவில்லை.

இவன் கேற்றடியை நெருக்க “தம்பி வாரும்” என அந்த மனிதர் சொன்னார். ஐயா ஓசைப் படாமல் அந்த இடத்தைவிட்டு நழுவினார்.

மிக நெருக்கமாகச் சென்ற பின்னர் தான் கேற்றடியில் நிற்பவர் முன் வீட்டு சண்முகம் எனத் தெரிந்தது. “தம்பி” என்ற அவரைப் பார்த்து சினேகிதமாக “என்ன” என்றான் “ஒரு அலுவல் தம்பி கேற்றைத் திறவும்,” என்றார் சண்முகம்.

உட்பக்கமாக கம்பியினால் கொழுவிருந்த கேற்றினைத் திறந்து கொண்டு இவன் வெளியே போனான். எதிர் வீட்டு வாசலில் சண்முகத்தின் மனைவியும் மசளும் அது பிரதீபாவுமாக இருக்க வேண்டும். நிற்பது தெரிந்தது

சற்று நேரத்துக்கு முன்னர் வரை பெரிதாக அமளிப் பட்டுக் கொண்டிருந்த ரீவி அடங்கிப்போய் இருந்தது.

“தம்பி ஒரு அவசரமான அலுவல் அதுதான் உம்மட்டை வந்தனான். பிரியாதான் சொன்னான் உம்மட்டைக் கேட்டால் கட்டாயம் செய்து தருவீர் என்று” என்றார் சண்முகம் வெகுநிதானமாக.

“என்ன,” என்றதில் ஆர்வம் இருந்தது.

“மகளுக்கு ஒரே தலையைச் சுத்தும் சத்தியுமாய் இருக்கு என்றை வைபுக்கு கைமருந்து ஒண்டும் தெரியாது. பிள்ளையைப் பார்க்க பாவமாய் இருக்கு,”

“ஆருக்கு பிரியாவுக்கே சுகமில்லை.” என்ற கேள்வியில் அதீதமான படபடப்பு இருந்தது. அக்கறையும் கவலையும் வேதனையும் அதில் இழையோடிப் போய் இருந்தன

“ஓம் தம்பி பிரியாவுக்குத்தான். பின்னேரம் தொடக்கம் ஒரு மாதிரி சோர்ந்து போய்த்தான் இருந்தவள் டொட்டரிட்டை போற தெண்டால் சந்தி கழிஞ்சுதான் போக வேண்டும். இப்ப ஒன்பது மணியாகிவிட்டுது. நேரம் கெட்ட நேரத்தில் இந்த ஒழுங்கையால போகப் பயம் தானே. தம்பி ஆமிக்காரர் இதால கொஞ்ச நேரம் முந்தித்தானாம் போனவங்கள். இப்ப திரும்பி வாறாங்களோ தெரியாது பிள்ளை சொன்னது உம்மட்டைச் சொன்னால் நீரே போய்

டொக்டரிட்டைச் சொல்லி மருந்து வேண்டிக் கொண்டு வருவீராம்.”

பிள்ளை சொன்னது என்ற சொற்பதங்கள் அவனை வெகுவேகமாக ஆட்டம் காண வைத்தது. பிரகாசமான விழிகள் மின்ன சிவந்த அவள் வதனம் எப்படி சோர்ந்து போய் இருக்கும்? நினைத்துப் பார்க்க என்னவோ போல இருந்தது.

“தில்லுங்கோ வாறன்,” என்று சொல்லிவிட்டு விரைந்து அறைக்குத் திரும்பி வந்தான். சேட்டை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு லோங்ஸ் பொக்கற்றில் இருந்த காசை எடுத்துப் பார்த்தான். அறுபதுரூபாய் இருந்தது. மருந்துக்குக் காணும். காணாமல் விட்டாலும் சொல்லிப் போட்டு நாளைக்கு தவலிங்கத்திட்டை வாங்கிக் கொடுக்கலாம். என நினைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தான்.

சைக்கிள் காத்துப்போய் கனகசபை கடையில் வைத்து விட்டு வந்தது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. “உங்களிட்டை சைக்கிள் இருக்கா,” என்று சண்முகத்தைக் கேட்டான்.

“ஓம் தம்பி,”

“கொண்டு வாங்கோ.”

அவர் கொண்டு வந்தார்.

“தம்பி வீட்டில இவையள் தனியத்தானே. நான் நிற் கிறன் நீர் போட்டு வாருமன்” என்றார் சண்முகம்.

“ஓமோம்” என்றபடி சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு ஒழுங்கையில் இறங்கி இருளில் மறைந்து போனான்.

குசினிவாசலில் அம்மாவும், மனோகரியும், மேனகா வும் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“ஏன் ஆழிக்காரரிடம் அடிவாங்கினேன்.
கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஒழுங்காகத்
தானே பதில் சொன்னேன். அடையாள
அட்டை கேட்க, அதையும் காட்டினேனே
ஏன் அடித்தார்கள்” என அவன் தன்னைத்
தானே வினாவிக்கொண்டான்.

கண்களில் கண்ணீர் விளிம்பு கட்டியிருந்தது. மூச்சு
விடும்போது நெஞ்சு வலித்தது. கால்களை அசைக்க முடிய
வில்லை.

ஞானரூபன் வீட்டின் கூரையைப் பார்த்தபடி படுத்திருந்
தான். கூரைபூராவும் தூசு பிடித்திருந்தது. சரம் சரமாக
வேறு தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அறையின் மூலைச் சுவரில் கூட படை படையாக தூசு
படிந்திருந்தது. அவற்றையெல்லாம் நுட்பமாகப் பார்த்த
படி பார்வையினை யன்னல் ஊடாக வெளியே செலுத்
தினான்.

வேப்பமரத்தில் காகம் ஒன்று கரைந்து கொண்டிருந்தது.
எவ்வளவு சந்தோஷமாகவும், சுதந்திரமாகவும் நின்று அது
கரைகின்றது என ஞானரூபன் நினைத்தான்.

சட்டென்று தன்னை நினைத்தான். தான் இப்போது இருக்கும் நிலைமையினை நினைத்தான். வேதனை நெஞ்சை அடைத்தது. தன்னுடைய சந்தோஷம், பொழுது போக்கு எல்லாமே என்ன மாதிரிப் போய் விட்டன என யோசித்தான்.

புரண்டு படுக்க முனைந்தான் ஆனால் அது அவ்வளவு இயலக்கூடிய காரியமாகத் தெரியவில்லை. கைகளைத் தூக்கிப் பார்த்தான். இரண்டிலும் நோ உண்டானது. வரி வரியாக இரத்த அடையாளங்கள் இப்போது நன்றாக கறுத்துப் போய் இருந்தன.

புறங்கையினால் கண்களில் திரண்ட கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டான். “பின்னேரம் வரை என்ன செய்வது மாலையில் தான் தவலிங்கம் வருவான். அதுவரை பொழுது எப்படிப் போகும். அதுவும் இந்த உடம்பு வலியைப் பொறுத்துக் கொண்டு,”

இன்றுடன் ஐந்து நாட்கள் ஆகிவிட்டன. இதுதான் நிலைமை. இப்போதும் ஆஸ்பத்திரியில் தான் படுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் எப்படியோ சமாளித்து வீட்டுக்கு வந்தாகி விட்டது.

ஞானரூபன் மனத்தில் அன்றைய சம்பவம் முளை விட்டது. இருள் சூழ்ந்த இரவும்- தொடர்ந்து நடந்த சம்பவங்களுமாக விரிந்தது.

செவ்வாய் இரவு ஒன்பது மணிக்கு எதிர்வீட்டுக்காரர் சண்முகத்தின் மகள் பிரியாவுக்கு மருந்து எடுப்பதற்கு அவருடைய சைக்கிளில் பயணப்பட்டது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

பிரியாவுக்கு சுகவீனம் என்றதும் மனம் சூழம்பி வழக்கம் போலவே வீட்டாக்களுக்கு ஒன்றுமே சொல்லாமல் பரபரப்புடன் சைக்கிளில் புறப்பட்டாயிற்று.

ஒழுங்கை முழுக்க இருள். வெளிச்சங்கள் எல்லாம் வீட்டுக்குள்ளேயே குளிர் காய்ந்து கொண்டிருந்தன. அந்நிய

தேசத்தில் இருந்து தமிழ் மண்காக்க வந்தவர்களின் அதீத வேலைகளால் சனங்களோடு அவையும் ஒடுங்கிப் போய் இருந்தன.

வானத்தில் நட்சத்திரங்கள் மாத்திரம் அரைகுறை நம்பிக்கைகளுடன் மின்னிக் கொண்டிருந்தன. ஞானசூபன் சைக்கிளை வேகமாக மிதித்தான்.

வளைந்த திருப்பத்தில் சைக்கிளைத் திருப்ப இருளில் இருளாக ஒரு உருவம். சட்டென்று வேகத்தைக் குறைக்க வேண்டியதாயிற்று.

“அண்ணை ஒரு விசயம்” என்றது அந்த உருவம்.

ஞானசூபன் விரைவாக சைக்கிளை நிறுத்தினான். அடர்த்தியான இருளிலும் அந்த உருவத்தை ஒரு இளைஞனாகக் கண்டு கொண்டான்.

ஒரு வகைப் பயம் அவனைக் கவ்விக் கொண்டது. கனகசபை கடையில் வார்த்துக் கொண்டதால் உண்டான அசாத்திய துணிச்சலினால் புறப்பட்டது மடைத்தனமாகிப் போய் விட்டது என்ற நினைப்பும் உண்டானது.

“என்ன,” என்றான் தயக்கத்துடன்.

“எங்கை போறீங்கள் அண்ணை,” என்ற கேள்வி அந்த இளைஞனிடம் பிறந்தது.

“நானோ - டொக்டரிட்டைப் போறன். ஒரு பிள்ளைக்கு சுகமில்லை. மருந்தெடுக்க வேணும்,” என்னும் போதே குரலில் நடுக்கம் ஏற்பட்டது.

“எங்கை இருக்கிறீர்கள்,”

“இஞ்சை கிட்டடியில் தான். கணேசபிள்ளையின் ரைமகன்.”

“கிட்டடியில் எண்டபடியால எனக்கொரு உதவி செய்யுங்கோ - அண்ணை”

“என்ன,”

“உங்கடை சைக்கிளை ஒருக்கா தாங்கோ - விடிய நான் கொண்டு வந்து தராட்டியும் ஆரிட்டையாவது கட்டாயம் குடுத்து அனுப்புவன்” என்றான் வெகுநிதானமாக.

ஞானரூபனுக்கு உடலில் பதட்டம் ஏற்பட்டது. என்ன பதில் சொல்வது என்ற மாதிரியான குழப்பமும் எரிச்சலும் ஏற்பட்டன. எதுவுமே கூறாமல் மௌனமாகவே நின்றான்.

“அண்ணை - அவசரமான அலுவல் உடன் போக வேணும். நெருக்கடியான நேரத்தில் நீங்கள் உதவி செய்ய வேணும் இந்தியன் ஆமிக்காரன் இப்ப கொஞ்ச நேரம் முதல் தான் இதால போறான். அவர்கள் திரும்பி வாற துக்கு இடையில் நான் போக வேணும்,” என்றான் மறு படியும்.

ஞானரூபனின் எரிச்சல் எல்லை மீறியது. “மருந்தெடுக்கப் போவமெண்டால் இதென்ன இடையில் கரைச்சல்” எனத் தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டான் “கனக்க யோசியாதேங்கோ அண்ணை, அவசரமான அலுவல் நான் வந்த சைக்கிளின்ரை அச்சு முறிஞ்சு போச்சு இன்னும் இருபது கிலோ மீற்றராவது போக வேணும். தயவு செய்து உதவி செய்யுங்கோ, நீங்கள் கிட்டடியில் இருக்கிற படியால் வேறை சைக்கிள் எடுத்துக் கொண்டு நீங்கள் பார்க்க வேண்டிய அலுவலைப் பார்க்கலாம் தானே,”

நிதானமாக அவன் கதைத்தாலும் அவனிடம் ஒருவகை பரபரப்பு இருந்ததை ஞானரூபன் கவனித்தான். “இல்லைத் தம்பி - எனக்கு அவசரம். அதோடை இது என்றை சைக்கிளும் இல்லை. நீங்கள் வேறை எங்கையாவது சைக்கிள் எடுக்கலாம் தானே,” என்றான் அவன்.

அந்த இளைஞனின் முகத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டதை இருளில் ஞானரூபனால் அவதானிக்க முடியவில்லை.

“அண்ணை என்னை நம்பலாம் பார்த்துச் செய்யுங்கோ,” என்றான் மறுபடியும்,”

“இல்லைத் தம்பி உது சரிவராது. எனக்கு அவசர அலுவல் இருக்கு, நான் போக வேணும்.” என்று சைக்கிளை எடுத்தான்

“அப்ப தரமாட்டீங்களே,” என்று கேட்ட இளைஞனின் குரலில் சாடையான கடுமை இருந்தது.

“இல்லை” என்றான் ஞானசூபன்

“உங்களுக்கு அவசரம் எண்டால் போங்கோ அண்ணை நானும் வீண் வேலைக்காய் உங்கடை சைக்கிளை கேட்கேல்லை,” என்றபடி கையில் இருந்த உரப் பையைத் தூக்கித் தோளில் வைத்தபடி நடக்கத் தொடங்கினான் அவன்

ஞானசூபனுக்கு அவன் துவக்கைத் காட்டி தன்னுடைய சைக்கிளை பறித்து விடுவானோ என்ற பயமும் ஏற்பட்டது. ஆனால் அந்தப் போராளி எதைப் பற்றியும் கவலைப் படாமல் நடக்கத் தொடங்கியிருந்தான்.

ஞானசூபன் மீண்டும் சலிப்படைந்தான். “இதென்னடா உபத்திரவம். தோளில் ஆயுதத்தோடை நடந்து போறான். ஆயிக்காரன் வந்தால் பெரிய உபத்திரவமாய் போய்விடும் இவன் போகட்டும்.” என்று நினைத்துக் கொண்டு சைக்கிளை நிறுத்தினான்.

அந்த இளைஞன் இருளில் வெகுவிரைவில் கரைந்து போனான். சில நிமிடங்கள் கழிய ஞானசூபன் சைக்கிளில் ஏறி மெதுவாக மிதித்தான்.

சிறிது தூரம் சென்றதும் மீண்டும் ஒழுங்கைக் கரையோரமாக ஒரு சைக்கிளும் இருவரும். ஊடுருவிப்பார்த்தான் உரப்பையை சைக்கிளின் முன்னால் வைத்தபடி அந்த இளைஞன் ஞானசூபனிடம் சைக்கிள் கேட்ட அதே இளைஞன் நின்றான். பக்கத்தில் தோளில் துவாயும் கையில் புல்லுப் பையுமாக வயதான தோற்றமுடைய ஒருவர் நின்றார்.

“ஒண்டுக்கும் கவலைப் படாமல் நீர் சைக்கிளை கொண்டு போம்

“தம்பி - நான் கொஞ்சத் தூரம் தான் நடக்க வேணும்” என்று அவர் சொல்வதும் கேட்டது.

ஞானசூபன் வேகமாக சைக்கிளை மிதித்தான். எங்கே மறுபடியும் அந்த இளைஞனிடம் அகப்பட்டு விடுவேனோ என்ற பயம் ஏற்பட்டு விட்டது.

அவன் பிரதான வீதிக்கு வந்து ஏறியபோது தெரு
சூனியமாகிப் போய் இருந்தது.

“அப்பாடா. ஒரு மாதிரித் தப்பி வந்தாகி விட்டது.
பாவம் பிரியா, அங்கை நான் மருந்தோடை வருவன் என்று
எதிர் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பாள்” என்று நினைத்துக்
கொண்டான்.

சோர்ந்து போய் இருக்கும் அவள், இந்த நேரம் கெட்ட
நேரத்தில் தான் மருந்தோடு போய் நின்றதும் எவ்வளவு
பூரிப்புடன் என்னைப் பார்ப்பாள். எத்தகைய நம்பிக்கை
அவளுக்கு என்மீது ஏற்படும் என்றெல்லாம், சுகமான
நினைப்புகள் தோன்றின.

மனம் பூரிப்படைந்து. இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பறக்க
ஆரம்பித்தது. விரைவில் மருந்து வேண்டிக் கொண்டு போக
வேண்டும் என்ற வெறி அவனுள் மூண்டது.

வெறிச் சோடிக் கிடந்த தெருவில் அவன் சைக்கிள்
விரைந்தது. இன்னும் சிறிது தூரம் போனால் டாக்டரின்
வீடுவந்து விடும் என்ற நிலையில் “ஹோல்ட்” என்ற
சத்தம் கர்ணகரோமாக வெளிப்பட்டது. ரோட்டுக் கரை
யோரங்களில் இருளில் இருந்து நாலைந்து பேர் வெளிப்
பட்டார்கள்.

உயர்ந்த தோற்றம் - கைகளில் ஆயுதங்கள். அதிர்ந்து
போன ஞானசூபன் பட்டென்று சைக்கிளை விட்டுக்
குதித்தான்.

பச்சை உடுப்புக்களும் தலைப்பாகைகளும் சகிதம் இந்
திய இராணுவத்தினர். நடுங்கும் ஞானசூபனை அவர்கள்
மின்னலென சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

எல்லாம் கணப்பொழுதில் தான். அவர்கள் கேள்விகள்
மாத்திரமல்ல கைகளாலும், கால்களினாலும் ஆயுதங்களி
னாலும் அவனைப் பதம் பார்க்கத் தொடங்கினார்கள்.

தங்களால் இயன்ற வரை அடித்து உதைத்து விட்டு
அவன் கொண்டு வந்த சைக்கிளையும் உருத்தெரியாமல்
செய்து விட்டு அவர்கள் போய் விட்டார்கள்.

அந்த அளவுடன் அவர்கள் போதை தான் செய்த புண்ணியம் தான் என ஞானரூபன் நினைத்தான்.

வாயால் இரத்தம் வழிந்தோட வெகுநேரம் வரை அவன் நடுவீதியில் கிடந்தான்.

ஏன் ஆமிக்காரரிடம் அடிவாங்கினேன். கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஒழுங்காகத்தானே பதில் சொன்னேன். அடையாள அட்டை கேட்க, அதையும் காட்டினேனே. ஏன் அடித்தார்கள்'' என அவன் தன்னைத்தானே வினா விக் கொண்டான்.

இதுவரை காலமும் இப்படியான கதைகளை கேட்டதும் உண்டு பத்திரிகைகளில் படித்ததும் உண்டு, அப்போதெல்லாம் அதனை பெரிதாக அவன் எடுத்துக் கொண்டதில்லை.

உடம்பு மிகக் கடுமையாக வலித்தது. அசைக்கக்கூட முடியவில்லை. அவ்வளவு மோசமாகத் தாக்கினாலும் சுய நினைவு இருந்தது கூட ஆச்சரியம் தான்.

டாக்டரிடம் மருந்துக்குப் புறப்பட்ட வேளையில் இடையில் அந்த இளைஞன் மறித்து சைக்கிளை கேட்காமல் விட்டிருந்தால் இப்படியான ஒரு அவலம் நடந்திருக்காது என்ற எண்ணம் அவனுள் எழுந்தது.

உடம்பு வேதனையால் துடித்துக்கொண்டு இருக்கும் போது எல்லை மீறிய கோபம் அந்த இளைஞன் மீது ஏற்பட்டது.

“தேவையில்லாமல் ஒரு சண்டையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு எங்கடை நிம்மதியளை குழப்பினது மாத்திரம் அல்ல எதிலுமே சம்பந்தப்படாத எங்களுக்கெல்லாம் இப்படி நடக்க வைக்கிறாங்களே” எனவும் நினைத்தான்.

சைக்கிளில் உரப்பை சகிதம் வந்த இளைஞனுக்காக விரித்த வலையில் தான் அகப்பட்டு அடிவாங்கி விட்டதாகவே ஞானரூபன் கடைசியில் முடிவு செய்தான்.

வானமெங்கும் நட்சத்திரங்கள் முழுமையாக ஆக்கிரமித்திருக்க - அடிவானத்தில் குறைநிலா பிரகாசிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. பனியினால் உடல் சில்லிட்டது.

மிகுந்த சிரமத்தின் மத்தியில் அவன் வீடுவந்து சேர்ந்ததை இப்போதும் நம்பமுடியாத விடயமாகவே இருக்கின்றது. வீட்டின் வெளி வீறாந்தையில் யாரோ அமளிப்பதும் சத்தம் கேட்டது. பழைய நினைவுகளில் இருந்து அவன் மீண்டான்.

“நேற்றைக்கும் நாலு பெடியன் செத்துப் போச்சாம் அம்மா” என்று மேனகா சொன்னாள்.

“பாவம் ஆர் ஆர் பெத்தபிள்ளையளோ - முந்தி சிங்கள ஆமியோடை சண்டைபிடிச்சு செத்துதுகள். இப்ப இந்தியாக்காரனோடை” என்று அம்மா பதிலுக்குச் சொன்னாள்.

“என்னம்மா செய்யிறது எங்கடை பிரச்சனை தீரும் மட்டும் இப்பிடித்தான்” என்றாள் மனோகரி.

இந்த நாலைந்து நாட்களும் தான் அவன் பகலில் வீட்டில் நிற்பதால் வீட்டாக்களின் கதைகள் அவன் காதில் விழுகின்றன. அவர்களின் கதைகளின் போக்கு அவனுக்கு சிலவேளை சினத்தை உண்டுபண்ணும். என்றாலும் அதை வெளிப்படுத்த முடியவில்லை.

தேனீர் குடிக்க வேண்டும் போல இருந்தது. ஆனால் அதற்கிடையில் மறுபடி வெளிவீறாந்தையில் அமளி ஏற்பட்டது. யாரோ கேற்றைத் தட்டுவதும் “மனோகரி ஆர் எண்டு பாரன்” என மேனகா சொல்வதும் கேட்டது.

சில செக்கன்கள் கழிந்தன. அறைவாசலில் நிழலாடியது. அவன் பார்த்தான். சட்டென்று மின்னல் பொறி தட்டினாற் போல ஒரு மலர்ச்சி.

காயத்திரியும் கல்யாணியும் அறைவாசலில் நிற்க - பின்னால் மேனகா, அதிர்ந்து போன ஞானரூபன் சிறு பொழுது மௌனமாக இருந்து விட்டு “வாங்கோ உளுக்க” என்றான். மெதுவாகப் புன்னகைத்தபடி காயத்திரி முன்னேவர கல்யாணி பின்னால் வந்தாள்.

“இத்தினை வயது வந்தும், இவ்வளவும் நடந்த
 சிறகும், இந்த மண்ணில சீவிச்சுக் கொண்டு
 உப்சிடிக்கேட்கிறதுக்கு உம்மால
 எப்சிடி முடியுது எண்டு எனக்கு
 விளங்கேல்லை. ஏன்தான் உப்சிடி
 அந்நியப்பட்டுப் போய் நிற்கிறீரோ”

கா யத்திரியின் முகத்தில் வழக்கமான சோபை இருக்க
 வில்லை. ஒருவகைச் சோகம் அப்பியிருந்தது. விழிகளில்
 வியப்பு. அவள் ஆர்வமுடன் ஞானரூபனைப் பார்த்தாள்.
 கல்யாணியிடம் எப்போதும் போலவே எதுவித மாறுபாடும்
 இல்லை.

“வாங்கோ - வாங்கோ இஞ்சை கதிரையில் இருக்க
 லாம்,” என்றான் ஞானரூபன்.

அவன் படுத்திருந்த கட்டிலின் எதிரே இரண்டு கதிரை
 கள் இருந்தன.

“இப்ப எப்படிச் சுகமே,” என்று காயத்திரி கேட்டாள்.

“பரவாயில்லை,” என்னும் போதே ஞானரூபனின்
 குரலில் சோகம் இழையோடியது.

“பரவாயில்லை எண்டால்,” காயத்திரி திரும்பவும்
 கேட்டால்.

“அண்டைக்கு இருந்ததைவிட பரவாயில்லை. ஆனால் நோமலாய். வர எத்தினை மாதமாகுமோ தெரியாது. உடம்பு முழுக்க நோ இல்லாத இடமே இல்லை. எலும்பிலேயும் இரண்டு மூண்டு இடத்தில் வெடிப்பு இருக்க வேணும்.”

“அப்ப ஏன் அவசரப்பட்டு வீட்டை வந்தனர் வடிவாய் மாறும் வரைக்கும் ஆஸ்பத்திரியில் நிண்டிருக்கலாம் தானே”

“அங்கை இருந்து என்ன செய்யிறது. ஆஸ்பத்திரி நாதத்ததுக்கு என்னால இருக்கேலாமல் இருக்கு. ஆஸ்பத்திரி முழுக்க சூட்டுக் காயத்தேர்வை ஆட்கள், செல் அடியில் கால் கை போன ஆட்கள் என்று ஒரேசனம். அவையனைப் பார்த்துக் கொண்டு எத்தினை நாளைக்கு அங்கை இருக்கிறது,” என்று சொல்லும் போதே ஒருவகை வெறுப்பு வெளிப்பட்டது.

“அவையனும் ஆட்கள் தானே,” என்றாள் காயத்திரி. ஞானசூபன் சிறுபொழுது மௌனமாக இருந்தான்.

“உண்மைதான் ஆனால் என்றை நிலைமை அப்படி. இப்ப நாளைக்கு ஒருக்கா ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக வேணும்,”

“ஆரோடை போறது,”

“தவலிங்கம் வருவான்,”

“அவரை நேற்றைக்கும் கண்டு கதைச்சனான்”

“ஒவ்வொரு நாளும் பொழுதுபட அவன் வாறவன் அவன் வந்தால் தான் பொழுதும் போகும், புதினங்களும் தெரியும்.”

“ஏன் வீட்டில் பொழுது போகாதோ,”

“இஞ்சை ஆரோடை கதைக்கிறது. வீட்டாக்களோடை முகத்துக்கு நேர முகம் பார்த்துக் கதைச்சே எவ்வளவு காலமாச்ச”

“ஏன்,” என்று கேட்டது கல்யாணி தான்.

ஞானரூபன் திரும்பி கல்யாணியைப் பார்த்தான் முகத்தில் சிறு புன்னகை வெளிப்பட்டது. கல்யாணியும் சிரித்தாள்.

“கனக்க கதைச்சால் என்ன” என்று கேட்டான் ஞானரூபன்

“உமக்கு சில விசயங்கள் கஷ்டமான விசயம் தானே. அது மாதிரித்தான் எனக்கும் கனக்கக் கதைக்கிறது கஷ்டம்.” கல்யாணி பதில் சொன்னாள்.

“நெடுக வெளிக்கிட்டுத் திரிஞ்ச ஆட்களுக்கு இப்பிடி ஒரே இடத்தில் படுத்திருக்கிறது கஷ்டம் தான்.” என்று காயத்திரி சத்தமில்லாமல் சிரித்துக் கொண்டு சொன்னாள்

“என்ன செய்யிறது. என்றை தலைவிதி”. ஞானரூபன் பதில் சொன்னான்.

“இந்தியன் ஆமிக்குத்தான் தாங்கல் சொல்ல வேணும்”

‘ஏன்,’

“அவர்கள் அடிச்ச படியால் தானே இப்ப வீட்டில் இருக்கிறீர்”

“உதைப் பற்றிக் கதைச்சு என்றை மூட்டைக் குழப்ப வேண்டாம். அண்டைக்கு நான் தப்பினதே பெரிய காரியம். அவர்கள் துவக்கை உரப்பையுக்க ஒளிச்ச வைச்சுக் கொண்டு போனவனைப், பார்த்துக் கொண்டு இருந்திருக்க வேணும். நானும் வசதியாய்ப் போய் ஆப்பிட்டுப் போனன். சும்மா கொஞ்சப் பேர் துவக்குகளோடை திரிய எங்களைப் போல ஆட்களுக்குத்தான் பிரச்சனை, தேவையில்லாமல் அடி, தேவையில்லாமல் துவக்குக்குடு யோசிச்சப் பாக்க விசர்தான் வருகுது.

காயத்திரி மெல்லியதாகச் சிரித்தாள். அவளின் கிரிப்பை ஞானரூபன் வினோதமாகப் பார்த்தான்.

“அண்டைக்கு நீர் ஆமிக்காரனிட்டை அடிவாங்கா விட்டால் இன்னுமொரு நாளைக்கு வேண்ட வேண்டியிருக்கும். அதுதான் உண்மையான நிலைமை. அவனுக்காக

எனக்கு அடிச்சவன். இவனுக்காக என்னை உதைச்சவன் எண்டதெல்லாம் நாங்கள் எங்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ளும் சமாதானம் தான்." என்றாள் காயத்திரி.

"ஏன் அவர்கள் என்ன வீடு வீடாகத் தேடிவந்தே அடிக்கிறார்கள்." என்று ஞானசூபன் கேட்க.

"இத்தினை வயது வந்தும், இவ்வளவும் நடந்த பிறகும் இந்த மண்ணில சீவிச்சுக் கொண்டு உப்பிடிக்கேட்கிற துக்கு உம்மால எப்பிடி முடியுது எண்டு எனக்கு விளங்கேல்லை. ஏன் தான் உப்பிடி அறிநியப் பட்டுப் போய் நிக்கிறீரோ தெரியாது. இலங்கை ஆமி நாங்கள் அவன் களுக்கு எதிராகச் சண்டையைத் தொடக்க முதலே 1958 ம் ஆண்டிலேயே அடிக்கத் தொடங்கியிட்டார்கள் எண்டு தெரியுமே,"

ஞானசூபன் பதில் சொல்லாமல் கூரையைப் பார்த்த படி இருந்தான்.

அமைதிகாக்க வந்த இந்த இந்தியன் ஆமிக்காரர்கூட இஞ்சை வரேக்க பெரிய செயின் போட்ட டாங்கிகளோட தான் வந்தவை. அவை வரேக்க சண்டையும் தொடங்கேல்லை.

காயத்திரியின் முகம் சிவந்திருந்தது. கையில் இருந்த கைக்குட்டையை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

"நான் கனக்க கதைக்க விரும்பிறதில்லை. ஆனால் சிலபேர் கதைக்கிற கதையளைக் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கேலாது" என்றாள் சிரித்துக் கொண்டு. காயத்திரி.

சத்தம் செய்யாமல் மனோகரி அறைக்குள் வந்தாள். காயத்திரியையும் கல்யாணியையும் பார்த்து சினேக பூர்வமாகச் சிரித்தாள். அவள் கையில் சில்வர் தட்டு.

"நாங்கள் வந்து உங்களுக்கு கரைச்சலைக் கொடுத்திட்டம்" என்று சொல்லிக் கொண்டு காயத்திரி சில்வர் கிண்ணத்தை எடுத்தாள்.

மனோகரீ பதில் ஏதும் சொல்லாமல் சிரித்தபடி வெளியே போய் விட்டாள்

‘நல்ல அக்காமார் உங்களுக்கு’ என்றாள் காயத்திரி, ஞானரூபன் அதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

‘‘முதலாளி வந்தவரே.’’ எனக் கல்யாணி கேட்டாள்.

‘‘ஓமோம் - இரண்டு தரம் வந்தவர். ஆயிரம் ரூபாய் காசும் கொண்டு வந்து தந்தவர். இரண்டாந்தரம் வரேக்க இராமநாதரும் வந்தார்.’’

‘‘நாங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் வெளிக்கிட, வெளிக்கிட ஒவ்வொரு பிரச்சினை வந்திடும். பின்னரத்தில் வெளிக்கிட்டு வந்து திரும்ப வீட்டை போக பொழுதுபட்டிடும். சந்திக்கு சந்தி அவன்களுக்கு அடையாள அட்டை காட்டிக் கொண்டு பொழுது பட்ட நேரத்தில் நிக்கச் சரிவராது தானே, இண்டைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை தானே, அதுதான் விடிய வெளிக்கிட்டனாங்கள்.’’

‘‘வீட்டில ஐயா என்ன மாதிரி’’ என ஞானரூபன் கேட்டான்.

‘‘புதிசாய் என்ன மாற்றம் அவரில வரப் போகுது. அவர் உள்ள படிதான். ஐயாவைப் போல ஆட்களில மாற்றம் வாறதைவிட எங்களைப் போல ஆட்களில தான் மாற்றம் வரவேணும். மாற்றம் காண வேண்டிய ஆட்களும் நாங்கள் தான், உண்டாக்க வேண்டிய ஆட்களும் நாங்கள் தான்,’’ என்றாள் காயத்திரி

பிறகும் வெகுநேரம் வரை கதைத்துக் கொண்டு இருந்து விட்டு காயத்திரியும் கல்யாணியும் போய் விட்டார்கள்.

அது வரையில் அறையில் மிதந்த வசந்தம் மறைந்து விட்டதை ஞானரூபன் உணர்ந்தான். காயத்திரியின் பேச்சில், கருத்துக்களில் தனித் தன்மைகள் இருப்பதை அவள் போன பின்னர் நினைவுகளை மீட்டுப் பார்க்கும் போது உணர முடிந்தது.

பொழுதைப் போக்காட்டுவதைப் பற்றி யோசிக்க அவனுக்கு விசராக இருந்தது.

“ஞாயிற்றுக்கிழமை எண்டாலும் உவன் தவலிங்கத்
துக்கு கண்டறியாத வேலை,” எனத் தனக்குள் முணு
முணுத்துக் கொண்டான்.

விழிகளை சிறு பொழுது மூட அறைக்குள் காலடி ஓசை
கள் கேட்டன. பழக்கமான ஓசைதான்.

“தம்பி ஞானம்” என்ற அம்மாவின் குரலில் இருந்த
கனிவு முன் எப்போதும் இல்லாத வகையில் இதமாக இருந்
தது.

விழிகளைத் திறந்தான் கையில் கோப்பையுடன் அம்மா
நின்றாள். கோப்பியின் மணம் மூக்கைத் துளைத்தது.
“கோப்பி குடியன்டா தம்பி” என்று விழிகளில் பொங்கும்
கருணையுடன் அம்மா பல்வியமாகக் கேட்டாள்.

யோசிக்க நேரம் எடுக்காமல் சட்டென்று ஆம்என
ஞானரூபன் தலையசைத்தான். கோப்பிக் கோப்பையை
ஓரமாக வைத்து விட்டு, அம்மா கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்
டாள். பிறகு இரண்டு தலையணைகளை எடுத்து அவன்
தலைப்பக்கம் உயர வைத்து தலையை உயர்த்தினாள் வெகு
அவதானமாக அவனுக்கு கோப்பியை பருக்கத் தொடங்
கினாள்.

ஒழுங்கைக் கரையோரமாக யாரோ பெரிதாகச் சத்தம்
போட்டுக் கதைப்பது கேட்டது. காதில் விழுந்த குரல்
முன்பும் கேட்ட மாதிரியாகத்தான் இருந்தது.

ஒரு சில விநாடிகளுக்குள் தோளில் துவாயும் சேட்டு
அணியாத வெற்றுடம்புடன் நின்ற அந்தக் கடைக்காரர்
நினைவுக்கு வந்தார். இன்னமும் அவருக்கு சண்முகம்
வீட்டாக்கள் கொடுக்க வேண்டிய காசைக் கொடுக்கவில்லை
வெறுப்பும் வேதனையும் கலந்த நிலையில் அந்த மனிதர்
இப்போதும் கத்திக் கொண்டு நின்றார்.

இப்போது மாத்திரம் அல்ல, இதற்கு முன்னரும் அந்த
மனிதர் வந்து பேசி விட்டுத்தான் போய்க் கொண்டி
ருந்தார்.

போனமுறை ஒழுங்கையினால் போன யாரோ விசயத்
தைக் கேள்விப்பட்டு விட்டு

“இந்தியன் ஆமிக்காரரினடை காம்பில போய்ச் சொல் லுங்கோவன்.” அவர்கள் உவரைப் பிடிச்சு இரண்டு நாள் வைச்சிருந்து நாலு அடி போட்டாங்கள் எண்டால் தரவேண்டிய காசைத் தராமல் எங்கே போகப் போறார்.” என்று சொன்னார்.

அதற்கு அந்தக் கடைக்காரர் சம்மதிக்கவில்லை. “ஏன் தம்பி தேவையில்லாத வேலையை. எங்கடை பிரச்சினையை நாங்கள் பாக்காமல் எங்கையோ இருந்து வந்தவனிட்டைப் போவான் எங்கடை ஆக்கள் தங்கள் சொந்த நன்மைக்காக உப்பிடி உப்பிடிப் போய்த்தான் போத்துக்கீசர் ஒல்லாந்தர் காலம் தொடக்கம் இண்டைக்கு வரைக்கும் அண்ணியர் ஆட்சிக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியதாய் இருக்கு,” என்றார்.

இப்போதும் அவர் சண்முகத்தின் வாசலில் நின்று பேசுகின்றார். ஆனால் சண்முகம் வீட்டாக்களில் இன்னமும் எதுவித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை.

சண்முகம் காலையில் எப்போதும் போல வெகு நேர்த்தியாக உடை அணிந்து கையில் சிகரெட்புகை விடத்தான் போகின்றார். மாலையில் நிறை வெறியில்தான் வருகின்றார்.

பிரியாவும் பிருந்தாவும் எந்த விதமான தயக்கமும் இல்லாமல் எல்லோரின் விழிகளையும் கண்டியிழுக்கும் வண்ணமாய் அலங்கரித்துக் கொண்டுதான் போய் வருகின்றார்கள்.

ஞானரூபன் நினைவில் அந்தக் கடைக்காரன் வந்தார். அவசன் ஏழ்மையும் அதனை அசட்டை செய்யும் சண்முகம் வீட்டாக்களின் செயற்பாடுகளும் சங்கடத்தினை உண்டு பண்ணின.

சண்முகம் வீட்டார்கள் பற்றி தவலிங்கம் அடிக்கடி சொல்வது உண்மைதான் என்றும் அப்போது நினைத்தான்.

பிரியாவுக்காக மருந்து வாங்கப் போய் மருந்தும் வாங்காமல், சண்முகத்தின் சைக்கிளையும் கைவிட்டு அரைகுறை உயிரோடு வீடு வந்து சேர்ந்த அந்த இரவு அவனுக்கு மீண்டும் நினைவில் துளிர்ந்தது.

“ஐயோ என்றை அம்மாளே,” என்று முதலில் பெருங்குரலில் அழத் தொடங்கியது அம்மாதான். மனோகரியும்

மேனகாவும் அவன் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு விம்மினார்கள். தகப்பனார் பிரமை பிடித்தவர் போல நின்று கொண்டிருந்தார்.

அழகுரலின் ஆரவாரத்தினால் அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். சண்முகமும் வந்தார். விடயத்தைக் கேள்விப்பட்டார்.

“என்றை சைக்கிள் என்ன மாதிரி” என்று அவனைத் துளைத்தெடுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

‘பெடியன் உயிரோடை வந்ததைப்பற்றி திருப்திப்படாமல் உங்களுக்கு சைக்கிளே’ என்று யாரோ பேசினார்கள்.

ஆனால் சண்முகம் அமைதியடையவில்லை. இரவு நேரத்தில அவனை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போக எல்லோரும் குழம்பிக் கொண்டு இருக்கையில் சண்முகம் சைக்கிளுக்குக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

அவன் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கும் போதோ, பின்னர் வீடு வந்த இத்தனை நாட்களில் கூட பிரியா, வந்து பார்க்கவில்லை.

“உங்களை பிரண்டுக்கு ஆமி அடிச்சுப் போட்டுதாமே” என்று சிரித்துக் கொண்டு ஒழுங்கையில் ஒரு நாள் பிரியாதன்னிடம் கேட்டதாக தவலிங்கம் சொன்னான்.

அவள் ஒழுங்கையில் நடந்து போகும் போது அவளுடன் ஒருவன். சைக்கிளில் கதைத்துக் கொண்டு போனதாகவும் தவலிங்கம் புதினம் சொன்னான்.

“பாத்தியே மச்சான் - நான் வேளைக்கே சொன்னான் உதுகளை நம்பக்கூடாது” என்று தவலிங்கம் சிரித்தான்.

ஞானசூபன் அந்த நினைவுகளில் இருந்து மீண்டான். அம்மா அவன் நெஞ்சைத் தடவிக் கொண்டிருந்தாள்.

சிறிதளவு ஆதரவு கூடக் காட்டாமல் வெறுப்பையே வீட்டில் உள்ள அம்மாவிடமும் சகோதரிகளிடமும் செலுத்தி வந்த அவனுக்கு அவர்கள் காட்டிய அன்பு சற்று நெகிழ்ச்சியை உண்டு பண்ணியிருக்க வேண்டும்.

அவன் கண்களை மூடிக் கொண்டான். நெஞ்சைத் தடவி விட்ட அம்மா அவன் தலையைத் தடவி விட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“எங்கள் தெருவால், எங்கள் ஒழுங்கையால்
நாங்கள் போக முடியாமல் இருக்கிறது. என்ற
சிந்தனை எழுந்தது. இராணுவ முகாமுக்கு
முகாம் தறிபட்டுப் போய் இருக்கும்
தென்னை மரங்களையும், பனை மரங்களையும்
நினைத்தான்”

இரவு அமைதியாக இருந்தது. நிலவுக்கதிர்கள் மாமர
இலைகளை தழுவிக்கொண்டு தரையைத் தொட்டன.
நிலவு பிரகாசிக்கும் வானமும், நட்சத்திரங்களும் அந்த
வேளையில் மனதுக்கு திருப்தியைக் கொடுத்தன.

சாய்மனைக் கதிரையில் படுத்திருந்த ஞானரூபன் நில
வொளியில் வெள்ளிகளாய் பளபளத்த இலைகளைப்
பார்த்தபடி இருந்தான். தூரத்தில் சிறுகுழந்தை ஒன்றின்
அழகுரல் மட்டும் கேட்டது.

மாலை தணிந்துதயங்கித் தயங்கி இருள் கவியும் நேரம்
ஞானரூபன் அடிமல் அடிஎடுத்து வைத்து வெளியே வந்தி
ருந்தான். இப்போது ஓரளவு அவனால் நடக்கக் கூடிய
தாக இருந்தது.

ஏற்கனவே ஐயா மாமர நிழலில் படுத்திருந்த சாய்
மனைக் கதிரை இப்போது வெறுமையாக இருந்தது. அறை

யினுள் இருந்த போது தனிமையும், இருளும் அவனுக்குள் சலிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தன.

ரம்மியமான மாலை நேரத்து மயக்கத்தால் அவனுள் எழுந்த கிளர்ச்சி காரணமாக அவன் தளிர்நடை பூயின்று படியிறங்கினான். குசினிவாசலில் நின்ற அம்மா ஓடி வந்தாள்.

“ஏன், என்னடா தம்பி செய்யப் போறாய்”

“ஒண்டு மில்லை. அதிலை படுக்கப் போறன்,”

“சரி - சரி - வா” என்றபடி அம்மா அவனுக்கு துணையாக வந்தாள் சாய்மனைக் கதிரையில் படுக்க உதவி செய்து “பனி தொடங்கப் போகுது. கெதியில உள்ளுக்குப் போக வேணும் என்று சொல்லிவிட்டு பழையபடி குசினிக்குள் போய் விட்டாள்.

பௌர்ணமிதினமான அன்றையதினம் இருளின் பின்னணியில் எட்டிப்பார்த்த நிலவில் தன்னை மறந்த நிலையில், வெகுநேரம் இயற்கையுடன் ஒன்றிப் போய் விட்டான்.

திடீர் என அவனை சுயநிலைக்கு கொண்டு வந்தவள் அம்மா தான்.

“தம்பி ஞானம் பனிசாடையாய் தொடங்கி விட்டதெடா” என்று குசினி வாசலில் நின்று சத்தம் போட்டாள். “ம்” என்று தான் பதில் சொன்னான். ஞானரூபன் ஆனால் எழும்புவதற்கு மனம் வரவில்லை.

நிலவு வேலிக் கரையோரமாக நின்ற தென்னை மரத்தின் மேலாக பூரீப்புடன் எட்டிப் பார்த்தது. அம்மா பழையபடி “பனி” பற்றி சொல்லத் தலைப்பட்டாள்.

“கொஞ்ச நேரம் இதில படுக்கப் போறன். என்னைக் குழப்பா தேங்கோ.” என்று அவன் பதில் சொன்ன பிறகு அம்மா மௌனித்து விட்டாள். அவளுக்கு அவன் குணம் தெரியும் தானே

நேரம் "இரவு ஏழரை மணியாகி இருக்க வேண்டும். வா னொலியில் டெல்லியில் இருந்து ஒலிபரப்பாகும் தமிழ் செய்திகள் முடிந்து விவசாய நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகியிருந்தன. "தவலிங்கம் எங்கே? போனான். இன்னமும் கனகசபை கடையில் தான் நிற்கிறானோ? தான் இல்லாமல் தனி ஆளாக நின்று தண்ணி அடிக்கிறானோ" என்றும் அவன் யோசித்தான்.

பக்கத்தில் யாரோ இருமுவது கேட்டது. பழக்கமான குரல்தான். ஞானசூபன் பார்வையைத் திருப்பினான். மெல்லிருள் பரவியிருந்த வீட்டின் வெளி விறாந்தையில் அம்மா, ஐயா, மனோகரி, மேனகா என்று நான்கு பேரும் கதைத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். இருமியது ஐயாதான். "ஏன் ஐயா இருமிறியள். உங்களை வெளி விறாந்தையில் படுக்க வேண்டாம் என்று எத்தனை தரம் சொல்லியாச்சு." என்று மனோகரி கேட்டாள்.

"மனோகரி அக்காவுக்கு என்ன ஐயாவில் வலுகரிசனையாய் இருக்கு" என்று கேட்டாள் மேனகா.

"என்ன" என்ற மனோகரியின் கேள்வியில் அதட்டல் இருந்தது.

"இல்லை," என்று இழுத்த மேனகா சிரித்தாள்.

"நீ எதையோ மனசுக்குள்ள வைச்சுக் கொண்டு கதைக்கிறாய் மேனகா."

"இல்லை. அண்ணையின் ரை கடிதம் வந்தீட்டுது தானே. உன்ரை கலியாணப் பேச்சில ஐயா அம்ளியாய் இறங்கியிட்டார். அதுதான் ஐயாவில் உனக்கு நல்ல அக்கறையாய் இருக்கு என்று சொல்ல வந்தனான்." என்று சிரித்தபடியே சொன்னாள் மேனகா.

"போடி விசரி உனக்கேன் உந்தத் தேவையில்லாத கதையள் கலியாணம் பேசிறதும் கலியாணம் முடிக்கிறதும் என்ன புதினமான விசியமே." என்று இடையில் வந்தாள் அம்மா "சரி - சரி தேவையில்லாமல் கதைச்சு சண்டை பிடியாதேங்கோ," என ஐயா சொல்லிக் கொண்டு பழையபடி இருமினார்.

“அவன் பெரியவன், பெரியவன் மாதிரித்தான் இருக்கிறான். இஞ்சு த்தைய நிலையை சரியாய் தெரிஞ்சு கொண்டு மனோகரிக்கும் அலுவலைப் பார்க்கச் சொல்லி எழுதிப்போட்டான். இனி அம்பாள் விட்டவழி,” என்று கையெடுத்துக் கும்பிட்டான் அம்மா,

“அவன் இருக்கிற படியால் தானே நாங்கள் எங்கடை சீவியத்தைக் கொண்டு நடத்தக் கூடியதாய் இருக்கு. இல்லாட்டி நான் எடுக்கிற பென்சன் காசில என்னத்தை, செய்யிறது. முப்பது முப்பத்தைஞ்சு வரிசம் எடிகேஷன் டிப்பார்ட்மென்டில இருந்து வாத்திமாரோடை சண்டை பிடிச்சது தான் மிச்சம். தாலியறுந்த சிங்களத்தைப் படிக்காமல் இங்கிரி மென்டுகளும் ஒழுங்காய் கிடைக்காமல் புறமோஷனும் இல்லாமல் - ம் .. உதுகளைக் கதைச்சு என்ன செய்யிறது. தமிழராய்ப் பிறந்து தமிழராய் வாழுற எல்லாருக்கும் உள்ள பிரச்சினை தானே.” என்று பெருமூச்சு விட்ட ஐயா சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்து விட்டு பிறகும் சொன்னார்.

“எங்கடை பெரியவன் இண்டைக்கு வெளியால போன தால நாங்கள் கஸ்டமில்லாமல் சிவிக்கிறம். எங்கடை வீட்டுக் குமருகள் கரைசேருது. எண்டதெல்லாம் உண்மைதான். ஆனால் வடிவாய் யோசிச்சுப் பார்த்தால் இதெல்லாம் சந்தோஷப்படக் கூடிய விசயமாயோ, பெருமைப் படக் கூடிய விசயமாயோ இருக்கோ” என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்த ஐயா இருமத் தலைப்பட்டார்.

“ஐயா, கனக்கக் கதைக்காதேங்கோ,” என்றாள் மனோகரி.

“எங்கடை பெரியவன் மாத்திரமல்ல - பெரியவனைப் போல இருக்கிற பெடியள் எல்லாம் இஞ்சையே வடிவாய் படிச்சு நல்ல தொழிலை இஞ்சையே பார்த்தால் எப்படி இருக்கும். யோசிச்சுப் பாருங்கோ,”

ஐயா சொன்னதை எல்லோரும் மௌனமாகக் கேட்டார்கள். இயற்கையிடம் மனதைப் பறிகொடுத்திருந்த ஞானரூபனும் கேட்டான்.

ஓழுங்கைப் பச்சுமாக சரசரப்புகள் கேட்டன. சீரான வேகத்துடன் நடக்கும் உருவங்கள் அசைந்தன. சட்டென்று ஐயாதான் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டார். எல்லோரும் ஓழுங்கையைப் பார்த்தனர்.

“ஐயா ஆமிக்காரர் போறாங்கள்” என்று மேனகா சொன்னாள்.

நடந்து வந்தவர்களின் நடை தடைப்பட்டது. யாரோ ஒருவரின் அர்த்தம் புரியாத சத்தம் உரத்த குரலில் வெளிப்பட அதே அர்த்தம் புரியாத மொழியில் பதிலும் வெளிப்பட்டது.

விறாந்தையில் அமர்ந்திருந்தவர்களின் நெஞ்சில் இனம் தெரியாத கலக்கம் ஏற்பட்டிருந்தது. விறாந்தை மின்சார விளக்கு எரியவில்லை. குசினிக்குள்ளும் வீட்டின் ஹோலி லுள்ளும் தான் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன.

எதிர் வீட்டின் முன்புற விளக்கு எப்போதும் போலவே எரிந்து ஓழுங்கைவரை வியாபித்திருந்தது. அது காரணமாக கேற்றின் மதிலோடு நின்ற தலைப்பாகை அணிந்தவனை வடிவாகப் பார்க்க முடிந்தது.

கோதாரி விழுவான்கள் என்ன செய்யப் போறாங்கள்,” என்று அம்மா கேட்டாள்

“அவர்கள் என்னத்துக்கு நிற்கிறாங்களோ? நீயேன் அந்தரப்படுகிறாய்” என்றார் ஐயா.

திடீர் என பலபேரின் சத்தங்கள் ஐக்கியமாயின. உரத்த தொனியில் அவை கேட்டன. சைக்கிளை உருட்டியபடி வந்த இளைஞன் ஒருவன் தயங்கித் தயங்கி அவர்களின் முன்னால் நிற்பதும் அவர்கள் அவனைக் குழுவதும் தெரிந்தது.

எல்லாமே மிகக் குறுகிய நேரத்தினுள் நடந்தன.

“ஐயோ அம்மா.” என்று தான் முதலில் அந்த இளைஞன் அலறினான்.

“ஐயோ அம்மா - என்றை அம்மா, அடியாதேங்கோ, ஐயோ, ஐயோ” என்று வெளிப்பட்ட இளைஞனின் குரல் அந்தப் பகுதியையே கரைய வைத்தது.

அம்மா நடுங்கத் தொடங்கி விட்டாள் மனோகரியும் மேனகாவும் ஒருவர் கையை ஒருவர் பிடித்துக் கொண்டு நெருங்கினார்கள். பொல பொல வென்று கண்ணீர் பெருக்கெடுக்கத் தொடங்கியது.

ஐயா கண்களை மூடிக்கொண்டு

“அம்மாளே, என்றைஅம்மாளே,” என்று முணுமுணுக்க முனைந்தார்.

நடுங்கிக் கொண்டிருந்த அம்மா

“ஐயோ - என்றை பிள்ளை ஞானம் - ஞானம்” என்று புலம்ப வெளிக்கிட்டாள்.

“அம்மா - ஞானரூபன் அங்கை படுத்திருக்கிறான், நீங்கள் பேசாமல் இருங்கோ,” என்றாள் மேனகா

“நான் அவனுக்குக்கிட்டப் போகட்டே. அவன் தனிய இருக்கிறான்” என்று அம்மா சொன்னாள்.

“வேண்டாம் அம்மா நீங்கள் எழும்பிப் போறதை ஆயிக்காரர் கண்டு பிழையாய் நினைச்சிட்டால் சோலி அம்மா கொஞ்ச நேரம் பேசாமல் இருங்கோ,” என்று பதில் சொன்னாள். மனோகரி.

“அம்மா - ஐயோ அம்மா என்றை அம்மா, அடியா தேங்கோ எனக்கு நெஞ்சுக்குத்து வாறது. நான் கூலிக்குப் போற ஆள். அது தான் கை எல்லாம் காய்ச்சுப் போய் இருக்கு” அவன் கத்திக் கொண்டு இருந்தான்.

தரையில் விழுந்து கிடந்த அவனை அவர்கள் பந்தாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் கொண்டு வந்த சைக்கிளும் அவனைப் போலவே சிதைவுண்டு வேலிக் கரைபோரமாகக் கிடந்தது.

சில நிமிடங்களுக்குப் பின்னர் அவர்கள் நகரத் தொடங்கினார்கள். கூடவே இளைஞனையும். கொண்டு அணி

வகுத்துச் சென்ற அவர்கள் எல்லோரும் போய்ச் சேர்ந்த வெகு நேரத்துக்குப் பின்னர் தான் விறாந்தையில் இருந்தவர்கள் மூச்சு விட்டார்கள். எதிர் வீட்டின் விறாந்தையிலும் நடமாட்டம் தெரிந்தது. அதைவிட அவர்களின் கலகலச் சிரிப்பொலி முந்திக் கொண்டது.

அம்மா ஞானரூபனை நோக்கி ஓடினாள். “தம்பி ஞானம் எழும்படையா. உள்ளுக்க வந்துபடு. நீ பயந்திட்டியே,” என்றாள் வேதனையுடன்.

ஞானரூபன் விழியோரங்கள் கண்ணீர் வழிந்திருந்தது. எப்படி கண்ணீர் தன் கண்களில் உருவானது என்பதை அவனால் உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை.

உடல் சில்விட்டுப் போய் இருந்தது. நெஞ்சில் ஏற்பட்டிருந்த பதட்டம் இன்னமும் அடங்கவில்லை அன்றைக்கு ஒரு நாள் தெருவில் தான் கிடந்த போது உடம்பு அனுபவித்த வேதனையை அவன் இப்போதும் அனுபவித்தான்.

நிலவு இப்போது நன்றாக உயர்ந்திருந்தது. அதன் வெண்மையான கதிர்கள் அவனை நேராகத் தழுவிக்கொண்டன.

ஆனால் நிலைமை என்ன மாதிரி மாற்றம் அடைந்து விட்டிருந்தது. நிலவும் அதனால் இயற்கை மீதும் ஏற்பட்டிருந்த பிடிப்பும் இரசனை எல்லாம் இடம் தெரியாமல் ஒளித்துக் கொண்டன.

வானம் அழகாக இருந்து என்ன? நிலவு பிரகாசித்து என்ன பிரயோசனம்? இயற்கை மோக வெறியை ஊட்டித் தான் என்ன நடக்கப் போகின்றது?

தலையை மோதி உடைக்க வேண்டும் போல ஒருவகை வேகம் உண்டானது. அம்மாவின் வேண்டுகோளைத் தடுக்க முடியாமல் அவள் துணை செய்ய அறைக்குள் வந்து கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டாள்.

எங்கள் தெருவால்? எங்கள் ஒழுங்கையால் நாங்கள் போக முடியாமல் இருக்கிறது. என்ற சிந்தனை எழுந்தது.

இராணுவ முகாமுக்கு முகாம் தறிபட்டுப் போய் இருக்கும் தென்னை மரங்களையும் பனை மரங்களையும் நினைத்தான்.

தெருவோரத்து மதில்களை உடைத்து சீமெந்துக் கற்களை ஏற்றிக் கொண்டு பாழ்படுத்தி விட்ட தோட்ட நிலங்களின் ஊடாக விரைந்து போகும் இராணுவ வண்டிகளும் அவன் மனதில் தோன்றின.

“உவன் நாசமறுவான் தவலிங்கம் எங்கை துலைஞ்சான். இப்ப கனகசபை கடைக்குப்போய் கொஞ்சம் என்ன அரை அடிச்சால் தான் நிம்மதி வரும். இல்லாட்டி இரவைக்கு நித்திரையும் வராது,” என்றும் யோசித்தான்.

இவ்வளவு காலமும் வீட்டை விட்டு புறப்படாமல் விட்டதால் கனகசபை கடைப் பக்கம் போகவில்லை. அதனால் சாராயத்தை மறந்த மாதிரியாகி விட்டது.

“குடித்தால்” எல்லாம் சரி வந்து விடும் என்ற யோசனை ஏற்பட்டது. குடிக்காமல் சாதாரணமாக இருக்கின்ற படியால் தான் இப்படி குழம்ப வேண்டியுள்ளது. எனவும் நினைத்தான். அது காரணமாக மீண்டும் தவலிங்கத்தின் மீது எரிச்சல் மூண்டது.

ஒழுங்கையில் சன நடமாட்டம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆட்சளின் ஆரவாரம் கேட்டது. சண்முகமும் வேறு ஆட்களுமாக இருக்கலாம் சண்முகத்தின் சத்தம் கேட்டது.

“உங்களுக்கு ஏன் தேவையில்லாத வேலை. ஒழுங்கையில் கிடக்கிற சைக்கிள் கிடக்கிற மாதிரிக் கிடக்கட்டுமன். ஆமியிட்டை அடிவாங்கினது உண்மையாய் கூலிக்காரன் தானோ அல்லது கூலிக்காரன் மாதிரி வந்தவனோ. இந்தக் காலத்தில் ஆரை நம்புறது” என்று அவர் சொன்னது தெளிவாகக் கேட்டது.

அதனைத் தொடர்ந்து வாசல் கேற் திற்படும் ஓசையும் சைக்கிள் சத்தமும் கேட்டன. தவலிங்கம் தான் வந்து கொண்டிருந்தான்.

“நாங்கள் உங்களோடே சண்டை
 சீடிக்கவோ வந்தனாங்கள். ஏன்
 எங்களோடே தேவையில்லாமல் சண்டைப்
 சீடிக்கிறீயள் எண்டெல்லாம் சொல்லுவான்
 இருசை என்னகுறை, என்னத்துக்கு
 உங்களுக்குத் தனிநாடு எண்டெல்லாம்
 கேட்டவன்”

வா சலில் கார் நின்றது. ஞானரூபன் மெதுவாகப்
 படித்திறங்கினான். இப்போது ஆறுதலாக நடக்கக் கூடிய
 தாக இருந்தது. என்றாலும் சைக்கிள் ஓட முன் போல
 முடியவில்லை.

கையில் சிகரெட் தொங்கிக் கொண்டிருக்க. கனகசபை
 கடையில் சாராயம் குடித்துவிட்டு, உடலும் உள்ளமும்
 கிளர்ந்தெழ உலகத்து இன்பங்களை யெல்லாம் தலையில்
 சுமப்பது போலவும், எங்களுக்கு என்ன குறை என்று
 நினைத்துக் கொண்டு, ஒழுங்கையால் பவனி வருவதையும்
 அப்போது நினைத்துக் கொண்டான்.

எப்போது சைக்கிளில் முன் போல சுற்றிக் கொண்டு
 வருவது, புகையை விழுங்குவது, தண்ணி அடிப்பது என்
 றெல்லாம் நினைத்தான்.

பெளர் மமி தினத்தன்று ஒழுங்கையில் இளைஞனை இராணுவம் அடித்து நொருக்கிய அன்றையதினம் ஞான ரூபன் நினைவில் வந்தது. அந்தச் சம்பவம் நடந்த பின்னர் தவலிங்கம் வந்திருந்தான்.

வேதனையும், சலிப்பும் சேர்ந்து குழம்பிப் போய் இருந்த ஞானரூபனுக்கு தவலிங்கத்தின் வருகை சற்று ஆறு தலைக் கொடுத்திருந்தது.

“வழியிலை ஒண்டும் பிரச்சினை இல்லையே தம்பி,” என்று தான் அம்மா தவலிங்கத்தைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

ஏன் தம்பி இந்த நேரத்தில வாறாய் எண்டோ. வேறு விதமாகவோ. தவலிங்கத்திடம் கேள்விகள் கேட்க முடியாது. கேட்டால் ஞானரூபன் கோபித்துக் கொள்வான் என்று அம்மாவுக்குத் தெரியும்.

“ஒண்டுமில்லை, என்ன நடந்தது?” என்று தவலிங்கம் கேட்டான்.

“ஆயிக்காரர் வந்தவங்கள்” என்று தொடங்கிய அம்மா நடந்தவைகளைச் சொன்னாள்.

“எனக்கு அடிக்க மாட்டான்கள்” என்ற தவலிங்கம் அந்தக் கதையை பெரிதாக எடுக்கவில்லை.

அவன் நிலைமையை உணர்ந்ததால் அம்மா கதையை நிறுத்திக் கொண்டாள். தவலிங்கம் அறைக்குள் வந்தான்.

முகம் வெளிறி, சேர்ந்து போய்க் காணப்பட்ட ஞானரூபனைக் கண்டான்.

“என்னடாப்பா - உனக்கு நடந்தது. ஒரு மாதிரிக் கிடக்கிறாய்”

“அம்மா சொன்னதைக் கேட்டனி தானே” என ஞானரூபன் கேட்டான்.

“ஓமோம்”

“எப்படி இருக்கும் என்றை மனநிலை எண்டு யோசிச் சுப்பார்” என்று ஞானரூபன் பதில் சொன்னான்.

“போடா மடையா - உதுகளை யெல்லாம் பெரிசாய்
எடுத்தால் சீவிக்கலாமே,”

ஞானரூபனுக்கு என்னவோ போல் ஆகிவிட்டது. வியர்
வையில் குளித்திருந்த தவலிங்கத்திடமிருந்து நன்கு பழக்க
மான அந்த வசடை வீசியது.

தீப்பிடித்துக் கொண்டாற் போல ஞானரூபனின் புலன்
களில் சிலிர்ப்பு ஏற்பட்டது. வெகுதுல்லியமாக அவன் தவ
லிங்கத்தைப் பார்த்தான்.

“என்னடாப்பா - வடிவாய்ப் பாக்கிறாய். இண்டைக்கு
சாடையாய் அடிச்சனான். உன்னை விட்டுப் போட்டு
எனக்கு தண்ணியடிக்க மனமில்லை மச்சான். கனகசபை
தான் விடமாட்டன் எண்டு பெரிய கரைச்சல் குடுத்திட்
டான். கடைசியாய் கொஞ்சம் குடிச்சன்” என்று சொல்
லிக் கொண்டு கட்டிலில் அமர்ந்தான்.

தவலிங்கம் வருவதற்கு முன்னர் குடித்தால் நல்லது
என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த ஞானரூபன் தவலிங்கம்
குடித்து விட்டு வந்திருப்பதால் மேலும் அவா கொண்டான்.

“நீ அடிச்சிட்டு வாறாய். என்னைக் கொஞ்சம் தன்
னும் யோசிச்சனியே. இப்ப எத்தினை நாளாச்சு. ஒரு
சொட்டு தண்ணியடிச்சு,”

“கோவிக்காதை மச்சான் என்ன செய்யிறது. நீ இல்லா
மல் எனக்கு குடிக்க விருப்பமில்லைத்தான். எண்டாலும்
இடைக்கிடை தவிக்கேலாமல் குடிக்க சான்ஸ் வந்திடும்:
இந்த உலகத்தில நாங்கள் சந்தோஷமாய் இருக்க இதை
விட்டிட்டு வேற நாங்கள் செய்யிறது,”

“எண்டாலும் நான் இருக்கிற நிலையை நீ கொஞ்
சமும் யோசிச்சுப் பாக்கேல்லை. எவ்வளவு கவலையும் தேவதி
னையும் தெரியுமே. இஞ்சை இருந்து நான் படுகிற பாடு
உனக்குத் தெரியுமே. அம்மா வின்றை அழுகிற முகத்தைப்
பார்த்துக் கொண்டு இருக்க சங்கடமாய் இருக்கு. அக்கா
மாரும் அப்பிடித்தான். முந்தின மாதிரி எல்லாத்தையும்
முறிச்சடிச்சுக் கதைக்கவோ தூக்கியடிக்கவோ ஏலாமல்
இருக்கு”

‘சரி - சரி இப்ப ஏன் அவசரம் படுகிறாய். உனக்குச் சுகம்வர எல்லாம் சரிவரும். பிறகு என்ன பிரச்சினை. வடிவாய் தண்ணியடிச்ச முந்தின மாதிரி சந்தோஷமாய் இருக்கலாம் தானே.’’ என உற்சாகமாக தவலிங்கம் சொன்னான்.

‘‘அது சரி - இப்ப சிகரெட் ஒழுங்காய் அடிக்கிறாய் தானே அண்டைக்கும் ஒருபைக்கற் வேண்டிக் கொண்டு வந்து தந்தனான். தானே,’’ எனத் தொடர்ந்து கேட்டான் அவன்.

‘‘எட விசரா உன்ரை கதை என்ன? நான் ஒரு நாளைக்கு ஒருபைக்கற் சிகரெட் ஊதித்தள்ளுறனான். எனக்கு நீ தந்த சிகரெட் பைக்கற் எத்தினை நாளைக்குக் காணும். என்னவோ ஒரு சங்ஸடத்தால இஞ்சை இருந்து ஒளிச்சு ஒளிச்சுக் குடிக்கிற படியால் ஒரு மாதிரிச் சமாளிச்சனான்.’’

இப்போது படியிறங்கும் ஞானரூபன் அன்றைய உரையாடலில் இருந்து சயநிலைக்கு வந்தான்.

தவலிங்கம் மெல்லியதாக புன்னகைத்தபடி காரின் பின் கதவினைத் திறந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான். சேலையினால் உடம்பை மூடிக்கொண்டு சோர்ந்து இமை சுருங்கி இருந்த அம்மா ஞானரூபனைத் தொட்டபடி நடந்தான்.

அவளின் உடலின் வெம்மை கடுமையாய் ஞானரூபனைச் சுட்டது. அம்மாவுக்கு இரண்டு நாட்களாக கடுமையான காய்ச்சல்,

அது காரணமாக இன்று ஆஸ்பத்திரி போகும் ஞானரூபனுடன் அம்மா வரவில்லை. வழக்கமாக ஆஸ்பத்திரி போகும் போது காரில் முன்னுக்கு சாரதியின் ஆசனத்திற்குப் பக்கத்தில் தவலிங்கம் இருப்பான். பின்னால் அம்மா ஞானரூபனுக்குத் துணை இருப்பாள்.

இன்று தவலிங்கம் மாத்திரம் தான். மனோகரியையோ, மேனகாவையோ, கூட அனுப்பலா? என்று பல முறை கேட்டும் தவலிங்கம் மாத்திரம் காணும் என ஞானரூபன்

மறுத்து விட்டான். அவனது அந்தப் பதிலில் அம்மாவுக்கு பூரண திருப்தி இல்லை. என்றாலும் அவனுடன் முரண்பட முடியாது என்பதால் பேசாமல் இருந்து விட்டான்.

கார் புறப்பட்டது. அம்மா இல்லாமல் தவலிங்கத்துடன் பிரயாணத்தைத் தொடங்கியது உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது.

“என்னடாப்பா வரேக்க கனகசபை கடைக்கும் போட்டு வருவமோ,” என்று கேட்டபடி கண்களைச் சிமிட்டினான் தவலிங்கம்.

ஞானரூபன் பதில் சொல்லாமல் சிரித்தான். கார் ஒழுங்கையை விழுங்கிக் கொண்டு விரைந்தோடி பிரதானவீதியைத் தொட்டது.

தார்ச்சாலையில் நழுவியபடி சிறிது தூரம் தான் போயிருக்கும். முன்னால் சென்ற வாகனங்கள் நிரைவகுத்திருந்தன. எதிர் புறப்பக்கமாக ஆட்கள் சைக்கிள்களை உருட்டியபடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்னடாப்பா,” என்றான் ஞானரூபன்.

கார் நின்று இடத்திற்கு எதிர்ப்பக்க வீடுகளின் மதில் களுக்குப் பின்னால் தொப்பிகள் தெரிந்தன. முரட்டுத்தனமான பார்வைகளுடன் அவர்கள் ஆக்கிரமித்திருந்தனர்.

“செக்கிங் நடக்குது போல,” என்றான் காரின் சாரதி.

“இண்டைக்கு ஆஸ்பத்திரிக்கு நேரத்துக்குப் போன மாதிரித்தான்.” எனச் சலித்துக் கொண்டான் தவலிங்கம்.

“என்னடாப்பா செய்யிறது.”

“என்ன செய்யிறது. ஒண்டு, இரண்டு மூண்டு எண்டு எண்ணிக் கொண்டு இரு, வேறை என்னத்தைச் செய்யப் போறாய். ஆரேன் சும்மா சுட்டுப் போட்டு ஓடிப்போயிருப்பான்கள். அதுதான் செக்கிங்போல” என்றான் தவலிங்கம்.

மதில் கரையோரமாக நின்று இராணுவத்தினுள் ஒருவன் தங்களைப் பார்த்துச் சிரிப்பதை ஞானரூபன் கண்டான்.

‘இதென்ன புதினமாய் இருக்கு,’ என்றபடி தவலிங்கத்தைத் தட்ட அவனும் சிரித்துக் கொண்டு இருப்பதை ஞானசூபன் கண்டான்.

‘என்னடாப்பா, இது,’

‘அது மச்சான் தெரிஞ்ச ஆயிக்காரன். கடைக்கு சாமான் வாங்க வந்த இடத்தில பழக்கம், அடிக்கடி காணுறனான். கண்டால் சிரிப்பான். ஹிந்திக் காரன் தான். கொஞ்சம் தமிழ் வரும் நல்லவன்.’

‘மெய்யே,’

‘ஓமடாப்பா நாங்கள் உங்களோடை சண்டை பிடிக்கவோ வந்தனாங்கள். ஏன் எங்களோடை தேவையில்லாமல் சண்டை பிடிக்கிறியள் என் டெல்லாம் சொல்லுவான் இஞ்சை என்ன குறை என்னத்துக்கு உங்களுக்குத் தனிநாடு என் டெல்லாம் கேட்டவன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு போனான் தவலிங்கம்.

கார்ச்சராதி மெல்லத் தனக்குள் சிரிப்பதை ஞானசூபன் கண்டான். அவர் எப்போதுமே தேவையில்லாமல் கதைப்பது இல்லை. மௌனமாகவே இருப்பார். மெல்லியதாகச் சிரித்துக் கொண்டு.

தவலிங்கம் வெகு ஆனந்தமாகவே மேலும் சொல்லிக் கொண்டிருக்க அவர்கள் இருந்த காருக்கு முன்னால் இருந்த கார் நகரத் தொடங்கியது.

சிறிது தூரம் அந்த நகர்வு நடந்தது; திடீர் என இராணுவத்தினர் கும்பலாக நின்றார்கள். முன்னால் போன காரில் இருந்தவர்கள் இறங்கினார்கள். வரிசை ஒன்று தெரிந்தது.

தேர்தல் காலத்து வாக்குச் சாவடியில் நிரையாக நிற்பது போல அடையாள அட்டைகளுடன் ஆட்கள் நின்றார்கள். ஒரு புறத்தில் தடுக்கப் பட்டவர்கள். இருந்தார்கள். அவர்கள் வந்த சைக்கிள்கள் மறுபுறம் குவிந்திருந்தன. மருளும் விழிகளுடன் காணப்பட்டவர்களைப் பார்க்க ஞானசூபனுக்கு உடம்பும் மனமும் வலித்தன.

தவலிங்கமும் காரைவிட்டு இறங்கினான்.

‘டேய் - நீ - இறங்காதை மச்சான் நான் சொல்லுறன்’ என்றான் அவன்.

“ஏன்டாப்பா பிரச்சனையை நான் இறங்கிறேன்” என
பதிலுக்கு ஞானசூபன் சொன்னான்.

“ஏன்டாப்பா பயப்பிடுறாய் பேசாமல் இரு” என்ற
தவலிங்கம் காருடன் சேர்ந்து நடந்தான்.

கார் நின்றது.

இரண்டு பக்கங்களாலும் எட்டிப் பார்த்தவர்கள் காரினுள்
ஞானசூபனைக் கண்டனர். தவலிங்கம் முந்திக் கொண்
டான்.

“சுகமில்லை. கொஸ்பிட்டலுக்கு கொண்டு போறம்”
என்றான்.

மீசை தடித்து இரக்கம் கிலேர் என்ன விலை என்று
கேட்கும் முகம் உடைய இராணுவத்தினன் ஒருவன் முறைத்
தான்.

இளம் வயதினனான ஒருவன் கட்டுகளுடன் காரினுள்
இருப்பது என்றால்,

“சேர் அக்சிடன் பட்ட ஆள்சேர்,” என்றான் அவனது
முறைப்பினைப் புரிந்து கொண்டு.

“இறங்கு - இறங்கு” என்றான் ஞானசூபனைப் பார்த்து
முறைத்துக் கொண்டு.

“சேர் நடக்கக் கஷ்டம் அக்சிடன் பட்டவர் சேர்”
என்று இழுத்துக் கொண்டு போன தவலிங்கத்தின் கன்னத்
தில் படர் என்று ஓர் அறை விழுந்தது.

ஞானசூபனுக்கு நெஞ்சு அதிர்ந்தது. எப்படி காரை
விட்டு இறங்கினான் என்று புரியவில்லை.

“கடவுளே - கடவுளே - என்றை அம்மாளே,” என்றும்
சொன்னான். ஒரு நாளும் இல்லாத தன்மையாக கடவுளை
அழைத்ததைக் கூட அவன் புதினமாக நினைக்கவில்லை.

தொடர்ச்சியான அதிர்வுகளின் மத்தியில் அந்த எண்ணம் பளிச்சென்று உதயமானது. கையில் இருந்த வைத்தியசாலையின் வைத்தியக் குறிப்புக்கள் அடங்கிய அட்டையைக் காட்டினான்.

அதனை அவன் விரித்து மேலோட்டமாகப் பார்த்தான். வாங்கிய மாதிரியே திருப்பி ஞானரூபனிடன் கொடுத்தான்.

“என்ன செய்யிறாய்,”

“கூடையில் சேல்ஸ்மன்னாக இருக்கிறன் சேர்,”

“எங்கை,”

“யாழ்ப்பாணம்,”

“ஏறு,”

ஞானரூபன் தயங்கித் தயங்கி மீண்டும் சாரினுள் ஏறினான். தவலிங்கத்தின் அடையாள அட்டையை வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு.

“நீ எங்கை போறது” என்றான் இராணுவத்தான்.

“இவரோடை துணைக்குப் போறன் சேர்,” என்றான் தவலிங்கம் அவன் கன்னம் சிவந்திருந்தது. கண்களில் கண்ணீர்.

மீசைக்காரனின் கைபொன்று விரைந்து சென்று தவலிங்கத்தின் வயிற்றுப்பக்க லோங்ஸ்சைப் பிடித்திழுத்தது.

“அடேய், பொய் சொல்லாதே,”

“இல்லை சேர்,”

“கையைக் காட்டு”

தவலிங்கம் கைகளைக் காட்டினான். அவனது முழங்கைகளை வயல்லாம் வெகு நுட்பமாகப் பார்த்தான் இராணுவ மீசைக்காரன்.

இன்று மொருவனும் கூடவே வந்தான். மீசையில்லாத அவன் முகம் சிவந்து பளிச்சிட்டது. முகத்தில் கேலி தவமும்

சிரிப்பு இருந்தது. அவனும் தவலிங்கத்தைப் பார்த்தான் பிறகு.

“பக்கா.....” என்றான் அவன்.

தவலிங்கத்தின் முகம் வெளிறியது.

“அடேய் நீ காரை எடு,” என்று கார்ச் சாரதியைப் பார்த்து மீசைக்கார இராணுவத்தான் சொல்ல மற்றவன் காரின் பின் கதவை ஒங்கியடித்தான்.

தவலிங்கத்திற்கு அந்தக் கணமே நிலைமை புரிந்தது.

“சேர் நான் வேலைக்குப் போக வேணும்” என்று சொல்லும் போதே அழுகை வெடித்தது.

“எட்டா காரை,” என்ற குரல் கர்ண கரோமாக வெளிப்பட காரைச் சாரதி இயக்கினான்.

ஞான பன் தவலிங்கத்தைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான் கார் மெதுவாக அசையத் தொடங்கியது.

“என்றை பிள்ளை இயக்கத்துக்குப் போட்டுது எண்டு ஆரோ அநியாயப்படுவார் இந்தியன் ஆழிக்குச் சொல்லிப் போட்டான்கள். அதுதான் வந்தவன்கள் வீட்டில இருந்து எங்கனையெல்லாம் என்ன சித்திரவதைப் படுத்தினாங்கள் தெரியுமே.

பொருட்களை வரங்க சனங்கள் வரிசையாக நிற்பதைப் போல நோயாளர்கள் வரிசையாக நின்று கொண்டிருந்தனர்.

போட்டிருந்த நீண்ட வாங்குகளில் நெருக்கித் தள்ளிக் கொண்டு இருப்பவர்களை விட நின்று கொண்டிருந்த வர்கள் அதிகம்.

“இண்டைக்குப் பின்னேரம் இரண்டு மணி ஆனாலும் டொக்டரிட்டைக் காட்டச் சந்தர்ப்பம் வருமோ” என்று ஞானசூபன் நினைத்தான்.

வழக்கத்தை விட இன்று வீட்டை விட்டும் புறப்படவே நேரமாயிற்று. பிறகு இடையில் இந்திய இராணுவத்தினரின் திருவிளையாடல்களால் மேலும் நேரம் போய் விட்டிருந்தது.

ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து சேரும் போதே நோயாளர்களின் வரிசை எல்லை மீறி இருந்ததை கண்டான். கார்ச்சாரதியின் உதவியுடன் தனீர் நடை பயின்று வந்து சேர்ந்த போது மனத்தில் நிம்மதி இருக்கவில்லை.

காரின் கதவை ஒங்கியடித்து. “எட்டா காரை,” என்ற இந்திய இராணுவத்தின் நாட்டாண்மைக் குரலின் பின்னணியில் தவலிங்கம் தன்னைப் பார்த்த பார்வையில் இழையோடிப் போயிருந்த சோகத்தின் நினைப்பு அவனுக்கு வந்தது.

நெஞ்சத்தை யாரோ கசக்கிப் பிழிவது போன்ற வேதனை ஏற்பட்டது. நெஞ்சில் பெரும் சுமை ஏறி மூச்சு விடக் கஸ்டமாக இருப்பது போலவும் இருந்தது.

பெரிதாக குழறி அழுது வேதனைகளைக் கொட்டித் தீர்த்தால சிறிது சுமை குறையும் தான் ஆனால் என்ன செய்வது.

முகங்களில் வியர்வை குமிழ் குமிழாகப் பூத்திருக்க. வரிசையாக நின்று சுவலினதும் முகங்களும் பொலிவு இழந்து தான் இருந்தன. எல்லோர் முகங்களிலும் வேதனை தான். எல்லோருக்கும் தனிபே நோய் வேதனை மாத்திரமா?

சென்ற தடவை கொஞ்சம் நேரத்துக்கு வந்த படியால் வாங்கில் இருக்க இடம் கிடைத்திருந்தது. எதிர் வாங்கில்

கவர்ச்சியும் கருமை நிறமும் கொண்ட இளம் பெண்ணொருத்தி அமர்ந்திருந்தாள். எண்ணெய் பூசினாற் போல அந்த கருமை பளபளத்தது.

“எப்பிடி இருக்கு மச்சான்” என்றான் ஞானசூபன்.

“ஏன் கேட்கிறாய்,” என்று கேட்டான் தவலிங்கம்.

“கறுப்பு எண்டாலும் செந்தளிப்பாய் இருக்கு” எனக் காதுக்குள் குசுகுசுத்தான் ஞானசூபன்.

அன்று அவர்கள் சிரித்துக் கதைத்து என்ன சந்தோஷமாக இருந்தார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு அந்த சந்தோஷமும் இல்லை. தவலிங்கமும் இல்லை.

வழியில் தவலிங்கம் இறக்கப்பட்ட பின்னர் கார் புறப்பட்ட போது ஞானசூபன் கண்கள் கண்ணீரில் கரையத் தொடங்கின.

“தம்பி நீரும் சுகமில்லாத ஆள் கண்டபடி யோசிக்காதேயும். ஏதோ நடந்தது நடந்திட்டுது. இனிப் பார்க்க வேண்டியதைப் பார்க்க வேண்டியது தான். நாங்கள் காரை இனித் திரும்பிக் கொண்டு போனால் பிரச்சினை” என்றார் கார்சாரதி.

“அப்ப என்ன செய்யிறது.” என்ற ஞானசூபனின் குரல் வேதனையால் உடைந்து போய் இருந்தது.

“கிட்டடியில் ஆரேம் தெரிஞ்சாக்கள் இல்லையே. சொல்லி விட்டால் போய்ச் சொல்லுவினம் தரனே. தோட்டிஷ பாருமன் ஆரேம் தெரிஞ்சாக்கள் வரியினமே என்று,”

“எனக்கு ஆஸ்பத்திரிக்கு போகவே விருப்பமில்லை. திரும்பிப் போனால் நல்லது போல கிடக்கு.”

“தம்பி எனக்கு உம்மடை மனநிலை விளங்குது. ஆனால் என்ன செய்யிறது. நீரும் கட்டாயம் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்க் காட்டத்தானே வேணும். ஏதோ நல்ல காலம் அவர்கள் உம்மைச் சந்தேகப்படேல்லை. உம்மடை சினேகிதன் மாதிரி உம்மையும் சந்தேகப்பட்டிருந்தால்நிலைமை என்ன மாதிரி இருக்கு மெண்டு யோசிச்சுப் பாரும்.

நீர் திரும்பிப் போய் பெரிசாய் என்ன நடக்கப் போகுது. ஆனபடியால் நீர் ஆஸ்பத்திரிக்கு வாரும்." என்று வெகு நிதானமாக கார்ச் சாரதி சொன்னார்.

சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக தவலிங்கம் வீட்டுக்கு எதிர்வீட்டுக் காரரான பொன்னம்பலத்தார் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தார். காரை நிறுத்தி அவரிடம் விபரமாகச் சொல்லி அவரை அனுப்பிய பின்னர் தான் கொஞ்சம் ஆறுதல் ஏற்பட்டது. ஞானசுபனுக்கு.

"பொன்னம்பலம் போய் தவலிங்கம் வீட்டை சொல்லி என்ன நடந்திருக்கும் அவன் அம்மா என்ன செய்வான். தவலிங்கம் இப்ப என்ன செய்து கொண்டு இருப்பான்." என்ற நினைவுகள் அவன் மனதில் உருவாகின.

தீடர் என ஆஸ்பத்திரியின் பிரதான வாசலில் அமளி ஏற்பட்டது. வரிசையாக சில வாகனங்கள் வந்து நின்றன.

அவற்றின் கதவுகள் திறப்பட்டு பின்னர் ஒங்கியடித்து மூடும்சத்தம் காதைப் பிளப்பது போலக் கேட்டது.

ஒருவகை நிசப்தம் திலவிய அந்தப் பகுதியில் அவர்களின் கடுமான பேச்சுச் சத்தம் எல்லோரையும் பரபரப்பில் ஆழ்த்திற்று.

வாகனங்களில் இருந்து இறங்கிய இந்திய இராணுவத்தினர் செங்குருதியால் குளித்திருந்த இருவரை தூக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். தோளில் தூங்கிய துப்பாக்கிகளும், முகத்தில் தொங்கிய அலட்சியங்களுமாக அவர்கள் சனங்களை ஊடறுத்துக் கொண்டு நடந்தார்கள்.

உயிருள்ள மனிதர்களா அல்லது சடலங்களா என்று யாருமே உணராத நிலையில் அவற்றினை ஒப்படைத்து விட்டு வந்த மாதிரியே விளையாட்டு மைதானத்தில் விளையாடி விட்டு சந்தோஷமாகப் போகும் விளையாட்டு வீரர்களைப் போல போனார்கள்.

மருண்டு சோர்ந்து போய்க் காணப்பட்ட சனங்கள் அதற்குப் பின்னர் தான் நிம்மதி மூச்சு வீடுபவர்கள் போல காணப்பட்டார்கள்.

“சூட்டுக் காயங்களோர்” என்று கேட்டான் ஞான ரூபன்.

“அப்பிடித்தான் இருக்க வேண்டும். சரியான இரத்தம் போயிருக்கு.” என்றார் கார்ச்சாரதி.

“செத்துப் போச்சினமோ,”

“என்னெண்டு தெரியேல்லை,”

“பார்த்தால் அப்பிடித்தான் தெரியுது.” என்றான் ஞானரூபன்.

“செத்துப் போய் இருந்தாலும் புதினமில்லை. ஏன் தெரியுமே தம்பி. இந்த ஆஸ்பத்திரி எண்டு இல்லை. எல்லா ஆஸ்பத்திரிக்கும் ஒவ்வொரு நாளைக்கும் உவன்கவிட்டை சூடு வாங்கியோ. அடி வாங்கி காயப்பட்டோ, ஆட்கள் வந்த படியதான் இருக்கினம் செத்துக் கொண்டும் தான் இருக்கினம்” என்றார் கார்ச்சாரதி.

ஞானரூபனுக்கு மீண்டும் தவலிங்கத்தின் நினைப்பு வந்தது. தாளமுடியாத சோகம் மீண்டும் அவனுள் எழுந்தது.

இராணுவத்தினர் கொண்டு வந்த இரண்டு பேரையும் கண்டவுடன் முதலில் அவன் அணிந்திருந்த ஆடைகளைத் தான் பார்த்தான். அதன் பின்னர் தான் சிறிது ஆறுதல் ஏற்படது. இப்போது அந்த ஆறுதல் மறைந்து போயிற்று

அவர்களின் முன்னால் கலைந்த தலையும் கறுத்து சிறுத்த முகமூமாய் ஒரு பெண் நின்றிருந்தாள். நடுத்தர வயதிருக்கும்.

வெளிற்சி சிதைந்த சேலையும் அதற்குப் பொருத்த மில்லாத சட்டையுமாக வறுமை அவளில் கொலுவிருந்தது இரண்டு கைகளிலும் கட்டுப்போட்டிருந்தது.

“என்னம்மா நடந்தது” என்று கார்க்காரர் தான் கேட்டார்.

அந்தப்பெண் திரும்பி கார்ச்சாரதியைப் பார்த்தாள். முகத்தில் எந்தவீதமான மாறுதல்களும் ஏற்படவில்லை.

“இரண்டு கையிலையும் காயமோ?”

“இல்லைத் தம்பி” எனப் பதில் சொன்னாள் அந்தப் பெண்.

“அப்ப”

“இரண்டு கையும் முறிஞ்சு போச்சு”

“சா” என்ற கார்ச்சாரதியின் முகத்தில் கவலை தோன்றியது. ஞானரூபனும் பரிதாபமாக அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான்.

“என்ன நடந்தது”

“சனியன் பிடிச்ச காலம் தம்பி. இஞ்சை பிறந்திருக்கக் கூடாது. தம்பி அதுவும் தமிழராய்” என்று சொன்ன பெண் சிறிது நேரம் மெளனமாக இருந்து விட்டு மீண்டும் சொன்னாள். “ஏன் தம்பி தேவையில்லாமல் கதைப்பான் கதைச்சு என்ன பிரயோசனம் எங்கடை தலைவிதி அனுபவிக்கிறம்” என்றாள்.

ஞானரூபனுக்கு அந்தப்பெண்ணின் கதைகளில் அக்கறை பிறந்தது. மீளமுடியாதசோகம் அவளுள் இணைந்திருப்பதை உணர்ந்தான்.

“சொல்லுங்கோ அம்மா என்ன நடந்தது” என்றான்

“சொல்லி என்ன பிள்ளை செய்யிறது. எனக்கும் உன்னைப் போல ஒரு பெடியன். அவனைத் தேடித்தான் வந்தவர்கள் வேலியையும் பிரிச்சு என்றை வீட்டையும் நாசமாக்கிப் போட்டுப் போட்டார்கள்” என்று சொல்லும் போதே இதுவரை இருந்த இறுக்கம் போய் அந்தப் பெண்ணின் குரலில் கசிவு ஏற்பட்டிருந்தது.

“என்றை பிள்ளை இயக்கத்துக்குப் போட்டுது எண்டு ஆரோ அநியாயப் படுவார் இந்தியன் ஆமிக்குச் சொல்லிப் போட்டார்கள். அதுதான் வந்தவங்கள். வீட்டில இருந்த எங்கையெல்லாம் என்ன சித்திரவதைப் படுத்தினார்கள் தெரியுமே. அந்தக்கவலையை ஆரிட்டைப் போய்ச் சொல்

ஐ.ருது. கொண்டுலா உன்ரை மேனை எண்டு அவன்கள் கேட்டால் நான் எங்கை போறது. அவனைப் போய் எங்கை இருந்து கொண்டு வாறது. கடைசியில ஆத்திரத்தில எனக்கும் என்ரை பொம்பிளைப் பிள்ளையாருக்கும் அடி அடி எண்டு அடிச்சுப் போட்டுப் போட்டாங்கள்” எனக் கண்ணீர் பொங்க சொல்லி முடித்தாள் பெண்.

“அதாலயே அம்மா கை இரண்டும் முறிஞ்சது?”, என்று கேட்டார் கார்ச்சாரதி.

“எனக்கு இரண்டு கையும் முறிஞ்சது உடம்பிலேயும் காயம் பிள்ளையாருக்கும் காயங்கள்” என்றாள் பெண்

“இவருக்கும் ஆமிக்காரர் அடிச்சுத்தான் காயமும் நோயும்” என்று ஞானசூபனைக் காட்டி கார்ச்சாரதி சொன்னார்.

“அப்படியே பிள்ளை நான் அப்பவே யோசிச்சனான்” என்ற பெண் ஞானசூபனை கனிவுடன் பார்த்தாள்.

ஞானசூபனின் முகத்தில் சட்டென்று ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டு இருந்தது அது நல்லதாகத் தெரியவில்லை.

“இப்ப நாங்கள் காரில வரேக்கையும் ஒரு பிரச்சனை நடந்தது.

“என்ன” என்று கேட்டாள் பெண்

கார்ச்சாரதி தவலிங்கம் காரில் இருந்து இறக்கப்பட்டதைச் சொன்னார். அந்தச் சமயத்தில் வரிசையின் நகர் வினால் நகரத் தொடங்கினாள் பெண்.

முகம் மாறிப் போயிருந்த ஞானசூபன் கார்ச் சாரதியை சட்டென்று முறைத்தான்.

“உங்களுக்கு ஏன் தேவையில்லாத கதையளை”

“எது தம்பி”

“எனக்கு ஆமி அடிச்சது தவலிங்கத்தை ஆமிக்காரன் பிடிச்சதையெல்லாம் ஏன் சொன்னனீகள்.

“அதில என்ன தம்பி”

“முந்திப் பிந்தி தெரியாத மனிசியிட்டடை உதுகளை யெல்லாம் ஏன் சொல்லுவாள். எத்தினை சனம் உங்கடை கதையளைக் கேட்டிருக்கும் தெரியுமே”

“எங்களை நம்பி அந்த மனிசி இவ்வளவும் கதைக்குது நாங்கள் சொன்னால் என்ன? நாங்கள் என்ன பொய்யை யே சொன்னனாங்கள்”

ஞானரூபன் சமாதானப்படவில்லை அவர்கள் நின்ற பகுதி வழியாக ஒரு மின்னல் அடித்தது. ஞானரூபனின் உடலில் அத்தனை மன உணர்வுகளுக்கும் மத்தியில் கிளர்ச்சி பிறந்தது.

நாலாபுறமும் பார்வைகளை எறிந்து கொண்டு கால் கொலுசு சப்தித்தாற் போல சிரித்துக் கொண்டு பிரியா வந்து கொண்டிருந்தாள். பொறி தட்டினாற் போல அந்தப் பகுதியெங்கும் பிரகாசம் பரவியது போல ஞானரூபனுக்கு இருந்தது.

அவளுடன் கூடவே ஒருவன் தேவையில்லாமல் சிரித்துக் கதைத்தபடி வந்தான். “இவன் தான் அந்தப் புதிய சிநேகிதனா” என்று ஞானரூபன் நினைத்தான்.

அவளின் பார்வை அவன் மேல் விழுந்தது அது எந்த விதமான மாறுதலும் அடையாமலும் இருந்தது.

“ஐயோ - உங்களுக்கு என்ன மாதிரி” என்று கவலை யுடன் கேட்காமல்-

“என்ன இன்னும் அவன்களின்ரை அடி நோ தீரேல்லை யோ” என்று பிரியா கேட்டாள்.

கூட வந்தவன் இப்போதும் சிரித்துக் கொண்டு இருந் தான் ஞானரூபன் பதில் சொல்லவில்லை.

அவள் அப்பால் நகர்ந்தாள்.

“அடக்கு முறைக்கு எதிராக
கிளர்ந் தெழுவோம்
தமிழ் ஈழத் தாயகத்தின் விடுதலைக்காக
போராடுவோம்”

இருளில் நிலவு ஒளித்திருந்தது. பிரமாண்டமான அம்மன் கோவில் கோபுரமும் பூதமாக உட்கார்ந்திருந்தது.

கோயிலடியிலும் மகிழ மரத்தின் கீழும் இருந்தபடி மாலை நேரங்களில் வம்பளக்கும் ஆட்கள் கூடகாணாமல் போய் இருந்தார்கள்.

பரந்திருந்த மணலின் வெளியில் மகிழமரம் குடைவிரித்து அழகு காட்டிற்று மரத்தின்கீழ் இருந்த கருங்கல்லில் ஞானரூபனும் தவலிங்கமும் அமர்ந்திருந்தனர்.

ஞானரூபனுடன் காரில் போகும் போது இந்திய இராணுவத்தால் இறக்கப்பட்ட தவலிங்கம் நான்கு நாட்கள் விருந்தினராக இருந்து விட்டு இன்று காலையில் தான் மீட்கப் பட்டிருந்தான்.

அவன் அம்மாவும் அவன் வேலை செய்த கடையின் முதலாளியும் எத்தனையோ அவதாரங்கள் எடுத்து பல பேரை சாந்தப்படுத்தி சாந்திகள் பல செய்த பின்னர் தான் இது சாத்தியமாயிற்று.

காலையில் தான் அவன் இராணுவ முகாமில் இருந்து மீட்சப்பட்டாலும் மாலையில் தான் ஞானரூபனிடம் வந்திருந்தான்.

காலையில் ஞானரூபனின் அம்மா தான் அந்தச் செய்தியைக் கொண்டு வந்திருந்தாள். முகம் கழுவி விட்டு தோளில் துவாயுடன் கிணற்றுக் கட்டில் ஞானரூபன் அமர்ந்திருந்தான்.

இதழ் விரித்த மலர் போல தென்னை மரமொன்று மிகப்பதிவாக பரந்திருந்தது. திரண்ட காய்களைக் கொண்ட செவ்வினீர் குலையின் செம்மை சுண்டியிழுத்தது.

இரண்டு அணில்கள் ஒன்றை ஒன்று கலைத்துக் கொண்டு போயின ஞானரூபன் அவற்றின் ஓட்டத்தில் லயித்திருந்தான்.

வீட்டு வாசலில் சைக்கிள்மணி ஒலித்தது. அம்மாதான் போனாள். போனவேகத்திலேயே திரும்பிவந்து கொண்டு "தம்பி ஞானம்" எனக் குரல் கொடுத்தான்.

"அவன் கிணத்தடியில் அம்மா" என்று மனோகரீ பதிலுக்குச் சொல்ல அம்மா கிணற்றடியை நோக்கி வந்தாள்

"தம்பி ஞானம்" என்றாள் பரபரப்புடன் முகத்திடு சந்தோஷம் தெரிந்தது.

"என்ன" என்றான் ஆர்வமில்லாமல் ஞானரூபன்

"தவலிங்கத்தை விட்டாச்சாம் இப்ப காலமை தான் விட்டவையாம்" என்றாள் மகிழ்ச்சியுடன்.

குளிர் நீரை படர் என முகத்தில் அடித்தாற் போன்ற கிளர்ப்பு ஞானரூபனுக்கு ஏற்பட்டது. தவலிங்கம் பிடிபட்ட பின்னர் இங்கக் கணப்பொழுது வரை வெறுப்பும் விரக்தியும் சேர்ந்து தனக்குள் குமைந்து கொண்டிருந்த அவனுக்கு அது ஒரு எதிர்பாராத விடயம் தான்

"உண்மையோ அம்மா" என்றான் வியப்புடன்

ஓமோம் தவலிங்கம் தான் சொல்லி விட்டிருக்கிறான் பின்னேரம் தான் வாறன் எண்டு என்று அம்மா சொன்னாள்.

ஞானரூபன் சுகமாண நினைவுகளில் மூழ்கிப் போய் வெகுநேரம் வரை - தவலிங்கம் மாலையில் வீட்டுக்கு வந்து சேரும்வரை காத்திருந்தான்.

தவலிங்கத்தின் முகத்தில் இலேசான வாட்டம். தலை மயிரில் சற்று அடக்கம் இன்மை. கண்கள் தாண்டு இமை களைச்சுற்றி மெல்லிய கருவளையங்கள் "எப்பிடி மச்சான்" என்று கேட்டபடி வந்த அவனை ஞானரூபன் பார்த்தான்

அம்மா, மனோகரி, மேனகா என்று எல்லோரும் அவனை நெருங்கினார்கள். அவனை ஆழமாகப் பார்க்கும் ஆர்வமும் அக்கறையும் இருந்தன. ஐயா அந்த நேரம் இருக்கவில்லை.

"தம்பி நான் இப்பவீட்டை வர இருந்தனான் நீர் இஞ்சை வாறன் எண்டு சொல்லி அனுப்பின படியால் வரேல்லை" என்று அம்மா சொன்னாள்.

தவலிங்கம் பதில் சொல்லாமல் சிரித்தபடியே இருந்தான். அறையை விட்டு வெளியே வந்த ஞானரூபன் விழிகள் சந்தோஷத்தால் மின்னின.

"வாடா தனியப் போய் இருந்து கதைப்பம்" என்றான் தவலிங்கம்.

"எங்கையெடா"

"எங்கையெண்டாலும் போவம். நீ சைக்கிளில் முன்னுக்கு இருப்பாய் தானே. அதுவும் கஸ்டமே" என்று கேட்ட தவலிங்கத்தைப் பார்த்த ஞானரூபன்-

"நடக்கிறது பிரச்சனை தான் எண்டாலும் சைக்கிளில் முன்னுக்கு இருக்கலாம்" என்று சொல்லிவிட்டு சேட் எடுக்க அறைக்குள் போனான்.

தம்பி இரன் கோப்பி கொண்டு வாறன்" என்ற அம்மாவைப் பார்த்து-

"பொறுங்கோ அம்மா ஒரு அலுவல் இருக்கு அதை முடிச்சுக் கொண்டு வாறம். வந்தப் பிறகு கோப்பி குடிக்கலாம்" எனப் பதில் சொன்னான் தவலிங்கம்

மரங்களைத் தேடி பறவைகள் பள்ளி கொள்ள பறந்து கொண்டிருந்த வேளையில் தவலிங்கத்தின் சைக்கிள் அம்மன் கோயிலடிக்கு வந்து நின்றது. மகிழ்மரத்தடியில் சைக்கிளைச் சாத்திவிட்டு கருங்கல்லின் மீது வசதியாக அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

நீண்டநேர மௌனத்தின் பின்னர் அமைதி உடைந்தது.

“என்னடாப்பா நடந்தது நல்லாய் அடிச்சுப் போட்டாங்களே” என்று கேட்டான் ஞானநுபன்.

“உனக்கு அடிச்சமாதிரி எனக்கு அடி விழேல்லை. மச்சான் இப்ப-பார்- சைக்கிள் ஓடக்கூடியதாய் இருக்குத்தானே. கன பேரைப் பிடிச்ச வைச்சபடியால் மோசமான அடி இல்லை. எண்டாலும் அடி விழுந்தது தான் மச்சான்.”

“அப்ப பெரிய பிரச்சனையாய் ஒண்டும் இல்லையே,”

“பெரிய பிரச்சனையாய் ஒண்டும் இல்லையே, - நீ என்னடாப்பா கதைக்கிறாய். நாலு நாளும் நரகத்துச் சீவியம். நீ அண்டைக்கு அடி வாங்கினாய் இண்டைக்கு வரைக்கும் ஆஸ்பத்திரிக்குத் திரியிறாய். உது பரவாயில்லை. ஆனால் எந்த நிமிடம் என்ன நடக்கும் எண்டு தெரியாமல் நாலு நாளும் நான் பட்டபாடு கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம் மச்சான்”

‘என்றை கண்ணுக்கு முன்னால ஒரு பெடியனை அடிச்சே சாக்காட்டிப் போட்டாங்கள்’ என்று சொன்ன தவலிங்கத்தின் விழிகளில் மிரட்சி தெரிந்தது.

“மெய்யே”

“ஓமடாப்பா, அவர்கள் மனுசதன்மை எண்டால் கிலோ என்ன விலை எண்டு கேட்டாங்கள். பயங்கரமான ஆட்கள். ஒரு பத்து வயதுப் பெடியனுக்கு அவர்கள் செய்த சித்திரவதையைக் கண் கொண்டு பாக்கேலாமல் இருந்தது” என்று தவலிங்கம் சொல்லும் போதே அவன் உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது.

‘என்னென்ன மாதிரி யெல்லாம் நாங்கள் சந்தோஷமாய் இருந்தம். இப்ப பார் எப்பிடிக்க கண்டப்பட வேண்டி இருக்கு.’ என்று ஞானருபன் சொன்னான்.

‘இப்ப யோசிச்ச என்ன பிரயோசனம். பார் எங்கடை கஸ்டகாலத்தை இரண்டு பேரும் கடைசியாய் இப்பிடி அவன்களிட்டை அடிவாங்கிற நிலைக்கு வந்திட்டம்.’

பிறகு நீண்ட பொழுது அவர்கள் மௌனமாக இருந்தனர். வானத்தில் புள்ளிகளாகப் பளபளத்த நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தனர்.

‘அண்டைக்கு பிரியாவைக் கண்டனான் மச்சான்’

‘எங்கை-’ என்று தவலிங்கம் கேட்டான்.

‘ஆஸ்பத்திரியில. உன்னை இந்நியன் ஆமிக்காரன் பிடிச்ச அண்டு.’

‘என்னவாம்.’

‘அவள் என்னத்தைச் சொல்லுறது. நக்கலாய் ஒரு கேள்வி. கேட்டுப் போட்டான் மச்சான். எத்தினை உதவியள் என்னென்ன மாதிரி யெல்லாம் செய்திருப்பன். அதை யெல்லாம் யோசிச்சாளே. கடைசி ஆறுதலாய் கதைக்க வேண்டாம்.’ என்று ஞானருபன் சொன்னான்.

‘எடமடையா, உதுகளை ஏன் இப்ப யோசிக்கிறாய். அதுகள் அப்பிடித்தான். உதைவிட இப்ப என்ன செய்வம்’

‘என்ன செய்யிறது.’

‘என்ன செய்வம் என்று சொல்லன்’ என்றான் தவலிங்கம்.

‘நெடுக வேதனையும் சோதனையுமாய் இருக்கு. மனத்தில் இருக்கிற கவலையை போக்காட்டுறதுக்கு வழியும் தெரியேல்லை.’

‘அதுக்குத்தான் என்ன செய்வம்’ என்று கேட்டான் தவலிங்கம்.

‘வழக்கமாய் நாங்கள் என்ன செய்யிறனாங்கள்’

“சொல்லன்”

“என்னடாப்பா நீ - வழக்கமாய் நாங்கள் செய்யிறதைச் செய்வம்.”

“அதுசுக்கென்ன கனகசபை கடைக்குத்தானே போவம் இப்ப இருக்கிற கவலைக்கு அதுதான் சரியான மருந்து. அது சரி இப்ப கனகசபை கடை திறந்திருக்குமோ.”

“இப்ப பூட்டுற நேரம் தான். சி. ரி. பி. பொன்னுத்துரை கத்திக் கொண்டு இருக்கும் வா போவம்.”

படு உற்சாகத்துடன் தவலிங்கம் சைக்கிளை எடுத்தான். தலையில் புல்லுக் கடகத்துடன் ஒரு வயதானவர் மெதுவாக நடந்து கொண்டிருந்தார். தோளில் ‘மண்வெட்டி உழைப்பு முடிந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

சைக்கிளின் முன்புறம் ஞானரூபன் ஏறி அமர்ந்தான். வெகு நாட்களுக்குப் பின்னர் இந்த நேரத்தில் வீதியால் பயணப் பட்டது புதினமாக இருந்தது.

“எங்களைக் கண்டால் கனகசபை என்ன நினைப்பான்.” என ஞானரூபன் கேட்டான்.

“என்னத்தை நினைக்கிறது. சந்தோஷப்படுவான்” எனப்பதில் சொன்னான் தவலிங்கம்.

ஒழுங்கை அந்த மூலையால் திரும்பியது எதிரே பள்ளிக் கூடச்சுவர் தென்பட மங்கிய இருளில் சில இளைஞர்கள் தெரிந்தார்கள். கைகளில் ஆயுதங்கள்.

“இதென்னடா கஸ்டகாலம்.” என ஞானரூபன் சொன்னான்.

“சத்தம் போடாமல் இரடா” என்ற தவலிங்கம் அவனை எச்சரிக்கைப் படுத்தினான்.

பள்ளிக்கூடச்சுவரில் இரண்டு பேர் கவரொட்டிகளை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தனர். சைக்கிளில் வந்த இவர்களை அந்த இளைஞர்கள் நுட்பமாகப் பார்த்தனர். ஆனால் எதுவுமே கேட்கவில்லை.

வெள்ளைத் தாளில் சிவப்பு நிறத்தில் பிரகாசித்த எழுத்துக்களை தெருவோரத்து மின்சாரவிளக்கு வெளிச்சத்தில் சட்டென்று ஞானரூபன் வாசிக்க முனைந்தான்.

“அடக்கு முறைக்கு எதிராக கிளர்ந்தெழு வோம். தமிழ் மழத் தாயகத்தின் விடுதலைக்காகப் போராடுவேம்.” என்று போன வசனங்களை மேலும் தொடர்ந்து வாசிப்பதற்கு முன்னர், சைக்கிள் அப்பால் சென்று விட்டது.

அப்பாலும், வேறு சில இளைஞர்கள் வயதில் இளைய வர்கள் தோள்களிலும், கைகளிலும் ஆயுதங்களுடனும் காணப்பட்டனர்.

“இப்ப ஆமிக்காரர் வந்தால் எப்பிடி இருக்கும்.” என்று ஞானரூபன் கேட்டான்.

தவலிங்கம் பதில் சொல்லாமல் சிரித்தான்.

“பொறு - கனகசபை கடையில இரண்டு நாம் அடிச்சால் எல்லாம் சரிவரும்.” என்றான்.

கனகசபை கடை ஒற்றைக் கதவில் விழித்திருந்தது இரண்டு சைக்கிள்கள் வாசலில் காவலிருந்தன.

“பார் மச்சான், எங்கடை நல்ல காலத்தை கடை திறந்திருக்கு” என்றபடி தவலிங்கம் சைக்கிளை நிறுத்த ஞானரூபன் சைக்கிளை விட்டு இறங்கினான்.

திடீர் என குண்டு ஒன்று வெடித்தது. அதன் அதிர்வுகள் பல செக்கன்கள் வரை நீடித்தது.

“என்ன மாதிரி நெஞ்சு அதிருது பார் மச்சான்” என்ற ஞானரூபன் சட்டென்று தவலிங்கம் கையைப் பிடித்தான்.

“மச்சான் உனக்கொரு விசியம் தெரியுமே.”

“என்னடாப்பா.”

“எங்கடை காயத்திரியின்ரை கடைசி தங்கச்சி - ரோகினி இயக்கத்துக்குப் போட்டாளாம்.” என்றான் ஞானரூபன்.

“ஆர் - படிச்சுக் கொண்டு இருந்த பிள்ளையோ...” என தவலிங்கம் கேட்டான்.

“ஓமோம்.” என்றான் ஞானரூபன்.

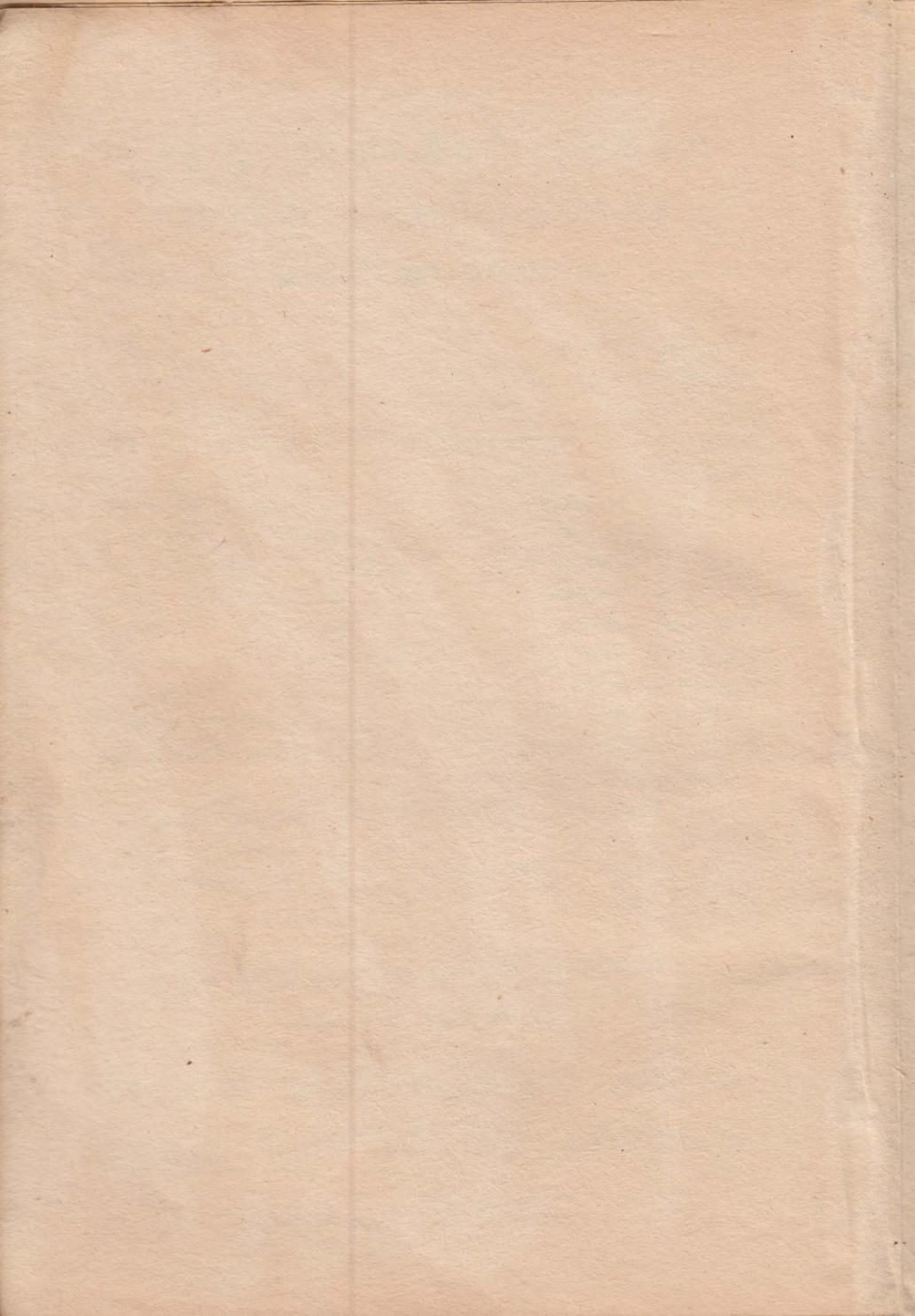
முற்றும்

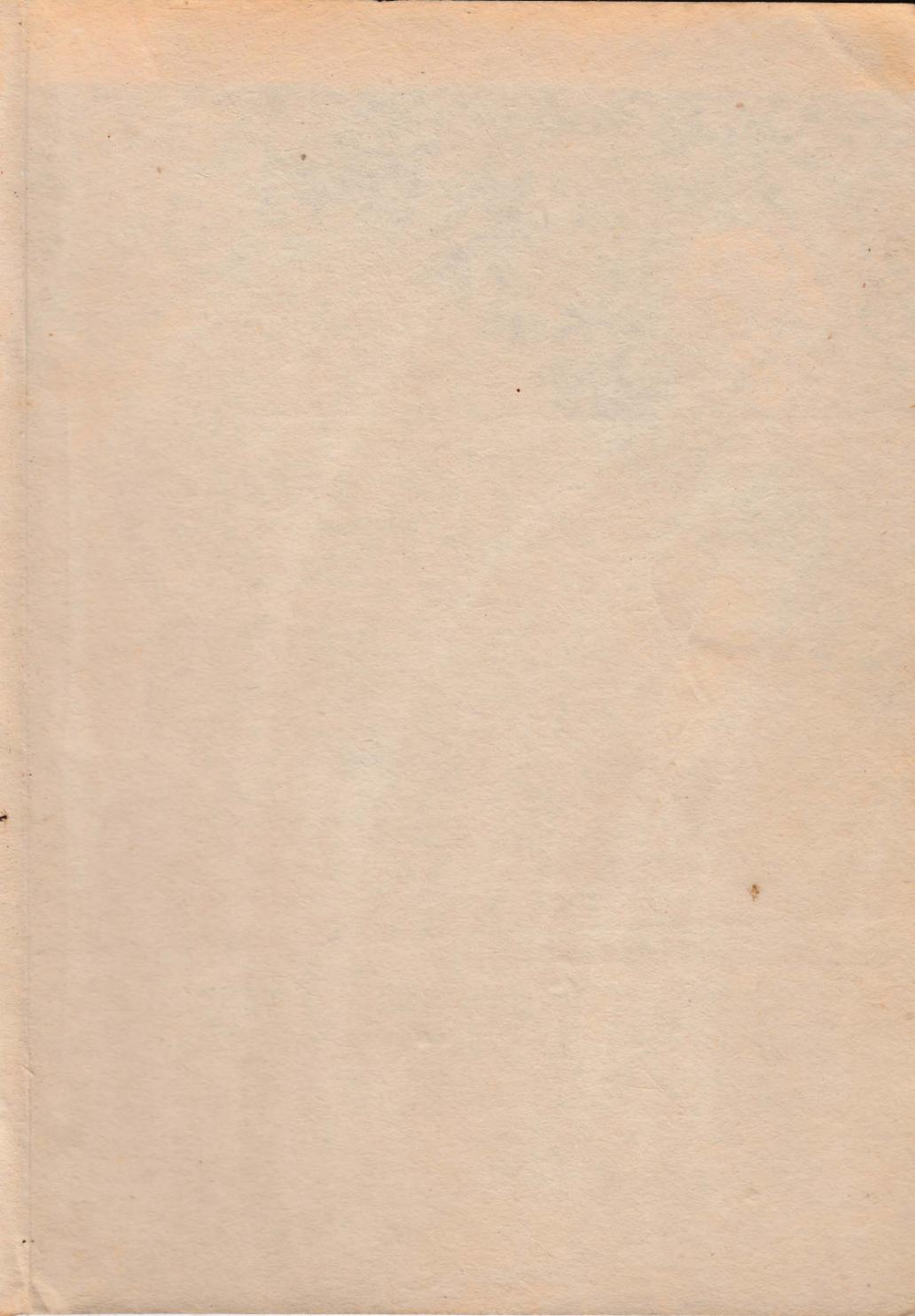
ஈழத்து இலக்கியக் களத்தில் மீராவின் வெளியீடுகளாக வெளி வந்தவை

* மழைக்காலம் —	செங்கை ஆழியான்
* ராதையின் நெஞ்சம் —	கே. எஸ். ஆனந்தன்
* பூம்பனி மலர்கள் —	து. வைத்திலிங்கம்
* முடிவல்ல ஆரம்பம் —	இணுவையூர் சிதம்பர திருச் செந்திநாதன்
* மண்ணின் தாகம் —	செங்கை ஆழியான்
பாலவனப் பயணிகள் 10/-	கே. ஆர். டேவிட்
கானகத்தின் காணம் 27/-	செம்பியன் செல்வன்
முற்றத்து ஒற்றைப்பனை 12/-	செங்கை ஆழியான்
சங்கரன் 20/-	வளவை வளவன்
பூஜைக்காக வாழும் பூவை 40/-	கே. எஸ். ஆனந்தன்
இராவணன் கோட்டை 20/-	கே. எஸ். ஆனந்தன்
நிலவே நீ மயங்காதே 40/-	இந்திர பிரியதர்ஷினி
இருள் இரவில் அல்ல 45/-	இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்
வெள்ளையடிக்கப்பட்ட கல்லறைகள்	கே. ஆர். டேவிட்
அக்கினி 50/-	செங்கை ஆழியான்
முள்முடி மன்னர்கள் 50/-	இணுவையூர் சிதம்பர திருச் செந்திநாதன்

* இக் குறியிடப்பட்டுள்ள நூல்கள்
கைவசம் இல்லை.

மீராவின் வெளியீடுகளை வாங்கி
ஈழத்து வெளியீட்டுத் துறைக்கு
கை கொடுங்கள்

முள்முடி மன்னர்கள்

“சமப்பதோ
முள்முடி
நினைப்போ
மன்னர்கள்
சொந்த
மண்ணில்
அந்நியப்பட்டு
நிற்கும்
சிலரின்
கதை”

இயுவையூர்
சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

சமூக நாவல்
மீரா பிரசுரம் 16